

Η ΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ

Κοιμισμένη σε μία γωνιά μόνη της, σ' ένα διαμέρισμα του τράινου ή δούκισσας, Όμπραϊ, με κόπο κατόρθωνε να συγκεντρώσει τις ιδέες της. Ώστόσο το ίδιο εκείνο πρωί είχε σπυκωθεί πρόσφατα και περιέμενε τον άνδρα της που θα πήγαινε να περάσει το βράδυ του στην κομψή βίλλα Μαρσινγύ, στις όχθες του Αίρ, όπου παραθερίσαν.

Σαν διαβάζει τώρα το γράμμα του συζύγου της, που της είχε χαλάσει έτσι απότομα όλη της τη ζωή. (Αυτές τις ημέρες έχω περισσότερο έργο από κάθε άλλη φορά, αναγγέλλει μου. Αύριο Τετάρτη ιδιαιτέρως θα κενονισθώ μία πολύ σοβαρή υπόθεση. Θα δειπνήσω συνεπώς αναγκαστικά στο γραφείο μου και θα σε θυμωωι κάθε λεπτό).

Στην αρχή του παραφριμου του ο Λουκιανός νεμάτος αγάπη, πήγαινε δύο φορές την εβδομάδα κοντά στη νέα του γυναίκα. Μα τελευταία, η Διονυσία είχε παρατηρήσει μία απότομη μεταβολή στον άνδρα της. Προφανώς ήταν διαρκώς υπόθεσις που τον απορροφούσαν όλο και περισσότερο στην Τράπεζα, της οποίας ήταν διευθυντής.

Κι' αυτό το πρωί το γράμμα του είχε απογοητεύσει βαθειά τη Διονυσία.

—Κάτι μου κρύβει!... σολογίσθηκε αναστενάζοντας.

Και γεμάτη αγνία να πήρε το τράνσι για το Παρίσι.

Πόσο ήταν ανήσυχη!... όταν τον στο Παρίσι έτρεξε μ' ένα ταξί στην Τράπεζα.

Μπήκε τρέχοντας στο γραφείο του άνδρα της. Έκείνος τινάχτηκε από τη θέσι του μόλις την είδε.

—Πώς βρέθηκες εδώ, Δ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ -ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Εις κέντρον υποπτώσεως

Πλησίον του Πεπαλαίου θαρρώ του θαλπρέως υπάρχει Κέντρον λαϊκών, όλιγον υποπτώσεως βεβαρυνθείς τα ολόου - φός, μετέβην ουν μοιρικός εκεί που άδεται άφειδώς το άσμα το μαγκώδες κι' οι μπουζουκτζήδες άπαντες εύθως ως μ' άντελή- (φθοσάν)

του ύμετρου έργου των ταχέως επηλέθησαν, και με παρώτρυναν ντογρού στην πίστα εύ' υς να (σπεύσω).

να τραγουδήσω μετ' αυτών και είπα να χορεύσω. Και δίχως να χρονοτριβώ σε τόνον υπερτέλειον, να άδω ήρχισον εύθως χορεύων τοιστετέλιον: «Θά μεταβή εις Άφρικήν ένθα μύχουν συστήσι, πεπεισμένην Μάγισσαν τή μάγια όπως μοι λύση. Τά κρύφια της καρδιάς μου να της ανακινώσω, πώς την θυγάτηρ σου, καλέ θά την έ στεφανώσω. Μα κάποις που έθούλετο με με ένδαλαθέριον τον όφθαλμόν μου έκλεισε, τούτέστι το (ιστάκιον):

Χειροκροτούσα τρελλοειδής ζήτισε το (βενλέριον), το έπονμαζέμενον κοινώς «κοιόλο» (νίκιον).

Μά στην στροφήν βρισκόμενος του «Α. (πώλεσα την γκόμενα) κατέρυθρος και καθίδρω εκ της πολ. (λης της ζέστης, άνεγερθείς ο Τζές της,

μου λέει: «Εμβανόνσνερε έχεις μ' (αυτήν, δεδομένα:» Τό τί έππκολούθησεν ο δούμοιρος ούκ (οίσα,

πάντες του Κέντρου έπέπεσαν κατά έ. (μου «κοιπλέ» και μετεφέρθην οίκαθεν, επάνω εις σα. (νίσα

με πρασινώδεις όφθαλμούς και λευφαιδός... μπλέ!...

Ο ΓΕΡΟ -ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

νοπημένη μου; τη ρώτησε. —Πήρα το γράμμα σου και μου φάνηκε τόσο θλιμμένο!... του έξηγησε η Διονυσία. Σκέφθηκα λοιπόν, να έρθω κοντά σου για να σε διασκεδάσω λιγάκι.

— Άδύνατον, μικρούλα μου άδύνατον! Έχω πάρα πολλή δουλειά άπόψε. Καλύτερα να πηγαίνεις στο σπίτι μας να με περιμένεις.

—Πρωτίως να σε περιμένω εδώ ως που να τελειώσης.

Εκείνος ύπέκυψε. —Περιμένα μία στιγμή, της είπε ξαφνικά ταραγμένος. Πρέπει να μιλήσω του Διευθυντού...

Και όγνηκε από το γραφείο του.

Αυτή τη φορά η Διονυσία τά κατάλαβε όλα. Κάποις έπρόκειτο να δεχθή ο Λουκιανός. Οι προφάσεις, η δουλειά όλα, όλα ήταν ψεύματα. Ναι, ο Λουκιανός είχε φιλενάδα. Μία έμμοινη ιδέα είχε κυριέψει τώρα τη Διονυσία: να μάθι με κάθε ύποψια τη γυναίκα που της έκλεβε την καρδιά του άνδρα της.

Σαφνικά θυμήθηκε πώς ο Λουκιανός πριν φύγι είχε θάλασι τα κλειδιά του άπ' το δεξί συρτάρι του γραφείου του. Νευρικά τότε έψαξε στο τσαντάκι της κι' έβγαλε μία δέσμη κλειδιών.

Τά δοκίμασε κι' ένα άπ' αυτά άνοιξε, έπιτέλους, την κλειδαριά. Το πρώτο πράγμα που είδε η Διονυσία ήταν ένα μάτσο γρόμματα, σταλμένα όλα στον Λουκιανό, στην Τράπεζα. Πήρε το πρώτο και διάβασε:

«...Νάσαι το Σάββατο το βράδυ έλεύθερος για να σε άπαγάγω. Μου μιλήσες πολλές φορές για μία θελητική γυνιά σ' ένα πανδοχείο στο

Μομορανού. Θέλεις να πάμε εκεί το Σάββατο; Νά είσαι στις 10 με το μικρό σου αυτοκίνητο στη γωνιά του βουλευτάρτου Ρασπάργ.

Σε φιλω τρυφερά Μαργαρίτα»

Τά γράμματα χόρευαν έμπρός στα μάτια της φτωχής Διονυσίας, που είχαν γεμίσει δάκρυα. Τρέμοντας ζανόκλεισε το συρτάρι και γύρισε τρεκλίζοντας στο κάθισμά της. Η ζωή της είχε σκοτεινιάσει. Η εύτυχία της είχε σωριαστή σ' έρείπια. «Ώστόσο δεν μιλήσω, δεν είπα τίποτε. Έσφιξε την καρδιά της, έκρυψε τον πόνο της. Και την ημέρα που θα έφαινε πάλι για το Μαρσιγύ είπε από Λουκιανό:

—Σε περιμένα το Σάββατο το βράδυ.

—Θά προσπαήσω να είμαι κοντά σου μικρούλα μου της είπε εκείνος.

Μά η Διονυσία, άντι να γυρίση στη βίλλα τους κωτέθηκε στο Μομορανού κι' έγκαταστάθηκε σ' ένα πανδοχείο.

Τό Σάββατο, ύστερα από τη δύση του ήλιου θήηκε έξω και πήρε ένα δρόμο στενό που προχωρούσε μέσα στο δάσος. Ένα μικρό χαμόγελο ζωγραφιζόταν στα χείλη της στη σκέψη πως θα έλασε σε λίγο το Λουκιανό να περνά από κει με τη φίλη του. Δάκρυα τρέχανε από τα μάτια της.

Τό σκοτάδι είχε τώρα πολύ πυκνό. Η Διονυσία όμως προχωρεί. Σαφνικά μπλέκεται σε κάποιο άόρατο εμπόδιο και πέφτει. Ένα δέντρο που είχε φαίνεται σπάζει την ημέρα εκείνη φράζει το δρόμο της.

Η Διονυσία γελάει τώρα μ' ένα τρελλό γέλιο. Νά την η εκδίκησις της! Άνυπόμονοι να φτάσουν οι δύο έρωτευμένοι θά τρέχαν μ' όλη τη δύναμη της μηχανής κει θά έπεφταν πάνω σ' αυτό το δέντρο...

Σάν τρελή κρύβεται μέσα σ' ένα κεντάκι, δέκα μέτροι μακριά άπ' το δέντρο.

Τό αυτοκίνητο θά περάση πρώτα μπροστά της κι' έπειτα θά πέση πάνω στον κορμό και θά γίνη κομμάτια! Κι' ο Λουκιανός με τη φίλη του θά σκοτωθούν!...

Περνούν λίγα λεπτά. Έξαφνα ένα τράντινγμα αυτοκινήτου άντηκει.

Έρχονται!... Η καρδιά της Διονυσίας χτυπά, σάν να πρόκειται να σπάση.

Σπκάνεται κάτωρη με μάτια θλουρά σάν ύπνωτιομένη. Τό αυτοκίνητο προχωρεί με ταχύτητα... Σε λίγο θά φτάση...Κι' έπειτα... Λίγο παρ'όκτω είναι τό εμπόδιο... Θά γίνουν συντοίμια θά σκοτωθούν! Κι' έξαφνα συμβαίνει κάτι τό άπίστευτο.

—Λουκιανέ, θεέ μου, Λουκιανέ, στάσου!... Ξεφονίζει τρελή άπό τον τρόμο η Διονυσία.

Δέν θέλει να σκοτωθή ο άνδρας της. Τόν άναστα παρ' όλη την άπιστία του.

Άναστατωμένη ζαλισμένη όρμα έμπρός. Άκούγεται μία τρομερή κραυγή. Η δύστοχημένη Διονυσία στην τελευταία της έκείνη προσπάθεια για να σταματήσει τό αυτοκίνητο βρέθηκε κάτω άπ' τους τροχούς του!...

Οι προβολείς του αυτοκινήτου φωτίζουν τώρα τό άψυχο σώμα της άτυχης γυναίκας με την σπαραγμένη καρδιά. Και στο χλωμό πρόσωπό της έχει άπλωθή μία ήρεμη μία άγγελική ύμορφιά, ή ύμορφιά της μενάλης, της υπεράτης θυσίας...

POZE POZI

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η επιθεώρησις του «Άκροπόλ» «Ναύλον», ανεξάρτητα της πολιτικής στάσεως παρουσιάζει πολλές καινοτομίες, που αποτελούν βήμα προόδου στο μουσικό μας θέατρο.

Μία άπ' αυτές είναι ή αλλαγή των σκηνικών, που γίνεται κατά τη διάρκεια της παραστάσεως, χωρίς σε περιστροφικά μηχανήματα, όπως ακριβώς στο Έθνικό Θέατρο.

Άπό τη μουσική της «Ναύλον» ξεχωρίζει μία εξαιρετική ρομαντίτα του μασέστρου Ριτσιάρδη, με τον τίτλο «Μ' αγαπά δέν μ' αγαπά», που θά τραγουδιέται σε λίγο άπ' όλους.

Στό ίδιο έργο, άφίνει ιδιαίτερη έντύπωσι, ο δημοφιλής καλλιτέχνης Πέτρος Κυριακός, που έκτος από τις δύο χαρακτηριστικές του δημιουργίες, χορεύει κλακέτες και κάνει τούμπες σε ηλικία 54 ετών!...

—Αυτή την εβδομάδα, έπειτα από τους μουσικούς θιάσους, θά άρχισουν τις παραστάσεις τους και δύο θιάσοι πρόσας.

Ο θιάσος Κατερίνας — με την όποια συνεργάζεται για πρώτη φορά ο δημοφιλής κομικός μας Βασίλης Λογοθετίδης — που θά παίξη στο δικό της θέατρο και ο θιάσος «Άργυροπούλου», που θά παίξη στο καλοκαιρινό θέατρο της οδού Φιλελλήνων.

Και οι δύο θιάσοι θά έγκαϊνιάσουν τη θερινή σαϊζόν με ελληνικά έργα.

—Ένας τρίτος θιάσος πρόσας μ' έπικεφαλής τον Καρούσο θά παίξη στο θέατρο «Μακέδον».

—Μεγάλος άγών γίνεται για να βρεθή ή κατάλληλη πρωταγωνίστρια που θά υποδυθή στο «Φυντανάκι» του θεάτρου «Σαμαρτζή» την ήρωίδα του έργου.

Μέχρι της στιγμής φέρονται ως υποψήφιος ή γνωστή ποιμαντόνα Έλλη Κανδυλάκη, που άναμένεται από τό έξωτερικό ή ήθοποιος της πρόσας Ήως Παλαιολόγου.

—Έντός του Ιουνίου έπιστρέφει άπό την Άμερική ή γνωστή ήθοποιος της πρόσας Βάσω Μαωλιίδου.

—Όπως εγνώσθη, ή Μαωλιίδου δεν πρόκειται να έμφανισθί το καλοκαίρι, θά παρουσιάση όμως δικό της θιάσο τη χειμερινή «σαϊζόν».

—Στη Ζαζά Μπριλλάντη προσεφέρθησαν δύο λίρες την ημέρα για να έμφανισθί σε ένα άπό τα μεγάλα κοσμικά κέντρα.

—Η γνωστή Έλληνίδα χορεύτρια Λάουρα, μετά την Κύπρο και την Αίγυπτο, έτοιμάζεται τώρα να μεταβή στο Γιονάνεσμποουργκ, με νέο παστεναίο, τον Σταύρο Σπυρόπουλο.

—Η έκλεκτή «ντιζέζ» Ρένα Βλαχοπούλου ένει εύνοϊκώτατες προτάσεις για να μεταβή στη... Μαδαγασκάρη!

—Άπό την περασμένη εβδομάδα έμφανίζεται με έπιτυχία στη Θεσσαλονίκη ή «ντιζέζ» Κάκια Μένδρη όπου λανσάρει τα τούρκικα τραγούδια που έμαθε στην Κωνσταντινούπολι.

Στη Θεσσαλονίκη έπίσης έχει πολύ «σουξέ» και μία άλλη γνωστή καλλιτέχνης του τραγουδιού, ή Ίωάννα Άλδα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μπουάτ «Άκαπούλκο»

Ο συμπαθής κωνερασιέης Χρ. Πύρπαςος έμφανίζεται με μεγάλη έπιτυχία στη νέα κοσμική Μπουάτ «Άκαπούλκο» (Ευβοίας 6). Έκτος του κ. Πύρπαςου έμφανίζονται στο «Άκαπούλκο» και οι ντιζέζ Μπέσσυ Μαρτέν και Ντιάνα Βαφειάδου με όρχηστρα Άντόρνο (Βιολι ό κ. Θ. Άγιοβλασίτης).

Άρχισαν τ'α θεάματα, λοιπόν, τ'α θερινά. Τη νύκτα παίζουν, θέατρα και κινηματογράφοι, μ'α έκτος άπ' τ'α νυκτερινά, —πράγμα που είμαι βέβαιος, ούδόλως άνεγγραφή— Έχομε και θεάματα, ποικίλα, ήμερησια θεάματα παμπόνηρα και άλλα παραπλήσια!...

Τό καλοκαίρι που συχνά, χωρίς καμμία κακία φυσά τό ελαφρότατο εκείνο αεράκι σηκώνει πάντα, πρόσχαρα φουστάνια γυναικεία κι όλοι εύλογοίμε, φυσικά, τέτοιο καλοκαιράκι, που μ' ελαφρή του αύρα, φροντίζει πάντοτε γλυκά — γλυκά και όχι έπώδυνα — μ'α και στην άραχλη ζωή τ'α βλέπομε όλα μαύρα να βλέπομε και πράγματα φαϊδρότερα και ροδίνα!...

Είνε κι' αυτό άπόλαυσις μικρή, τρόπον τινά που άνήκει στα «θεάματα τ'α καλοκαιρινά». Έκτος βεβαίως άπ' αυτό, υπάρχουν ίσως κι' άλλα, τ'α μέν πολύ μικρότερα, τ'α δέ πολύ μεγάλα... και κάτι πούνε άσφαλώς άπ' τ'α πολύ τερπνά κάτι που ένθ' βαδίζομε σάν άποβλακωμένοι κι' είνε σάν άπροσδόκητη, παγίς, που περιμένει άνύποπτο διαδάτη, και φέρνει άνακάτωμα, εν τούτοις είνε κάτι, είν' ένα κάποιο δουλικό που τζάμια καθαρίζει, διότι, τέτοιο θεάμα, τον κόσμο τον ζαλίζει!...

Τ'α δύο που ήδη άνέφερα — τό λέω άνευ λόγου — είνε τ'α μονοπρόσωπα, έν είδει «μονολόγου» που όσο και αν φαίνονται, όραία και τερπνά είνε άπλά και σκέτα, πλην όμως στα θεάματα τ'α καλοκαιρινά, υπάρχουν και... ντουέττα!...

Αυτά συνήθως φαίνονται, σε κήπους δημοσίους στο Πάρκο, ή στο Ζάππειο, της Κηφισιάς τό δάσος κι' όλοι τ' άπολαμβάνουν, με τρόπον, θεσπεσίους, διότι οι πρωταγωνιστάι... έχουν και λίγο θράσος. Είνε ζευγάρια πάντοτε, ποικίλα ζευγάρια, κι' έχουν ως «τόπον δράσεως» των κήπων τ'α παγκάκια.

Άπέναντι στον Ύμηττό, ο ήλιος πάει να δύση χρυσίζει τό σουρούπωμα, κάποιων στερνών άκτινών κι' «Εκείνη» τρέχει βιαστικά, τρέχει να συναντήση τον έκλεκτόν «Εκείνον».

Είνε κι' οι δύο νεαροί. Άφίλοι, δίχως φράγκα μά πλούσιοι σ' αίσθήματα, τό ξέρουνε καλά κι' έτσι λοιπόν άνέξοδα κάθονται σ' ένα πάγκο γιατί' έχουνε να πούν, πολλά...

Σάν γείρη ο ήλιος πιά πολύ δίνουν τό πρώτο τους φιλή τόσο κι' εκείνος προχωρεί και όσο σκοτεινιάζει τρέχουν διαβάτες μερικοί, άλλα δέν χαμπαρίζουνε τ'α χάρδια έξακολουθούν και τ'α θερμα φίλιά του φεγγαριού που άνέτειλε, άκτινες λαμπυρίζουνε κι' αυτό, στον πάγκο έστησαν... έρωτική φωνή!

Είστε κι' άλλο θεάμα: Ίσόγειο τό σπίτι και αν περάση άπ' εκεί, μάλλον πρὸς τ'α μεσάνυχτα κутτάτε και θαυμάζετε... μέ άλλους λόγους, ήτοι από τη ζέση έχουνε τ'α παραθύρια όρθάνοιχτα...

Κι' αν κατά τήν μάλιστα την ώρα που περνάτε μια ζωήρη πανσέληνος φατίζει άρκετά, βλέπετε πιά ήμίγυμνο τό ζεύγος του κοιμάται χωρίς να όνειρεύεται... πώς κάποιος τό κутτά...

Ξεδιαφέρον θεάμα, πραγματικά χαρίζει ο ύπνος ο άμέριμος, ο πρῶς, ο γλυκός κι' αν όπως είνε πιθανόν, εκείνος ροχαλίζει έχετε πλέον θεάμα και... μετά μουσικής!...

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

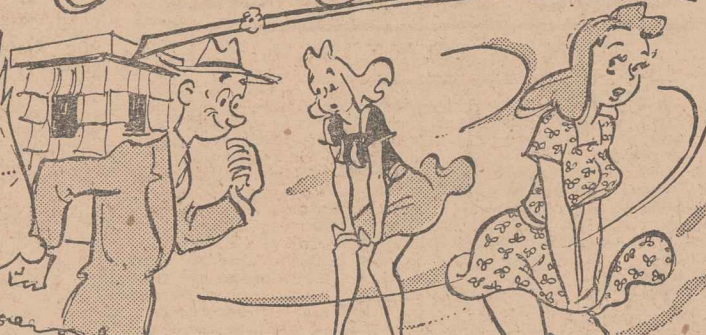
Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Θεάματα

Είστε κι' άλλο θεάμα: Ίσόγειο τό σπίτι και αν περάση άπ' εκεί, μάλλον πρὸς τ'α μεσάνυχτα κутτάτε και θαυμάζετε... μέ άλλους λόγους, ήτοι από τη ζέση έχουνε τ'α παραθύρια όρθάνοιχτα...

Κι' αν κατά τήν μάλιστα την ώρα που περνάτε μια ζωήρη πανσέληνος φατίζει άρκετά, βλέπετε πιά ήμίγυμνο τό ζεύγος του κοιμάται χωρίς να όνειρεύεται... πώς κάποιος τό κутτά...

Ξεδιαφέρον θεάμα, πραγματικά χαρίζει ο ύπνος ο άμέριμος, ο πρῶς, ο γλυκός κι' αν όπως είνε πιθανόν, εκείνος ροχαλίζει έχετε πλέον θεάμα και... μετά μουσικής!...

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

Και οι διαβάτες βλέπουνε, όταν περνούν σιμά των έχετε πλέον θεάμα και... φόρον θεαμάτων!

τέλεια στο συμπέρασμα πως είναι περίττο να γνωρίζουμε προσωπικά αυτές οι γνω-
ριμίες περιχλωμένης κινούμενες. Και δεν υ-
πάρχει λόγος να έκτεθω σε παρομοίους
κινδύνους, τους οποίους δεν μου επιτρέ-
πουν ούτε η ηλικία μου ούτε η κοινωνική
μου θέση. Γι' αυτό προτιμώ, τα πράγματα
που επρόκειτο να σας αποκαλύψω προφο-
ρικά να σας τα γράψω σύντομα, με λίγα
λόγια.

»Καθώς γνωρίζω, παντρευθήκατε σε πολ-
ύ νεαρά ηλικία και η σύζυγός σας ήταν
έπισης νεαρώτερη. Ξέρετε όμως ότι πε-
ρίπου όλο το νεαρό της ηλικίας της η δε-
σποινίς Παυλίνα είχε ήδη παρελθόν; Και
ότι το παρελθόν αυτό συνεχίστηκε και με-
τά το γάμο σας και μάλιστα κατά τρόπο
σκανδαλώδη; Κυριολεκτικά κάτω από τη
μυτη σας έγιναν πράγματα τα οποία απο-
ρώ πως δεν αντιληφθήκατε.

»Για σήμερα οι αποκαλύψεις μου αυτές
άρκουν. Υπάρχει ακόμα όμως συνέχεια, η
οποία ασφαλώς σας αφορά περισσότερο
από αυτά. Αν τυχόν κι ενδιαφερόσθε
πραγματικά για την συνέχεια, κάμετε τον
κόπο να κινήσετε αύριο την ίδια ώρα,
στις πέντε μ.μ., στον ίδιο πάγκο του Ζαπ-
πείου. Ίσως, παρά τους διαταγμούς μου,
παρουσιασθώ αυτοπροσώπως, να σας πω τη
συνέχεια. Αν όμως διατάξω και πάλι, τό-
τε να είστε βέβαιοι ότι η παρουσία σας
στον πάγκο του Ζαππείου θα με πείσει ότι
αληθινά ενδιαφερόσθε για όσα σας γρά-
φω και τότε στο τρίτο μου γράμμα θα σας
καλώ τις τελευταίες και πλέον ενδιαφέ-
ρουσες αποκαλύψεις.

»Γιατί το κάνω αυτό; Γιατί θέλω να μά-
θετε τα πάντα; Θα το πληροφορηθίτε κι
αυτό όταν έρθει η ώρα!»

Το ξαναδιάβασε το γράμμα η Παυλίνα.
Δεν διώρθηκε τίποτε. Έβαλε μόνο την
υπογραφή από κάτω: «Ο ίδιος άγνωστος
φίλος σας».

Τόκλεισε κατόπιν κι έτρεξε μόνη της
και τόνιζε στο ταχυδρομικό κουτί.
Όταν γύρισε είδε την Ξένη να την
κυτάζει με μάτια γεμάτα παράπονο και
όδυνηρή απορία.

— Πού πήγες, Παυλίνα; τη ρώτησε.
— Είχα κάποιο γράμμα να ρίξω, αποκρί-
θηκε η Παυλίνα.

— Και δεν μούλεγε έμένα; Έσύ μόλις
γύρισες απ' έξω κουρασμένη.
— Δεν πειράζει Ξενούλα, αποκρίθηκε η
Παυλίνα.

Δεν είχε τίποτε άλλο να ηρ στην ά-
δελφούλα της; Παράξενο! Είχαν τόσα να
πουν. Κι όμως κάθονταν η μία αντίκρυ
στην άλλη σαν ξένες, με τις καρδιές θα-
ρείες, με τα χείλη βουβά.

Ήταν το μυστικό της Παυλίνας που
όρθωνόταν ανάμεσα τους. Η Παυλίνα δεν
ήθελε να μιλήσει γι' αυτό με την αδερ-
φούλα της. Άλλα δεν είχε κέφι να μιλή-
ση και για τίποτε άλλο.

Η Ξένη το καταλάβαινε αυτό. «Ενοιω-
θε πως ο νους της μεγάλης της αδελφής
πετούσε με κυρία. Κι' είχε κι' αυτή το μυσ-
τικό της, το μυστικό που της πλημμυρί-
ζε την κορφοειδή καρδιά της κι' η
θέλε να μιλήσει γι' αυτό όλη την ώρα και
να γελάει, να κλαίει, να τραγουδάει. Μά,
καταλάβαινε πως η Παυλίνα δεν είχε θέ-
σι στην καρδιά της για το δικό της μυστι-
κό. Κι' έτσι σιωπούσε, κι' η καρδιά της μα-
ραινόταν.

Την άλλη μέρα η Παυλίνα, με τα ίδια
της τα χέρια τοποθετησε το γράμμα στο
γραφείο του άντρός της, μόλις το πήγε
ο ταχυδρόμος.

Και πάλι τον παρακολούθησε που τό ά-
νοϊζε και το διάβαζε.

Η ταραχή του Στέλιου αυτή τη φορά
ήταν πιο μεγάλη. Τα χείλη του φιδύρι-
σαν μια θλαστήνια, κι' η γροθιά του χτύ-
πησε στο τραπέζι με λύσσα.

Επειτα, με μια ξαφνική κίνηση εξαλ-
λης όρμη, έκανε το γράμμα χίλια κομ-
μάτια και τα πέταξε στο καλάθι, κάτω
από το γραφείο του.

Τα μάτια της Παυλίνας γυάλιζαν, σαν
να είχε πυρετό. Κι' αλήθεια έκαιναν οι
χούφτες της και τα μάγουλά της πετού-
σαν φωτιές. Το άπονεμα τον είδε να κά-
νει τις ίδιες νευρικές κινήσεις καθώς ντυ-
νόταν για έξω. Καταλάβαινε πως δεν είχε
πάρει ακόμα την απόφαση αν θα πήγαινε
στο Ζαππείο ή όχι.

Η Παυλίνα καρδιοχτυπούσε. Μία τρελ-
λή επίθυμη την έκανε να τον ιδεί πάλι
να κάθεται στον πάγκο δυστυχισμένου,
απελπισμένου.

Σε λίγο, όταν ο Στέλιος βγήκε έξω,
τον είδε να παίρνει πάλι το δρόμο του
Ζαππείου και τον ακολουθούσε κι' ένα πα-
ράξενο αίσθημα θρίαμβου, πικρό κι' οδυ-
νφό μαζύ. Ο Στέλιος κάθισε στον πάγκο
χωρίς να κυττάει ούτε δεξιά ούτε α-
ριστερά. Έβγαλε ένα περιοδικό από την
τσέπη του κι' έκανε πως διάβαζε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Η συνέχεια

Το Σιδύηο της Ξένης
ΜΑΣΣΙΓΚΑΣ

Η κυβέρνηση, το παλάτι κι' οι
πρεσβείες ανίσταταις

Ο στρατηγός Δ. Καλλέργης ήταν έρω-
τευμένος με την ώραιότατη Μάσσιγκα Πέ-
τρου Δεληγιάννη υπουργού των Έξωτερι-
κών στα 1849, στην Κυβέρνηση Α. Κριεζή.
Οι σχέσεις τους δεν άργησαν να γίνουν
γνωστές στη μικρή κοινωνία των Αθηνών.
Και δεν ήταν δυνατόν να συμβεί αλλιώς
με τις απροσεξίες που έκανε η Μάσσιγκα.
Σε όλους τους περιπάτους της αριστοκρα-
τίας του 1850, έννοιασε να είναι διαρκώς
κοντά στον Καλλέργη. Στα κυνήγια του
Ελαιώνος, του Ασφινού και της λίμνης
Κουμουνδούρου, που ώργάνωνε τότε ο κα-
λός κόσμος, με έπιπτες συνοδείες, η Ξε-
νοία έρωτευμένη θαύμαζε τη σκοπευτική
δεινότητα του έκλεκτου της. Έκει πλανιό-
ταν μαζί του μέσα στους ένομικους λόγ-
γους και του εξέφραζε τις ανησυχίες της
γιατί ο σύζυγός της είχε αντιληφθεί την
αγάπη τους.

Οι έρωτευμένοι απόφασισαν τότε να νο-
μιμοποιήσουν τις σχέσεις τους.

Μπαίνουνε στα 1855. Ο έρωτας Καλλέρ-
γη και Μάσσιγκας εξακολουθεί φλογερός.
Φθάνει ο Μάιος και ο Καλλέργης γίνεται
υπουργός των Στρατιωτικών στη νέα Κυ-
βέρνηση Α. Μαυροκορδάτου. Είναι οι δύσκο-
λοι καιροί της αγγλογαλλικής κατοχής του
1855-57 και του Κριμαϊκού πολέμου. Η
Έλλάς θέλει να επιτεθεί κατά της Τουρκίας
και οι Δυνάμεις για να την εμποδίσουν
προβάνουν σ' αποκλεισμό και κατοχή.

Ο Πέτρος Δεληγιάννης ζήτησε διαζύγιο
από τη γυναίκα του.

«Άλλα κι' η Αύλη κατόπιν διαταγής της
'Αμαλίας απαγόρευσε την είσοδο της Μά-
σιγκας στο Παλάτι. Πριν λίγες μέρες μά-
λιστα, η ίδια η 'Αμαλία της είχε πη:

— Είνε ντροπή σας, κυρία να μην τη-
ρήτε τη συζυγική πίστι!

Μόλις το έμαθε αυτό ο Καλλέργης έγινε
έξω φρενών. Είναι και άφορος με το Πα-
λάτι μακρινές. Παίρνει, λοιπόν, την προσ-
βολή επάνω του.

Ο άνθρωπος με την ασύγκριτη παλλη-
καριά και με τα τόσα άλλα προτερήματα,
δεν χαριζότανε σε κανένα. «Αν τον έβιγες
απάντους με διπλό χτύπημα. Αξίωσε,
λοιπόν, να καλήται και να γίνεται όπως
πριν, δεκτής η έκλεκτής του στο Παλάτι. Η
'Αμαλία βρίσκει τότε μια διέξοδο:

— Μάλιστα, να έλθω στο Παλάτι η κυ-
ρία Μάσσιγκα, είπε, αλλά συνοδευμένη α-
πό το σύζυγό της.

Πράγμα αδύνατο όμως. Γιατί πως ήταν
δυνατόν ανδρόγυνος μισοχωρισμένο να πα-
ρουσιασθί στον κόσμο δίπλα-δίπλα;

Ο Καλλέργης θεωρεί το πράγμα καθάρ-
στο έμπαιγμό. Ακρόατος στον παράφορο
έρωτά του για τη Μάσσιγκα, στέλνει μια
έπιστολή στον πρωθυπουργό παραπονιόμε-
νος για τη σκληρή συμπεριφορά της Αύλης

σε μια κυρία. Τίποτε όμως δεν γίνεται.
Και η Μάσσιγκα δεν λαβαίνει πρόσκληση
ανάκτορική. Ο Καλλέργης μαινεται πλέον.
Κάνει διαδήματα στις πρεσβείες Αγγλίας
και Γαλλίας και φροντίζει συγχρόνως να
δημοσιευθί ένα γράμμα του στη γαλλική
έφημερίδα «Semaphore de Marseille». Τα
φύλλα της έφημερίδας αυτής όταν έφτασαν
έδώ κατασχέθηκαν όλα. Έστάλησαν όμως
άλλα αντίτυπα από τη Μασσαλία και η
δημοσιευμένη έπιστολή πέρασε έτσι από
χέρι σε χέρι για να εσπάρει ένα δεύτερο
μεγαλύτερο σκάνδαλο.

Ο 'Οθων τα πληροφορείται όλ' αυτά
και στενοχωρείται. Συγχρόνως έπεμβαίνουν
οι πρεσβείες Βαυαρίας, Πρωσίας και Αύ-
στρίας και ζητούν την απομάκρυνση του
σκανδαλοποιού υπουργού από την Κυβέρ-
νησι. Ο πρωθυπουργός Μαυροκορδάτος ό-
μως είναι αντίθετος και ζητάει να κερδίσει
καιρό. ΈΕ άλλωστε ξέρε καλά ότι οι πρέ-
σβεις Αγγλίας και Γαλλίας θέλουν να πα-
ραμείνι ο Καλλέργης όπουσδήποτε στην
Κυβέρνηση. Γι' αυτό άλλωστε, και σ' όλα
τα γεύματα και τις δεξιώσεις των δύο αυ-
τών πρεσβειών η Μάσσιγκα, η πέτρα του
σκανδαλού, είναι πάντα έπισημότητα καλε-
σμένη.

Ο 'Οθων έπεμβαίνει τέλος και ζητάει
από τον πρωθυπουργό την άποψή του ύ-
πουργού των Στρατιωτικών.

— Μάλιστα, του απαντά ο Μαυροκορ-
δάτος, αύριο θα σας πωρό το διάταγμα
απολύσεως του κ. Καλλέργη.

Την άλλη μέρα όμως αντί του πρωθυ-
πουργού παρουσιάζονται στ' ανάκτορο οι
πρεσβείες Γαλλίας και Αγγλίας μαζί.

— Αναγνωρίζουμε, έδήλωσαν την σοβα-
ρότητα της καταστάσεως, άλλ' έχουμε έν-
τολές να υποστηρίξουμε τη σημερινή Κυ-
βέρνηση. Άλλην εύθυνη δεν αναλαμβάνο-
μεν...

Μετά την αναχώρησι των πρεσβειών ο
Μαυροκορδάτος είδοποιεί το Αύλαρχο ότι
δεν πρόκειται να υποβάλι κανένα διά-
ταγμα απολύσεως του Δ. Καλλέργη.

Κατόπιν τούτου κλείεται η πόρτα των
'Ανακτόρων στον πρωθυπουργό και στον
υπουργό των Στρατιωτικών.

Περνούν μερικές βδομάδες και φτάνει η
25 Σεπτεμβρίου 1855 όποτε η Κυβέρνη-
σις Μαυροκορδάτου παραιτείται ολόκληρη.
Άφορη της κυβερνητικής κρίσεως η Μά-
σιγκα με την περιλάλητη καλλονή της.

Παίν φύγη ο Καλλέργης από υπουργός
και όταν ο υπασπιστής του 'Οθωνος Δ.
Μ. Μπότσαρης τον έπισκέφθηκε για να του
κάνη γνωστή τη διαταγή ότι ο Μαυροκορ-
δάτος κι' αυτός δεν ήταν δεκτοί στο έξης
στ' Ανάκτορο, ο θυμώδης υπουργός των
Στρατιωτικών έβγαλε κι' αυτός τη δική του
διαταγή:

«Από σήμερα και μέχρι νεωτέρας μας
διαταγής απαγορεύουμε εις τους κ. κ. α-
ξιωματικούς να ζητούν άκρόαση παρά τη
Α. Μ. άνευ της προηγουμένης έγκρίσεως
ημών»...

Την Κυβέρνησι Μαυροκορδάτου διαδέχθη-
κε νέα, του Δημ. Βούλγαρη, του περιση-
μου Τσουμπέ.

Και ο έπίλογος όλης αυτής της σκαν-
δαλώδους ιστορίας: Η Μάσσιγκα διεγρά-
φη από τα βιβλία του Παλατιού. Χώρισε
με τον άνδρα της αλλά δεν πήρε και τον
Καλλέργη. Παντρεύτηκε μ' άλλον και έ-
μεινε πιστή στο νέο της σύζυγο. Ο πρώ-
τος σύζυγός της Πέτρος Δεληγιάννης —
που λέγανε κι' άλλος γι' αυτόν ότι πληρω-
νότανε όταν ήταν υπουργός των Έξωτερι-
κών για να διορίζη πρόξενους — έχτισε,
μετά το διαζύγιο, ένα ωραίο σπίτι κι' έ-
βαλε πάνω στ' άέτωμα τα αρχικά ψηφία
του δνόματός του «Π. Δ».

Μερικοί διαβάτες σταματούσαν κύττα-
ζαν την έπιγραφή και οι πιο κακοί και πο-
νηροί απ' αυτούς έδιναν την έξήγησι ότι
τα δυό αρχικά «Π. και Δ.» σήμαιναν «Προ-
ξενικά Δώρα»!...

Τί τα θέλετε; Οι Αθηναίοι ήταν πάντο-
τε πικροί και δηλητηριώδες...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ του Πορ' οράφτη

Του συνεργάτη μας
κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Γραφικότερος και ποιητικότερος
από τους μικρούς δρόμους της Άττι-
κής το λιμανάκι του Πορτοράφτη, εί-
νε τώρα, στην εποχή του, Ξαναζων-
τανεύουν οι όμορφιές του, όχι, όμως,
και η ακμή του.

Καθώς περνούμε το Μαρκόπουλο
ένας αμαξόδρομος, όχι και τόσο πε-
ρίφηρος, ως όχτω χιλιόμετρα περί-
που, μας καταβάλλει στο θρυλικό κόλ-
πο, του οποίου το όνομα καθώς και
μερικές γκραβούρες ανακατώνεται ά-
κόμη και στα περιηγητικά κείμενα
των προεπαναστατικών χρόνων.

Χειμώνα -καλοκαίρι δέγεται έπι-
σκέπτας. Άλλα το καλοκαίρι οι πε-
ρισσότεροι. Έχει τη φήμη ότι είναι
ένα από τα δροσερότερα παραλια-
κά καταφύγια της Άττικής γι' αυ-
τό και μερικοί Αθηναίοι, από του
πολέμου βέβαια, έχτισαν έδώ και
σπίτια μικρά και μεγάλα, και έτσι,
το λιμάνι του Πορτοράφτη εξέλιξε-
ται σε άξιόλογο συνοικισμό -έπι-
νειο των Μεσογείων.

Γιατί όμως, Πορτοράφτη; Η πα-
ράδοσις είναι μία, αλλά νύχω απ'
αυτήν πολλά άκούει κανείς στα ασ-
φαλκία από τους φασόδες που κου-
τσπίνουν ροκανίζοντας τον όρεκτικό
μελέ της καθουρουμάνας που σιγο-
ψήθηκε στη γάβλη και που είναι
«σπασιαλιτέ» όρεκτικό των μεζεκλη-
δων θαλασσινών του Πορτοράφτη.

Η δηνυδής, λοιπόν, παράδοσις
αναφέρει ως βάση της όνουσας το
πελώριο άκόσφαλο άγαλμα ενός άν-
θρώπου καθιστού που ύψωνεται έπα-
νω στο ένα από τα τρία νησάκια,
άπέναντι στο λιμανάκι του Πορτο-
ράφτη. Αυτό λοιπόν, το άγαλμα κα-
τά τον παλιό λαϊκό θούλο, είναι ένας
περίφημος όράφτης των άρσενων γρά-
νων που τον μαουάρωσε κάποιο Έω-
τικό που ζήλευε την τέχνη του ά-
φού του έκοψε πρώτα το κεφάλι, Απ'
αυτόν, ύστερα πήρε το όνομα και το
νησάκι και το λιμάνι.

Μαζεύτηκε, σαν τ' άκουσε αυτό
ο πρόεδρος της έκδρομικής διάδος,
ό κυρ- Άναστάσις και γωρίς δι-
σταγμούς είπε:

— Βρε παιδιά, άς έλειπε τέτοια
δόξα. Νά με κομωκεφαλιάσουν να
μαουάρωσω και στο τέλος να γίνω
και Πορταναστάσης! Έ...
όχι κι' έτσι πάλι!

Ο θρύλος του μαυμαρμένου
ράφτη αναφέρεται και στην έξαιε-
τη λαογραφική έργασια του Νικο-
λάου Πολίτη, άλλ' ο άλησιμόντος φί-
λος μας και δάσκαλός μας Καμπού-
ρογλου είχαν αντίρρησης.

— Οι ραφτάδες, έλεγαν, δεν μαυ-
μαρώνουν. Οι πελάτες τους συνή-
θως μαυμαρώνουν όταν... άκούνε
τα ραφτικά!

Υποστήριζε, λοιπόν, ο Καμπού-
ρογλου ότι οι Πορταστές άρχαι-
ολογικές έποχής κατά το πέρασμα
των αιώνων, περιήλθον στην κυριό-
τητα της παλιάς αθηναϊκής οικογε-
νείας Ράφτη ή όποια και τας άνω-
μάτισε.

Έδώ τα ψάρια, τα χταπόδια, οι
σουπιές, τα καλαμάρια και τα κα-
δούλια είναι άσθονα.

Το γραφικό λιμανάκι — όπως
και η Ραφία — ήταν και στην έπο-
χή του 'Οθωνος πέρασμα για την
Εύβοια. Και μάλιστα, στις Ιστορι-
κές παραδόσεις αναφέρεται και ένα
ώραίο ανέκδοτο της έποχής που πέ-
ρασαν, άπ' έδώ, ο 'Οθων και η 'Α-
μαλία, πηγαίνοντας να έγκαϊνιάσουν
(1858) την περιστροφική γέφυρα

του πορθμού του Εύροπου, στη Χαλ-
κίδα.

Όταν ξεκίνησαν με τους παλα-
τιανούς συνοδούς των απ' την Άθή-
να, ο καιρός ήταν καλός. Κατόπιν,
όμως γάλασε. Καθώς έφτασαν στον
Πορτοράφτη, φορτώσανε άγρίως η
σοροκάδα του Εύδοϊκού μέχρι του
σημείου ώστε η έπιβίβασις στο κα-
ράβι του 'Οθωνος και της 'Αμαλίας
του υπασπιστών καθώς και του προ-
θυπουργού Μιαούλη που τιμής ένε-
κεν, ήθελε να κυβερνήση το πλοίο,
έγινε προβληματική.

Μερικοί από τους ακόλουθους των
Βασιλέων μεταφέρθηκαν «σκακωτά»
απ' τους 'Υδραίους ναυτες. Κανείς
δεν μπόρουσε να σταθί στα πόδια
του απ' την τρικυμία.

Άφού, λοιπόν, με χίλια βάσανα,
έγινε η έπιβίβασις ματαιώθηκε και
το πρόγευμα που είχε, κατά το πρό-
γραμμα προετοιμασθή στο καράβι,
προς τιμήν των Βασιλέων. Απότομα
σκαμπανεβάσματα και τινάγματα,
απ' τη φοροτύχη, παρέσυραν απ' το
τραπέζι και πιάτα και λουλούδια και
φορούτα και όλ' αυτά έγιναν μαλλιά
κουβάσια μαζί με τους έπιβάτες.

Στο μεταξύ η 'Αμαλία ανάγκά-
στηκε απότομα να γίνη και νοσο-
κός της επί των τιμών δεσποινί-
δος 'Ελένης Τσαμαδού που την έ-
πιασε η θάλασσα και φώναζε:

— Άχ' μαμά μου δεν άντέχω!...
Τελειώνω!...

«Επειτ' απ' όλα αυτά ο πρωθυ-
πουργός Μιαούλης έπεισε τον 'Ο-
θωνα να διατάξη να ξαναδούν στην
σειρά «Όταν όμως, η δεύτερη
βάρκα, με τους υπασπιστές πλη-
σίαζε στην απόβαστο του Πορτο-
ράφτη ένα πελώριο κύμα έξέσπασε
έπάνω της και παρέσυρε τον υπασπι-
στή Παναγιώτη 'Ιαπατσώνη ο όποι-
ος με κοωνές άπελπισίας βοήθηκε
έξασφα στη θάλασσα.

Οι 'Υδραίοι ναυτες, με πολλούς
κόπους, τον άνέσταναν γιατί έδρασαν
πολύ η βοεμνική πολύπτυχη φου-
στανέλλα του. Κι' ο Παπατσώνης
καθώς έλεγαν ο ίδιος, όχι μόνο δεν
είχε κολυμπήσει ποτέ άλλ' ούτε το
δαχτυλάκι του είχε βάλει στη θά-
λασσα.

Μετά πολλά βάσανα η έπίσημη
πομπή ξαναγύρισε στο Μαρκόπουλο.
Έκει την περιέβαλναν οι χωρικοί
στο καλλίτερο στίτη του χωριού.
Μαζί δέ με τις άλλες περιποιήσεις
έτοιμάθηκε και το βραδυνό γεύμα.
Με όμολέτα και κοτόπουλα του χω-
ριού από τα μάζωχα οι κυρίες της
'Αμαλίας, ζωμένες με χωριάτικες
έμπροσθήλες Την ώρα όμως, που
το τραπέζι ήταν έτοιμο και μαζί με
τον 'Οθωνα και την 'Αμαλία παρε-
κάθησαν όλα τα μελη της έκόλου-
θας των, παρουσιάστηκε, έφραγα,
στο μισοσκόταδο, ένας χωροφυλάκας
κακοντυμένος, ο όποιος «αναδέστα-
τα» παρεκάθησε μεταξύ των έπιση-
μων!

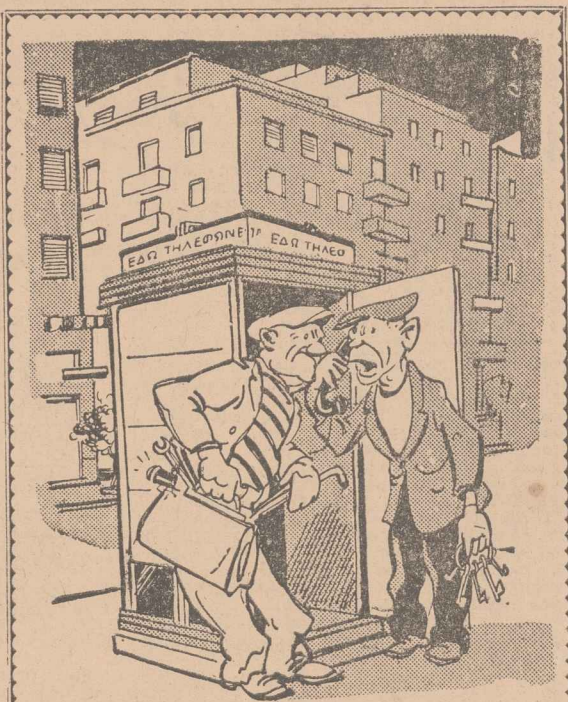
Ο 'Οθων τον κύταζε με απορία.
Η Βασίλισσα που έπρόσεχε την έ-
θιοτυπία, τούρισε αόσμητα βλέμ-
ματα και κατόπιν είπε στον υπάσπι-
στή Δράκο:

— Τ' είναι αυτά τα πράγματα;

«Άλλ' η απόδοσις αυτή σκηνή κα-
τέληξε σ' εύθυμία. Μόλις μεταστρί-
στηκε ένα τριφύλο λυχναίο του τρα-
πέζιου, προς το πρόσωπο του «κάνι-
δους» χωροφυλάκος αναγνωρίστηκε
ο υπασπιστής Παπατσώνης, σοβάδος
και άμύλητος «θίγων» τα έσώματα.

Η φαίδι του μεταμφιεστέ έσηγήθη
κι' απ' τον ίδιον. Είχε καταφύγει,
έπειτα απ' το άκούσιο λουτρό στο
λιμάνι του Πορτοράφτη, σ' ένα φυ-
λάκιο καταδιωκτικού λαποσπάματος
χωροφυλάκης, έκει κοντά, και αντί-
κατέστησε τα βοεμνικά του με τη
δανεική στολή ενός χωροφυλάκος.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

—Ηλεκτρική 'Εταιρεία έκει; Πορ'καλώ πότε θα
υδύσουν τα φώτα έδώ στο Κολωνάκι...
(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Ζέστη

Παράσφιζεν η ζέστη συμπολίται.
'Ολόκληρη η Αθήνα, πυροπολείται,
άρχισαν του θερού τα νινάτια
κι' άμέσως απ' τα καύματα τα πρώτα
γινόμενα σ' αϊνιγνίτικα κανάτια
και στάζουμε... και στάζουμε ιδρώτα!...

Μόλις έμπηκε Ιούνιος. Τι άραγε θα γίνη
μεθαύριο τον Ιούλιο, τον τόσο φλογερό;
Το άστυ θα μεταβληθί — ποιος ξέρει; — σε καμινί
κι' όπως σ' εκείνο τον παλιό θεοκευτικό καιρο.
Φίλε άναγνώστα άναμνέινον,
να ιδής τους συμπολίτας μας ως «παίδας εις την
(κάμινον)!...

Για ν' αντιμετωπισώμε, τόσο θερμό καιρό
όριστε τι θα κάνουμε.
Πρώτον: αν έχουμε έρωτα λιγάκι, φλογερό
μύλλον να τον ψυχράνωμε!
Δεύτερον: ν' αποφύγουμε τα φλογερά φίλια,
λοιπόν: να μη βρισκόμαστε σ' ολόθερμη άνκα.
(Λιά)
Τέταρτον: να δεχόμαστε κάθε ψυχρολογισμό οία
πέμπτον: να επιδιώκουμε διάφορες θουπιές
και έκτον: να μη δίνουμε καμία έμφασία
σε μάτια που πετούν φωτιές!...

Με άλλους λόγους, του έρωτα τους πόθους τους
να τους προσφέρωμ' ευγενώς οέ κρυφά η σέ κρυφά
(ο υς σ')

Έξετάσεις

Τι άγνυμία αληθινή
που τώρα τον μικρόκοσμο σ' αληθεία βασανίζει.
Τελειώνει έτος σχολών κι' είν' η στιγμή δεινή:
καιρός των εξετάσεων μαθητών, προσεγγίζει!...

Τα κεφαλάκια των παιδιών γεμίζουν με σοφία
κι' έλέγαν ένας μαθητής: — Αν ήταν δυνατόν
όταν θα μ' εξέτασαν τυχόν, Πρωτοφάσι,
μη μ' έρωτησουν να τους πω για... σύνορα κρατών!

Υστερ' άφού το σκεφθήκε, προσέθεσε και πάλι
— κι' ήταν η σκέψη του μικρού, αληθινά πικρή: —
δεν ζέρουνε τα σύνορα οι τέσσερις Μεγάλοι
και θέλουν να τα ζέρωμε, οι μαθηταί οι μικροί;

Ζάχαρη!

Μέσ' στη ζωή την άχαρη
πάλι μοιράζονε ζάχαρη!
Έ είναι κάτι τι κι' αυτό
αλλά με κάνει να σκεφτώ
άφού περνάμε μια ζωή, σε χρόνους πικραμένους
μέσα σε τόσα βάσανα και με πικρά καμώματα
διπλή μερίδα νάδιναν εις τους έρωτευμένους
για να κάνουν πιο εύκολα κι' αυτοί τα ζαχαρώματα!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θέατρο

Ο πομπός, ο δέκτης και το σύγγραφο!

(Εκείνος μιλάει, Εκείνη ακούει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταματάει ξαφνικά τη φωνή του για να ρωτήσει): Μά για στά σου, εσύ δε λες τίποτα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να πω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι να πω;... Έγω θα σου πω τι να πω;...

ΕΚΕΙΝΗ: Υποθέσεις σου;...

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι. Ποιος το είπε αυτό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είπ' ανάγκη να το πω κανένα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν λέω αυτό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξαλλος): Τι λες τότε;...

ΕΚΕΙΝΗ (ψύχραιμη πάντοτε): Τίποτα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πως τίποτα; Σεκαθάρισε τη θέα σου;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καινούργιο μα δίνει τον τύπο σου ανάγλυ. Φο... Δεν θέλει συζήτηση! ΕΚΕΙΝΗ: Θα με σκληρώσει αν εξηγήσεις με κάποιον τρόπο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μετά χαράς! Είσαι, λοιπόν, στυπόχαρτο, διότι ρουφάς ό,τι σου λέω χωρίς να επιτρέψεις τίποτα.

ΕΚΕΙΝΗ: Η παρομοίωσή σου είναι πολύ περισπωμένη. Ώστε, αυτά που λέω θα μπορούσαμε να τα θεωρήσουμε για μελανιές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως θέα θες, ωρσέ τα, μελανιές ή λαδιές μου είν' αδιάφορο... Έσύ όμως είσαι αναμειγμένη στα στυπόχαρτα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ε, τι να γίνει; Είμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ν' αλλάξεις! Δεν μπορώ επί τέλους, έχω να πω σαν κούκος, να ψέλνω σαν τενόρος χωρίς πριμαντόνα την άρια της αγάπης... Θέλω κι' εγώ να τραγουδήσω ντουέτο!

ΕΚΕΙΝΗ: Τραγουδά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις δη' ανθρωπο να τραγουδάς μόνο του δωδιά;... Ούτε ένγκα στριμύθο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι θέα να γίνει;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά νευρικός): Όσοι νομίζω κι' ο αναγνώστης αυτής της σελίδας: "Απλούστατα: αφού δεν είναι δυνατόν ν' ακούσω το (σ' αγαπώ) από τα χείλια σου θα φροντίσω να τ' ακούσω από άλλα χείλια... (κάνει να φύγει).

ΕΚΕΙΝΗ: Ε, που πάς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ακούσεις;...

ΕΚΕΙΝΗ (τον άγκαλιάζει, τρυφερά στ' αυτί του): Σ' αγαπώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και γιατί δεν τόλεγε τόσες ώρες;...

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' αγαπώ σ' αγαπώ σ' αγαπώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει με τη σειρά του): Το σόλο μου έγινε ντουέτο!... Ητανε πια κοίρανο!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η δυνατότερη γυναίκα του κόσμου

Οι γυναίκες φιλοδοξούν συνήθως να είναι ωραίες. Άλλ' η φιλοδοξία της Λορέττας Ζύνκοβιτς δεν έχει καμιά σχέση με την ωραιότητα. Ο πόθος της είναι να γίνει η δυνατότερη γυναίκα του κόσμου. Και ως σήμερα επέτυχε μερικά αξιοσημείωτα ρεκόρ, που θα ζήλευαν πολλοί άνδρες. Σηκώνει π.χ., χωρίς καμιά δυσκολία ένα βάρος 70 κιλών, πάνω από το κεφάλι της και ένα βάρος 110 κιλών στο στήθος της. Τον έρχομενο μήνα, εξ' άλλου, θ' αγωνισθεί στη Σάντα Μονίκα της Καλιφορνίας για την κατάκτηση του τίτλου της παγκοσμίου πρωταθλήτριας της πάλης.

Για να πραγματοποιήσει το όνειρό της, η Λορέττα Ζύνκοβιτς πρέπει αποκλειστικά με χορτά, δεν καπνίζει και δεν πίνει κανένα ποτό. Μένει στο Σικάγο, άλλ' είναι πολωνικής καταγωγής. Οι πέντε αδελφές της και οι έξη αδελφοί της είναι επίσης μανιάδες άθληται.

Η Λορέττα είναι σήμερα 32 χρόνων. Έχει ασπανά μάτια ξανθά μαλλιά και (αεροδυναμικά) μπράτσα. Την ημέρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Και το βράδυ αντί να γυρίσει στα γυμναστήρια και στα κέντρα διασκέδασης προτιμάει υπό την καθοδήγηση ενός από τους αδελφούς της, που είναι εξ' επαγγέλματος παλαιστής.

Η Λορέττα είναι σήμερα 32 χρόνων. Έχει ασπανά μάτια ξανθά μαλλιά και (αεροδυναμικά) μπράτσα. Την ημέρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Και το βράδυ αντί να γυρίσει στα γυμναστήρια και στα κέντρα διασκέδασης προτιμάει υπό την καθοδήγηση ενός από τους αδελφούς της, που είναι εξ' επαγγέλματος παλαιστής.

Η Λορέττα είναι σήμερα 32 χρόνων. Έχει ασπανά μάτια ξανθά μαλλιά και (αεροδυναμικά) μπράτσα. Την ημέρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Και το βράδυ αντί να γυρίσει στα γυμναστήρια και στα κέντρα διασκέδασης προτιμάει υπό την καθοδήγηση ενός από τους αδελφούς της, που είναι εξ' επαγγέλματος παλαιστής.

Η Λορέττα είναι σήμερα 32 χρόνων. Έχει ασπανά μάτια ξανθά μαλλιά και (αεροδυναμικά) μπράτσα. Την ημέρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Και το βράδυ αντί να γυρίσει στα γυμναστήρια και στα κέντρα διασκέδασης προτιμάει υπό την καθοδήγηση ενός από τους αδελφούς της, που είναι εξ' επαγγέλματος παλαιστής.

Η Λορέττα είναι σήμερα 32 χρόνων. Έχει ασπανά μάτια ξανθά μαλλιά και (αεροδυναμικά) μπράτσα. Την ημέρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Και το βράδυ αντί να γυρίσει στα γυμναστήρια και στα κέντρα διασκέδασης προτιμάει υπό την καθοδήγηση ενός από τους αδελφούς της, που είναι εξ' επαγγέλματος παλαιστής.

Η Λορέττα είναι σήμερα 32 χρόνων. Έχει ασπανά μάτια ξανθά μαλλιά και (αεροδυναμικά) μπράτσα. Την ημέρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Και το βράδυ αντί να γυρίσει στα γυμναστήρια και στα κέντρα διασκέδασης προτιμάει υπό την καθοδήγηση ενός από τους αδελφούς της, που είναι εξ' επαγγέλματος παλαιστής.

Η Λορέττα είναι σήμερα 32 χρόνων. Έχει ασπανά μάτια ξανθά μαλλιά και (αεροδυναμικά) μπράτσα. Την ημέρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Και το βράδυ αντί να γυρίσει στα γυμναστήρια και στα κέντρα διασκέδασης προτιμάει υπό την καθοδήγηση ενός από τους αδελφούς της, που είναι εξ' επαγγέλματος παλαιστής.

Η Λορέττα είναι σήμερα 32 χρόνων. Έχει ασπανά μάτια ξανθά μαλλιά και (αεροδυναμικά) μπράτσα. Την ημέρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Και το βράδυ αντί να γυρίσει στα γυμναστήρια και στα κέντρα διασκέδασης προτιμάει υπό την καθοδήγηση ενός από τους αδελφούς της, που είναι εξ' επαγγέλματος παλαιστής.

Η Λορέττα είναι σήμερα 32 χρόνων. Έχει ασπανά μάτια ξανθά μαλλιά και (αεροδυναμικά) μπράτσα. Την ημέρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Και το βράδυ αντί να γυρίσει στα γυμναστήρια και στα κέντρα διασκέδασης προτιμάει υπό την καθοδήγηση ενός από τους αδελφούς της, που είναι εξ' επαγγέλματος παλαιστής.

Η Λορέττα είναι σήμερα 32 χρόνων. Έχει ασπανά μάτια ξανθά μαλλιά και (αεροδυναμικά) μπράτσα. Την ημέρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Και το βράδυ αντί να γυρίσει στα γυμναστήρια και στα κέντρα διασκέδασης προτιμάει υπό την καθοδήγηση ενός από τους αδελφούς της, που είναι εξ' επαγγέλματος παλαιστής.

Η Λορέττα είναι σήμερα 32 χρόνων. Έχει ασπανά μάτια ξανθά μαλλιά και (αεροδυναμικά) μπράτσα. Την ημέρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Και το βράδυ αντί να γυρίσει στα γυμναστήρια και στα κέντρα διασκέδασης προτιμάει υπό την καθοδήγηση ενός από τους αδελφούς της, που είναι εξ' επαγγέλματος παλαιστής.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ της έρήμου

Ένα ταξίδι στη χώρα των
«Γιγών του Ταριμ»

Ποιος θα πίστευε ποτέ ότι υπάρχει στην έρημο Γκόμπι ένα άγνωστο βασίλειο, που κυβερνάται από μια Εύρωπαία;... Η καταπληκτική αυτή ανακάλυψη οφείλεται σε δυο ιεραπόστολους μέλη της γνωστής παγκοσμίου οργανώσεως «Χριστιανική Άδελφότης των Νέων».

Στην καρδιά της Άσίας, ανατολικά απ' την κινεζική Μογγολία, απλώνεται η έρημος Γκόμπι, μια απέραντη άμωδης πεδιάδα, αλσκαμένη εδώ κι' εκεί από μικρές πράσινες κοιλάδες. Τα λίγα ποτάμια της δεν βγαίνουν στη θάλασσα. Τα ρουφάει η άμμος, έπειτα από μια διαδρομή αρκετών χιλιομέτρων.

Οι δυο ιεραπόστολοι της «Χριστιανικής Άδελφότητος» επιφορτίσθηκαν απ' την αμερικανική διεύθυνση της οργανώσεως να προσφέρουν βοήθεια υλική και ηθική, στους σπάνιους και άραϊα διασκορπισμένους Ιθαγενείς της έρημου Γκόμπι. Εκίνησαν πράγματι με δυο καμιόνια για το μακρινό αυτό ταξίδι. Πέρασαν απέραντες έκτασεις, σκεπασμένες με πέτρες και άμμο και φλογισμένες απ' τον ήλιο. Σ' όλο το ταξίδι τους διατηρούσαν ραδιοφωνική έπαση με το παρόστιμα της «Χριστιανικής Άδελφότητος» του Λιάνγκ — Τσού.

Ξαφνικά μια μέρα, έστειλαν το έξης μήνυμα: «Συναντήσαμε τη βασίλισσα της Γκόμπι, την λεγόμενη λαίδη Ταριμ». Καί, σε λίγες μέρες, δεύτερο: «Υποδοχή εγκάρδια. Αποκλείεται όμως χριστιανική διδασκαλία».

Όταν, μετά δυο μήνες, γύρισαν στο Λιάνγκ — Τσού, διηγήθηκαν μια πραγματικά καταπληκτική ιστορία:

Οι γονείς της «Λαίδης Ταριμ» λεγόντουσαν Τσάρλ και Βικτόρια — Πάτιον Κούκ και ήσαν άλλοτε ρολογάδες στο Λονδίνο. Το 1903, μεταναστεύσαν στο Καμπούλ του «Αφγανιστάν». Δυο χρόνια αργότερα, έφτασε στην πόλη αυτή μια αντιπροσωπεία Μογγόλων της έρημου, που ζητούσαν έναν «άσπρο μάγο».

Ένα γιατρό δηλαδή για την καταπολέμηση μιας τρομεράς επιδημίας που μαστίζε τους 7.000 «γίγιους του Ταριμ» (ο Ταριμ είναι ένας ποταμός στα νότια σύνορα της έρημου Γκόμπι). Η κόρη των Πάτιον Κούκ είχε σπουδάσει ιατρική. Παρ' όλες λοιπόν τις ικεσίες της μητέρας της και τις προσπάθειες του πατέρα της να την έμπόδισαν, έφυγε μαζί με τους Μογγόλους.

Από τότε, δεν ξαναείδε πια κανείς την άσπρη αυτή Άγγλινά ούτε και τους «γίγιους του Ταριμ».

Οι ιθαγενείς είναι τώρα 10.000 και ζουν στις όχθες του ποταμού. Η «Λαίδη Ταριμ» τους έχει άφιερώσει τη ζωή της και της είναι όλοι άφοσιωμένοι και την όνομαζουν «Χλωμή κυρία, κόρη του ουρανού, τρυφερό σύννεφο του Θεού, δόξα του Σύμπαντος».

Η Λαίδη δεν επέτρεψε στους δυο απεσταλμένους της «Χριστιανικής Άδελφότητος» να μιλήσουν στους Ταριμ για την Άγία Γραφή γιατί η άγνοια κι' η άμαθεια των πρωτόγονων αυτών ανθρώπων «τους έσωσε ως σήμερα απ' τα σφάλματα του αιώνα μας».

Ζη μέσα σε μια σκηνή πολυτελή, γωρισμένη σε δ... και μυρωμένη με θυμιάματα που καίνε συνεχώς μέσα σε άσπρη λιθναστήρια. Έχει γίνει γνήσια Άνατολίτισσα βασίλισσα και δεν θέλει πια ν' άφιση τη χώρα της.

Υποδέχθηκε φιλοφρονητικά τους δυο ξένους, αλλά τους δήλωσε ότι ο λαός της ζή σε μια κατάσταση πρωτόγονης ευτυχίας. Θέλει λοιπόν να εξακολουθήσει να τον άγνοη ο ύπολοιπος κόσμος.

Η Λαίδη δεν επέτρεψε στους δυο απεσταλμένους της «Χριστιανικής Άδελφότητος» να μιλήσουν στους Ταριμ για την Άγία Γραφή γιατί η άγνοια κι' η άμαθεια των πρωτόγονων αυτών ανθρώπων «τους έσωσε ως σήμερα απ' τα σφάλματα του αιώνα μας».

Ζη μέσα σε μια σκηνή πολυτελή, γωρισμένη σε δ... και μυρωμένη με θυμιάματα που καίνε συνεχώς μέσα σε άσπρη λιθναστήρια. Έχει γίνει γνήσια Άνατολίτισσα βασίλισσα και δεν θέλει πια ν' άφιση τη χώρα της.

Υποδέχθηκε φιλοφρονητικά τους δυο ξένους, αλλά τους δήλωσε ότι ο λαός της ζή σε μια κατάσταση πρωτόγονης ευτυχίας. Θέλει λοιπόν να εξακολουθήσει να τον άγνοη ο ύπολοιπος κόσμος.

Η Λαίδη δεν επέτρεψε στους δυο απεσταλμένους της «Χριστιανικής Άδελφότητος» να μιλήσουν στους Ταριμ για την Άγία Γραφή γιατί η άγνοια κι' η άμαθεια των πρωτόγονων αυτών ανθρώπων «τους έσωσε ως σήμερα απ' τα σφάλματα του αιώνα μας».

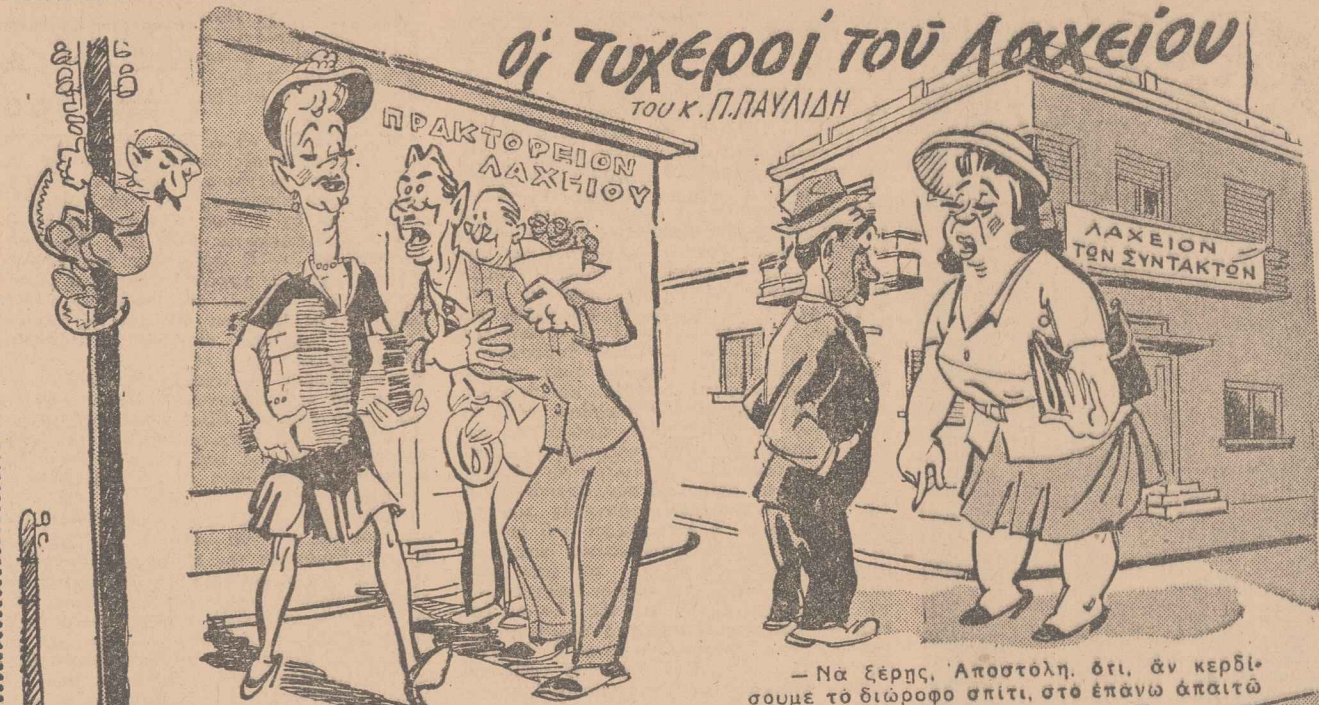
Ζη μέσα σε μια σκηνή πολυτελή, γωρισμένη σε δ... και μυρωμένη με θυμιάματα που καίνε συνεχώς μέσα σε άσπρη λιθναστήρια. Έχει γίνει γνήσια Άνατολίτισσα βασίλισσα και δεν θέλει πια ν' άφιση τη χώρα της.

Υποδέχθηκε φιλοφρονητικά τους δυο ξένους, αλλά τους δήλωσε ότι ο λαός της ζή σε μια κατάσταση πρωτόγονης ευτυχίας. Θέλει λοιπόν να εξακολουθήσει να τον άγνοη ο ύπολοιπος κόσμος.

Η Λαίδη δεν επέτρεψε στους δυο απεσταλμένους της «Χριστιανικής Άδελφότητος» να μιλήσουν στους Ταριμ για την Άγία Γραφή γιατί η άγνοια κι' η άμαθεια των πρωτόγονων αυτών ανθρώπων «τους έσωσε ως σήμερα απ' τα σφάλματα του αιώνα μας».

Οι Τυχεροί του Λαχείου

του Κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

— Να ξέρης, Αποστόλη, ότι, αν κερδίσουμε το διώροφο σπίτι, στο επάνω άπαιτώ να κάτση ή μαμά

— Δεσποινίς Πραξιθέα, σ' είχα πάντα στην καρδιά μου!...

— Μπαμπά, κράτα την ψυχραιμία σου... Κερδίσαμε 300 εκατομμύρια!!

Ο υπάλληλος: Αμ του τό είχα τάξει, όταν θα μου έπεφτε το λαχείο!

Το «Λαχείο του Στόλου»

— Τον φουκαρά!... Κι' έρχότανε να είσπραξη τον πρώτο αριθμό!

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

— Κατά το αμερικανικό Γραφείο Έρευνών, οι γυναίκες των ευπόρων τάξεων των Ηνωμ. Πολιτειών ζοδεύουν για το ντύσιμό τους 7 φορές περισσότερο χρήματα απ' τις γυναίκες των λαϊκών τάξεων.

— Διάφορες γυναίκες οργανώσεις της Γαλλίας εζήτησαν να αφαιρεθεί απ' τα εισοδήματα των γυναικών, κερτά των υπολογισμών των φόρων που θα πληρώσουν, ένα ποσό 10 - 25 χιλιάδων φράγκων το έτος για... τις απαραίτητες δαπάνες για την καλλονή τους!

— Ένας κάτοικος της Μαδρίτης, ο Χοσέ Έσπίνα, ηλικίας 65 ετών, παντρεύτηκε για όγδοή φορά με μια κοπέλλα 19 ετών!

— Η ιδιοκτήτρια ενός εργοστασίου εσωρρούχων του Σικάγου άρχει μια έντατική προπαγάνδα για... να φορέσουν οι άντρες κορσέ και να διορθώσουν έτσι το καμπουριασμένο σώμα τους.

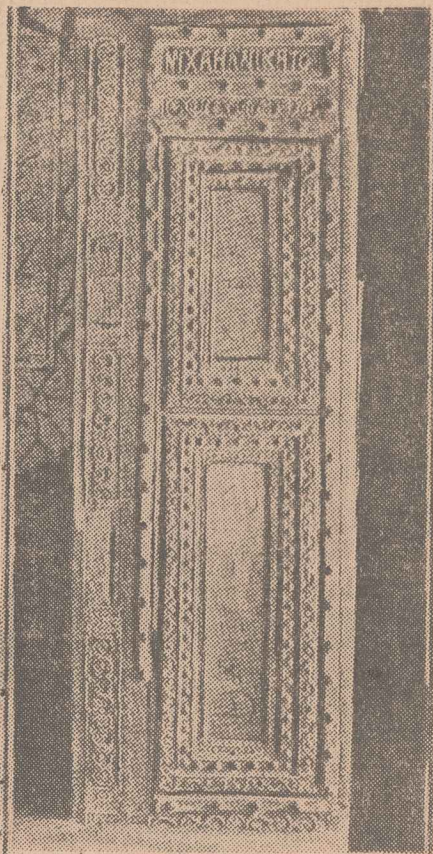
Σ' ένα δημοσίευμα που προκήρυξε μια αίγυπτική εφημερίδα με το ερώτημα αν πρέπει ή όχι να φορούν φερετζέ οι Άντολίτισσες, οι μισές γυναίκες άπάντησαν «ναι» κι' οι άλλες μισές «όχι».

— Κατά τις τελευταίες στατιστικές υπάρχουν στις Ηνωμένες Πολιτείες 450.000 γυναίκες... μεπκερδούς. Ένώ όμως οι άντρες άλκοολικοί άντέχουν μέχρι 40 ετών, οι γυναίκες καταλήγουν απ' τα 30 στο νοσοκομείο ή στο φρενοκομείο.

— Κατά τις τελευταίες στατιστικές υπάρχουν στις Ηνωμένες Πολιτείες 450.000 γυναίκες... μεπκερδούς. Ένώ όμως οι άντρες άλκοολικοί άντέχουν μέχρι 40 ετών, οι γυναίκες καταλήγουν απ' τα 30 στο νοσοκομείο ή στο φρενοκομείο.

— Κατά τις τελευταίες στατιστικές υπάρχουν στις Ηνωμένες Πολιτείες 450.000 γυναίκες... μεπκερδούς. Ένώ όμως οι άντρες άλκοολικοί άντέχουν μέχρι 40 ετών, οι γυναίκες καταλήγουν απ' τα 30 στο νοσοκομείο ή στο φρενοκομείο.

— Κατά τις τελευταίες στατιστικές υπάρχουν στις Ηνωμένες Πολιτείες 450.000 γυναίκες... μεπκερδούς. Ένώ όμως οι άντρες άλκοολικοί άντέχουν μέχρι 40 ετών, οι γυναίκες καταλήγουν απ' τα 30 στο νοσοκομείο ή στο φρενοκομείο.

Μία από τις εσωτερικές θύρες της 'Αγίας Σοφίας από σμυρνάγη χαλκόν, με έλληνικη επιγραφή εις τὸ ἀντ' μέρος.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΙΣ ΣΤΑ ΑΔΥΤΑ τοῦ Ναοῦ τῆς 'Αγίας Σοφίας

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φορέσῃ κανεὶς παντοφύλλες γιὰ νὰ μῆν' ἰσχυρὰ στὴν 'Αγία Σοφία. Ὁ ἐπισκέπτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν περιεργασθῇ ἐλευθέρως, ν' ἀνέβῃ στὸ γυναικωνίτη, νὰ ἀναζητήσῃ τὰ ὅρια τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, τῆς 'Αγίας Τραπεζῆς, τῆς Ὁραίας Πύλης. Τὰ βλέμματά του δὲν χτυποῦν ἐπάνω στοὺς πελώριους δίσκους μὲ τὰ ὀπτά του Κορανίω, οὔτε στ' ἀκαλαίσθητα τοξευδῆ πολυκάνδηλα ποὺ κατέκλυζαν ἄλλοτε τὸν κεντρικὸ γῶρο τοῦ Ναοῦ. Πάνε τώρα κάπου δώδεκα χρόνια πού ἡ 'Αγία Σοφία μὲ τὴν αὐτοκρατορικὴ αἴγλη τῆς, μὲ τὴν βυζαντινὴ λαμπρότητά της παρεδόθη στὸν πολιτισμὸ. Ἐγὶνε μουσεῖο, χάρις στὴν πρωτοβουλία τοῦ Κεμάλ Ἀτατούρκ.

Ἡ ἐργασία τῆς ἀνακαλύψεως καὶ τοῦ καθαρίσματος τῶν κρυμμένων κάτω ἀπὸ τὰ βάνους ἀσβεστοχρίσματα μωσαϊκῶν ὀφείλεται στὸ διάσημο Ἀμερικανὸ βυζαντινολόγο Οὐάιτιμορ. Ὑστερὰ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπίμονη ἐργασία, ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς ἐπιστήμων ἀπεκάλυψε ἀπειρίαν θρησκευτικῶν ἀπεικονίσεων ἀπὸ πολυχρόμα μωσαϊκὰ πού, ὡς δύναμις τέχνης, κατὰ τὴν ἑκδορὰ πάλαιού ιστορικοῦ ἀντέχουσιν εἰς τῆς αὐστηρότερας κριτικῆς τὸ χωνευτήριον. Ἀφασπὶς εἶνε ἡ τέχνη καὶ ἀσυλληπτο τὸ μέγαλειο τοῦ μεγάλου ψηφιδωτοῦ ποὺ ἀπεκαλύφθη πρὸ δωδεκαετίας καὶ ἀπεικονίζει τὴν Θεοτόκον καθήμενὴν μὲ τὸν Ἰησοῦ στὴν ἀγκαλιά της καὶ δεχομένην τὴν προσφοράν τῆς Θεοφρουοῦ Πόλεως ἀπὸ τοὺς αὐτοκράτορας Κωνσταντίνου καὶ Ἰουστινιανὸν τοὺς Μεγάλους.

Ἐτυχε νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν 'Αγία Σοφία τὴν ἐποχὴ πού συνεπλήρωνε τὴν ἑκκαταστήτην ἐπετειορσίαν τοῦ κ. Οὐάιτιμορ. Σὲ μιὰ συνέντευξιν ποὺ εἶχα μαζί του ὁ σοφὸς Ἀμερικανὸς καθηγητὴς μοῦ ἐξήγησε τὴν ἱστορία τοῦ ἀριστουργηματικοῦ αὐτοῦ ἔργου, οἱ ψηφίδες τοῦ ὁποῦ οὐδ' ὀλίγον ποὺ φόντο εἶνε χρυσὲς καὶ ἐναρμονίζονται ὑ-

πέρονα μὲ τοὺς χρωματισμοὺς τῶν στολῶν τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν αὐτοκράτορων. Τὸ ψηφιδωτὸ αὐτὸ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ κ. Οὐάιτιμορ, κατασκευάσθηκε τὸν 10ον αἰῶνα, πιθανώτατα ἐπὶ Βασίλειου τοῦ Β'. Μετὰ τὴν ὁλοσὶ κατακαλύφθηκε κι' αὐτὸ ἀπὸ ἀσβεστοχρίσματα καὶ κατόπιν ἀπὸ διάφορα καλύμματα ποὺ τοποθετοῦσαν οἱ φανατικοὶ Τούρκοι πάνω σὲ ὅσα ἔργα τέχνης δὲν μπορούσαν νὰ καταστρέψουν. Ἐστὶ σῶθηκε τὸ μωσαϊκὸ ἀκέραιο καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐγὶνε γνωστὴ ἡ ὑπαρξὶς τοῦ τὸ 1847, ὅταν ὁ Ἰταλὸς ἀρχιτέκτων Φοσάτι κατ' ἐντολὴν τοῦ προεδρευτικοῦ Σουλτάνου Ἀβδουλ Μετζήτ ἔκανε μερικὲς ἐπιδιορθώσεις στὴν 'Αγία Σοφία. Ὁ Φοσάτι τὸ ἀντέγραψε τότε χωρὶς ν' ἀναφέρει τίποτε εἰς κανένα καὶ κατόπιν τὸ ἐκάλυψε πάλι μὲ ἀσβεστοχρίσματα. Σὲ μιὰ περιγραφή του ὡς πού ἐξεδόθη ἀργότερα τὸ ἀναφέρει, καὶ ἀκριβῶς στὴν περιγραφή αὐτὴ στηρίχθηκε ὁ Οὐάιτιμορ γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν ἀποκάλυψιν τοῦ καὶ νὰ παραδώσῃ στὸν πολιτισμὸ τὸ μοναδικὸ ἀριστοῦργημα τῆς βυζαντινῆς τέχνης.

Σ' ὅλα τὰ μωσαϊκὰ ποὺ ἀπεκάλυψε ὁ διαπρεπὴς Ἀμερικανὸς καθηγητὴς, κυριαρχεῖ τὸ χρυσάφι, ἡ ἐναρμόνισις τοῦ ὁποῦ μὲ τοὺς ἄλλους δευτερευόντας χρωματισμοὺς τὸνώνει ἐξαιρετικὰ τὸν ἐσωτερικὸ φωτισμὸ τοῦ Ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἐνίσχυαν τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλειου τῆς 'Αγίας Σοφίας — καὶ οἱ κανδήλες ἀπὸ πολυτίμα μέταλλα. Εἶνε γνωστὸν ὅτι μόνον ὁ Ἰουστινιανὸς εἶχεν ἀφιέρωσις στὸ Ναὸ τρεῖς χιλιάδες ἀσημένια καὶ ἐπικρυσμένα πολυκάνδηλα, τὴ μεγαλοπρέπεια τῶν ὁποῶν παραστατικώτατα περιγράφει ὁ Θεοφάνης ὁ Κεραμεύς: «... πικνοὶ δὲ λαμπτήρες, πρὸς ἑαυτοὺς ὡς εἰπεῖν, ἀμυλλώμενοι, τὸν ναὸν δαδουχοῦσι τῇ ἀκοιμῇ λυχνικοαῖα, ἴσα ταῖς ἡμέραις τὰς νύκτας φωτίζοντες».

Ὅπως βεβαιώνουν οἱ εἰδικοί, φαίνεται πὺς σὲ διάφορα σημεῖα τῆς 'Αγίας Σοφίας ὑπάρχουν ἀκόμα πολλὰ ἀριστουργήματα τῆς βυζαντινῆς τέχνης σκεπασμένα μὲ ἐπὶ χρύσματα. Ἡ ἀποκάλυψις τῶν δὲν προκρίνεται βέβαια νὰ ἀποδόσῃ ὅλη τὴν ἀρχικὴ λαμπρότητα τοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπέρστη φοβερὲς ἐπιδρομὲς καὶ λεηλασίες πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἄλωση. Ἀπειρα μωσαϊκὰ τῆς 'Αγίας Σοφίας κοσμοῦν ἤδη τὰ μουσεῖα τῆς Εὐρώπης καὶ στίς ἀγορὰς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως πωληθήκαν πρὸ αἰῶνων τόννοι χρυσῶν σκευῶν καὶ κοσμημάτων. Ἀναφέρεται ἀκόμα ὡς χαρακτηριστικὸ καὶ τὸ

Ὁ «ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ»

Ἡ μικροσκοπικὴ «στὰρ» τοῦ Χόλλυ. γουντ Μάργκαρετ Ὀμπράν, ἡλικίας δέκα χρόνων, εἶνε καὶ ἡ μικρότερη μπαλαρίνα τῶν Ἰνυμένων Πολιτεῶν. Ὁ διάσημος αὐτὸς... «ἀστερίσκος» χορεύει μὲ ἀπαράμιλλη χάρι τὸν περίφημον «Χορὸ τῆς πεταλούδας» μαζί μὲ τὴν πρώτη μπαλαρίνα τῆς Μετροπόλιταν Ὀπερα Σὺντ Τσάρις.

γεγονὸς ὅτι κατὰ τὸν ρωσσοτουρκικὸ πόλεμο, Τούρκοι ἐργάτες πούλουν ἢ ἐγάρων στοὺς Ρώσους ἀξιωματικούς ποὺ εἶχαν κατασκηνώσει στὸν Ἅγιο Στέφανο κατὰ σωροὺς χρυσὲς ψηφίδες μωσαϊκῶν τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Θὰ μπορούσε νὰ γεμίσει τόμους ὁλοκλήρους ἡ ἀπαρίθμισις τῶν θησαυρῶν τῆς Ἀγίας Σοφίας, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἶχαν ἐξαφανισθῇ πρὸ τῆς ἀλώσεως. Ἀναφέρεται ὅτι ὁ Μωάμεθ ἔμεινε κατὰ πλῆθος ὅταν μπαίνοντας στὸ Ἱερὸ Βῆμα τὴν 1ην Ἰουνίου 1453 ἀντίκρουσε ἐπάνω στὴν Ἀγία Τράπεζα σωροὺς πολυτίμων λίθων καὶ χρυσοῦ. Ἐπάνω στὸ κουβούκλι ποὺ ἐκάλυπτε τὴς τέσσαρες πλευρὰς τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς ἐσώζετο τότε καὶ ἡ ὀλόχουσι σφαῖρα βάρους 118 λιτρῶν, μὲ τὸ χρυσὸ σταυρὸ βάρους 70 λιτρῶν. Ἐσώζοντο ἀκόμα καὶ τὰ πολυτελέστατα παρατετασμένα τοῦ «τετραβῶλοι», δῶρον τοῦ αὐτοκράτορος Μαχμὺτ τοῦ Ραγκαβῆ (812) «ἐκ χρυσοῦ καὶ πορφύρας καθυφασμένα καὶ θαυμασταῖς ἀγίαις εἰκόσι πεποικιλμένα» κατὰ τὸν χρονολόγος.

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τοὺς ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς τῆς Ἀγίας Σοφίας, μὲ τὴν νέα μορφή της, ἐξαναπῆρε τὴν αἴγλη καὶ τὸ χρώμα της. Μέσα στὸ φῶς τῶν μωσαϊκῶν ποὺ ἀποκαλύφθηκαν τὰ τελευταῖα χρόνια, τῶν πολυχρόμων χειροβειμ καὶ τῶν βυζαντινῶν ἀγίων παίρνουν σχῆμα τὰ ὄνειρα καὶ οἱ θρύλοι. Οἱ σκιὲς τῶν αὐτοκρατορῶν πλῆνται ἀνάμεσα στίς παρατάξεις τῶν κιόνων καὶ ἡ ἔκστασις τῶν εὐλαδικῶν θαυμαστῶν ἀφίνει τὴ σκέψιν νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὰ ὁράματα τῶν μακρινῶν αἰώνων, ὅταν ἡ οἰκουμένη γονάτιζε ὑποτακτικὰ στὸ περίλαμπρο κτίσμα.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

Κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ κανεὶς ἀπὸ ἀσφυξία;

Ἐνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἐνταφιασθῇ ζωντανὸς χωρὶς νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξία; Ἡ ἀντιφάσις τῶν ἐπιστημῶν ὡς σήμερον ἦταν ὅτι αὐτὸ τὸ πράγμα ἦταν ἀδύνατον. Ἀλλὰ μερικὰ τελευταῖα πειράματα ἐδείξαν ὅτι τὸ ἔδαφος περιέχει ποσότητα ἀέρος ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀναπνοὴ ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ ὅτι ὁ μεγάλος κίνδυνος γι' αὐτὸν δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐλλείψει ἀέρος ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἀνθρακικὸ ὄξυ πού θγαίνει ἀπὸ τοὺς πνευμονέες του κατὰ τὴν ἐκπνοή.

Τὰ πειράματα αὐτὰ ἐγίναν ἀπὸ τὸ Γάλλο μηχανικὸ Λῶ τὸ στρατιωτικὸ φαρμακοποιὸ Μπρυέρ καὶ τὸ λοχαγὸ Μπαρῶν, τοῦ γραφεῖος ἐπιστημονικῶν ἀναζητήσεων τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τὸν ἐλεγχον καὶ τὴν ἐπιτροπὴ τοῦ κα-νηγίου Τανὸν.

«Ὁ ἄνθρωπος, λέγει ὁ καθηγητὴς Τανὸν, μπορεῖ νὰ ἀναπνεύσῃ ἀξιολόγητα μέσα στὸ ἔδαφος, ἰδίως ὅταν εἶνε ἀμυλλώμενος. Ἡ ἀσφυξία δὲν ἐπέρχεται σ' αὐτὲς τὴς περιπτώσεις ἀπὸ ἐλλείψει ἀέρος ἀλλὰ ἀπὸ τὴν συσσώρευσις ἀνθρακικοῦ ὀξέος λόγω τῆς ἐκπνοῆς. Ἀν ἦταν δυνατὴ ἡ διοχετεύσις ἐξω τῶν «προϊόντων» τῆς ἐκπνοῆς ἡ ἀσφυξία δὲν θὰ ἐπέρχεται».

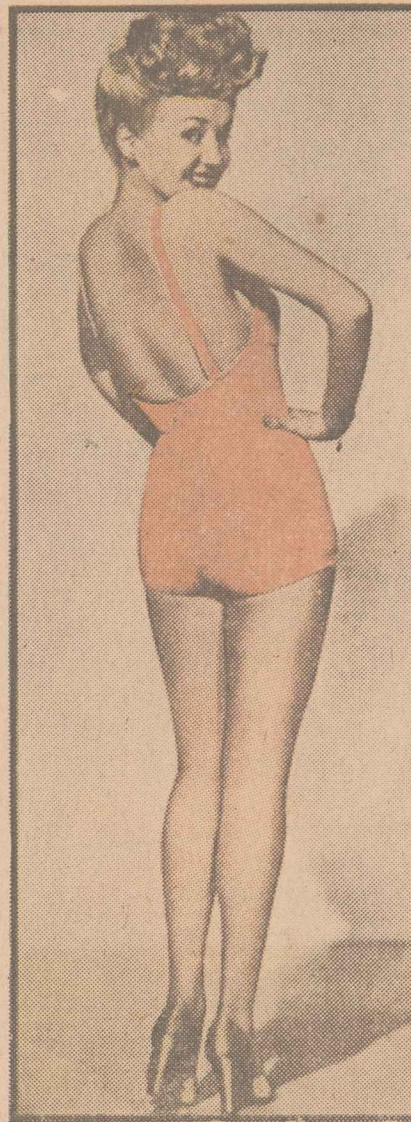
Γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ, ὁ μηχανικὸς Λῶ ἔκαμε τὸ ἔξής:

Ἐνταφιάσθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα στῶμα ἄμμου πάρχους 30 ἐκατοστῶν. Κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἐποποθετῆσε ἕνα σωλῆνα ἀπὸ καουτσούκ. Ἡ ἄλλη ἀκρὰ αὐτοῦ τοῦ σωλῆνος κατέληγε στὰ πόδια του καὶ χωνόταν μέσα στὴν ἄμμο. Ἐτοῖ ὁ ἀέρας τῆς ἐκπνοῆς ποὺ περιεῖχε ἀφθονὸν ἀνθρακικὸ ὄξυ, διοχετευόταν μέσα στὴν ἄμμο καὶ δὲν ξαναγύριζε στοὺς πνευμονέες.

Ὁ μηχανικὸς Λῶ περιέμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέσιν ἕνα τεταρτὸ τῆς ὥρας. Ὅταν τὸν ἐθάλαν ἀπὸ τὸν πρόσχειρο τάφο του δὲν παρουσιάζε κανένα δυσάρεστο σύμπτωμα, οὔτε καμμίαν στενοχωρία. Μόνον ὁ σφυγμὸς του εἶχε γίνῃ λίγο ταχυτέρος.

Τὸ πρακτικὸ συμπέρασμα ἀπ' αὐτὸ τὸ πείραμα εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐργάζονται σὲ μεταλλεῖα κλπ., μποροῦν, σὲ περίπτωσι ἀποκλεισμοῦ τῶν τῶν ἐσωτερικῶν, γιὰ ἕναν ὁποιοδήποτε λόγον, ν' ἀποφύγουν τὴν ἀσφυξία, ἂν εἶνε ἐφωδιασμένοι ἀπὸ πρὶν μ' ἕναν σωλῆνα ἀπὸ καουτσούκ, σὲ τρόπο πού νὰ μποροῦν νὰ διοχετεύουν τὸν ἀέρα ποὺ θγαίνει ἀπὸ τὸ σῶμα τους σὲ ἀπόστασι δύο μέτρων.

Κατὰ παρόμοιον τρόπο θὰ μπορούσαν νὰ σωθῶν καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονται θαμμένοι κάτω ἀπὸ ἐρείπια σὲ περιπτώσεις σεισμῶν, ἀποβαρδισμῶν κτλ.

Ἡ «γοησσά» Μπέττυ Γκραϊνμπλ.

Ἡ Ἀγγλίδα δημοσιογράφος, ἡ Μάργκαρετ Κόχραν πού ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὸ Χόλλυγουντ ἔκανε μιὰ πρωτότυπη ἔρευνα μετὰ τῶν «ἀστέρων». Ἀδιόφορος γιὰ τοὺς μισθοὺς τους καὶ τὴν τέχνη τους κι' ἐνδιαφερόμενη μόνον καὶ μόνο γιὰ τὰ μαγιά τους καὶ τὴν ἀγάπην τους γιὰ τὴν θάλασσα!

«Ἐκεῖνο πού μοῦ ἐκίνησε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι ἀναφέρει ἡ Κόχραν ἦταν τὸ γεγονός ὅτι οἱ νέες «βεντέττες» ἔχουν περισσότερα μαγιά ἀπὸ φορέματα! Τὸ μαγιά εἶνε πρὸ ἀπαραίτητο ἀπὸ τὸ φόρεμα γιὰ μιὰ καινούργια «στὰρ» πού θέλει νὰ πετύχῃ τὴν πόλιν τοῦ κινηματογράφου. Ἡ Πέγκυ Νάντσεν παραδειγματὸς χάριν μοῦ ἐδείξε τὴν μεγαλύτερη συλλογὴ μιὰ γυναικῶν, πού μπορεῖ νὰ ὀνειρευθῇ μιὰ γυναικῶν! Εἶχε τὰ φθαμένα κοστούμια τοῦ μπάνιου ὅλα τὰ σχέδια καὶ σ' ὅλα τὰ χρώματα.

«— Δὲν παρουσιάζομαι ποτέ στὴν «πλάζ» μὲ τὸ ἴδιο μαγιά, μοῦ ἐξήγησε ἡ χαριτωμένη «βεντέττα». Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὴς λίγες ἰδιότητες μου. Ἀλλωστε οἱ φωτορεπόρτερ δεῖχνουν μιὰ ἰδιαίτερη ἀγάπην στὰ μαγιά μου! Μιὰ ἡμέρα πῆγα στὸ ἀκρονόμιον τῆς Σάντα Μόνικα μ' ἕνα κομψὸ φόρεμα. Ἐ, λοιπὸν κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κυρίους δὲν καταδέχθηκε νὰ μὲ φωτογραφίσῃ. Ἀπὸ τότε κι' ἐγὼ ἔχω καταργήσει τὰ φορέματα, ὅταν πηγαίνω

Ἡ Πέγκυ Νάντσεν στὴν ἀκρογιαλιά. ➤

Μιὰ ἀποκαλυπτικὴ ἔρευνα

νὰ περάσω τίς διακοπὲς μου κοντὰ στὴ θάλασσα».

Μιὰ ἄλλη «στὰρ» μὲ ἀναρίθμητα μαγιά εἶνε ἡ Μάρθα Βίκερς. Ἡ Ἀγγλίδα δημοσιογράφος πρόσζε, ἀνάμεσα σ' ἄλλα ἕνα μαγιά τῆς μορφῆς «βεντέττας» φτιαγμένο ἀπὸ κάρκινα λουλούδια! Αὐτὰ τὰ μαγιά ἀνθῇ ἀπὸ μεταξωτὸ ὕφανση ἦσαν ὅταν ἀληθινὰ καὶ προκαλοῦσαν τὸν θαυμασμὸ.

Τὸ μαγιά αὐτὸ εἶνε ὁρὸς Χάθα. νέζου φυλάρχου! ἐξήγησε ἡ Μάρθα Βίκερς στὴν μίς Κόχραν Κι' ἡ ἱστορία του εἶνε κάπως παράξενη. Εἶνε ἡ ἱστορία ἑνὸς φλογεροῦ ἐρωτός!... Ὅσα σὰς τὴ διηγηθῶ μὲ δυὸ λόγια: Εἶχα πάει στὴ Χονολουλού ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια καὶ μ' ἀρεσε νὰ κάνω μακρινὲς ἐκδρομὲς στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νηιοῦ. Σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς θέλησα νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο μου στὰ ὄρη νερά ἕως καταρράκτη. Ἀλλὰ κινδύνευσα νὰ πνιγῶ, γιὰτὶ παρασύρθηκε γρήγορα ἀπὸ αὐτὰ. Σώθηκε ὅμως ἀπὸ ἕναν ὠραῖο ἄνδρα πού ἐπεσε ξαφνικὰ ψηλὰ ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ μ' ἀρπάξε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἦταν ὁ φυλάρχος ἑνὸς γειτονικοῦ χωριοῦ... Ἀπὸ τότε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, πού ἦταν ὠραίος σὰν ἡμῖς, ἐγίνε ἡ σκιά μου. Μὲ λάρρευε μ' ἕνα σινιπλὸ, ἀλλὰ καὶ παρόμοιο ἔρωτα. Γιὰ νὰ τὸν ἐμψύχωι λοιπὸν μοῦ ἔκανε ὁρὸ αὐτὸ τὸ μαγιά, πού τὸ ἐτίθειαν μὲ τὰ χέρια τους οἱ τρεῖς νεαρές γυναῖκες του!...

Ἐνα ἄλλο μαγιά τῆς Μάρθας Βίκερς ἀπὸ μπλὲ ἀλλάζι ἦταν κισσατόλιστο ἀπὸ χρυσὸ κεντήματα πού παρίσταναν ἀχιβάδες καὶ θαλασσινὰ φυτὰ.

Τὰ κεντήματα εἶνε ἀπὸ ἀληθινὸ χρυσάφι! ἐξήγησε πάλι ἡ νοσητικὴ «στὰρ». Αὐτὸ τὸ μαγιά μοῦ τὸ προσέφεραν οἱ θαυμαστοὶ μου ἀπὸ τὸ Μεξικὸ! Εἶνε ἀληθινὸ ἀριστοῦργημα!...

Περὶφημα ἔτιος εἶνε τὸ μαγιά τῆς Μπέττυ Γκραϊνμπλ, συνεχίζει ἡ Ἀγγλίδα δημοσιογράφος. Ἡ δημοφιλὴς «βεντέττα» λατρεύει τὴ θάλασσα καὶ ἡ συλλογὴ τῶν μαγιῶν της ξεπερνᾷ τίς τρεῖς δωδεκάδες. Ἡ Μπέττυ Γκραϊνμπλ ὅμως δεικνύει ἰδιαίτερη προτίμησι στὰ ἐκκεντρικὰ μαγιά. Ἐνὸς ἀπὸ αὐτὰ εἶνε αὐτὸ μὲ τὸ στήθος τὸ μονόγραμμα τῆς κεντημένο μὲ μπλε λάντσια! Ἐνα ἄλλο εἶνε ἀπὸ ἀληθινὸ δέρμα λεοπαρδάλεως. Τὸ πρὸ πρωτότυπο ὁ μὲς ἀπὸ ὅλο εἶνε ἕνα μαγιά ἀπὸ πυκνὸ ἀσημένιο δίχτυ. Ὅταν φορᾷ τὸ μαγιά αὐτὸ ἡ Μπέττυ Γκραϊνμπλ μοιάζει μὲ ἀληθινὴ σειρήνα!...

Ἡ Τζίν Τίονεϋ, ἐξ ἄλλου ἔχει τὰ πρὸ κομψὰ μαγιά τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ ἄνδρας της, πού εἶνε περίφημος ράφτης στὴ Νέα Ὑόρκη, σχεδιάζει μόνος του τὰ μαγιά της πού ξετρελλαίνουν κάθε χρόνον τὴς Ἀμερικανίδες μὲ τὰ πρωτότυπα σχέδιά τους. «— Αὐτὰ τὰ μαγιά, ὅμως, δὲν ὑπάρχουν στὸ ἐμπόριον! μοῦ εἶπε ἡ ὑπερφάνεια ἡ Τζίν Τίονεϋ. Γίνονται μόνο γιὰ μένα. Αὐτὴ ἡ ἀποκλειστικότητα εἶνε μιὰ ἀπὸ τὴς περιέργες ἐκδηλώσεις... λατρείας τοῦ συζύγου μου!...

Ἐντύπωσι, ἐπίσης μοῦ ἔκαναν τὰ σκανδαλώδη μαγιά τῆς Ντόροθυ Λαμουρ. Ἡ σαγηνευτικὴ «στὰρ» ἔχει διαρκῶς ἱστορίες μὲ τὴν...

λογοκρισία! Ἀλλὰ κατὰ φέρνει πάντα νὰ βοῖσκει μέσα σ' αὐτὰ «θεμιά ὄρια» καὶ συγχρόνως νὰ ἔχη τὰ πρὸ μικροσκοπικὰ μαγιά τοῦ Χόλλυγουντ. Φαντασθεῖτε ὅτι ἕνα ἀπὸ αὐτὰ χωράει μέσα στὴν πουντιέρι της! Ἐνα ἄλλο, ἀπὸ γυάλινες κλωστές εἶνε ὁρὸστο στὸ ὄμμα της! Ἡ ὁμορφὴ «στὰρ» τὸ φορεῖ ἐπάνω ἀπὸ ἕνα ἄλλο... μαγιά. Ἐπίσης ἔχει ἕνα μαγιά ἀπὸ δέρμα ψαριοῦ πού δίνει μιὰ παράξενη ὁμορφιά στὸ ὄμμα της. Ἐκεῖ ἕνα ὁ πέροχο πορτοκαλόχρυσον χρώμα πού κάνει τὴν Ντόροθυ Λαμουρ νὰ μοιάζῃ μὲ χρυσόψαρο!...

Ἡ ἔρευνα τῆς Ἀγγλίδας δημοσιογράφου γιὰ τὰ μαγιά τῶν «ἀστέρων» τελειώνει μὲ τὰ περίεργα αὐτὰ λόγια:

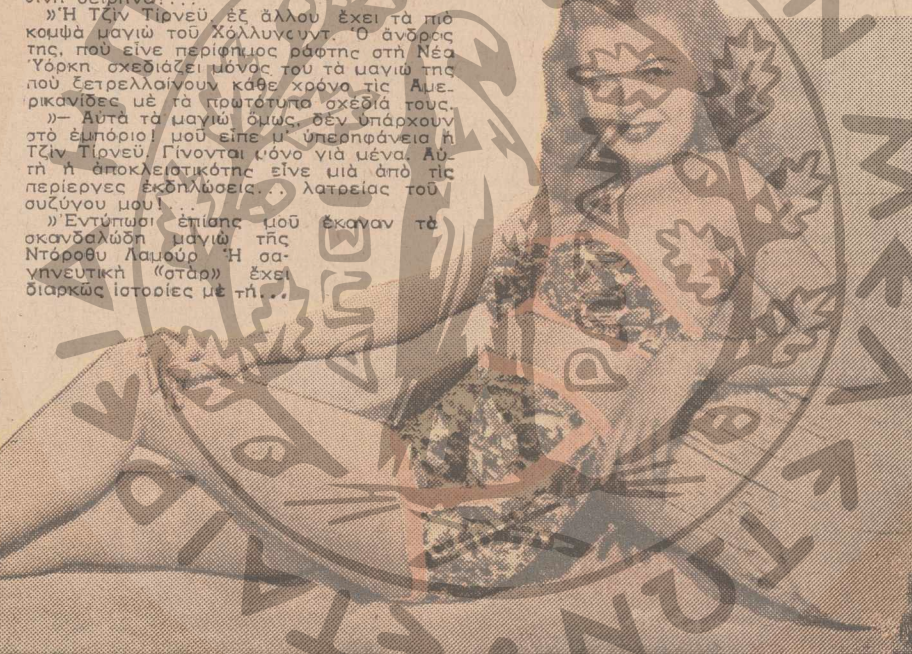
«Συμβουλευθῶ τίς νέες, πού ἐπιθυμοῦν νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχη τους στὸ Χόλλυγουντ, νὰ παίρνουν μαζί τους λίγα φορέματα καὶ πολλὰ μαγιά, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀγαποῦν τὴ θάλασσα. Τὰ μαγιά εἶνε πρὸ ἀπαραίτητα γιὰ τὰ φορέματά!»

ΑΝΤΡΕ ΜΠΩΜΟΝ

Ἡ ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥΘ ΘΑ... ΞΑΝΑΖΗΣΗ

Πρόκειται νὰ παιχθῇ στὸν κινηματογράφον ἡ ζωὴ τῆς Τζίν Χάρλουθ, τῆς βεντέττας πού ὁ πρόωρος θάνατός της βύθισε στὸ πένθος κατωμύρια θαυμαστῶν της. Κανένα ἀπὸ τὰ φίλη της δὲν θὰ μπορούσε νὰ συγκριθῇ στὴν ἐντονη δραματικότητα μὲ τὸ βίο πού ἔζησε ἡ ἴδια ἐπὶ 27 χρόνια. Εἶχε ὅ,τι μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ μιὰ γυναῖκα: ὁρὸς χρήμα ἔρωτα. Δὲν ἔμεινε ὅμως κομὸ στὸν κόσμον γιὰ νὰ τὰ χαρῇ.

Ἡ μητέρα της ἔβωσε τὴ συγκατάθει τῆς γιὰ τὸ γύρισμα αὐτῆς τῆς ταῖνας, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ περάσῃ τὸ σενάριο ἀπ' τὸν ἐλεγχὸν της. Διήλωσε δὲ ὅτι θὰ διαθέσει ὁρὸ τοῦ ποσοῦ πού θὰ εἰσπράξῃ ὡς δικαίωμά της.

ΦΡΕΣΚΑΡΕΤΕ τις μπλουζές σας!

Το πλύσιμο και τα διάφορα
υφάσματα

Οι μπλουζές δεν έλειψαν ποτέ απ' τη γυναικεία μόδα. Αλλάζουν μόνο κάθε τόσο τα χρώματά τους, τα υφάσματα, τα σχέδια. Πάντως, κάθε μπλουζά πρέπει να νάνε από πάντων ολοκάθαρη και καλοσιδερωμένη. Να πώς θα γίνει το πλύσιμο και το σιδερώμα, αναλόγως του υφάσματος της:

Για το λινό: Πλένετε τη μπλουζά με χλιαρή σαπουνάδα, χωρίς να την τριψέτε πολύ. Αφού ξεπλύνετε και στεγνώσει, τη βουτάτε σε νερό που περιέχει λίγη αραβική γόμμη (20 γραμμάρια σε 1 όκα νερό). Τη στύβετε έπειτα για να φύγει το υγρό που πλεονάζει, και την τυλίγετε με ένα άσπρο πανί.

Τη σιδερώνετε ύγρα απ' την ανάποδη πλευρά, με αρκετά ζεστό σίδερο — προσέχοντας όμως να μη κιτρινίσει το ύφασμα. Έπιμένετε ιδίως στις δαντέλλες, αν υπάρχουν. Αν η μπλουζά σας έχει πιέτες, μετά το σιδερώμα τις ανασηκώνετε με ένα γαρτοκόπτη.

Μπορείτε αν θέλετε, μετά το πλύσιμο, να βουτήξετε τη μπλουζά σε έλαφο διάλυση τουλακίου.

Με τον ίδιο τρόπο πλένονται και σιδερώνονται οι μπλουζές από βουάλ ντε κοτόν.

Για το άσπρο βαμπακερό: Πλένετε με αλυσίδα, όπως τις πετσέτες και τα τραπέζομάνηλα, χρησιμοποιώντας κι' ελάχιστη βαρεκίνα. Απλώνετε έπειτα στον ήλιο.

Άλλος τρόπος για ν' άσπρίσει τελείως η μπλουζά, είναι να την πλύνετε με πυκνή σαπουνάδα, να προσθέσετε κατόπιν μια κουταλιά νεφτί σε κάθε 8 όκαδες νερό και ν' αφήσετε να μουσική μέσα σ' αυτό η μπλουζά σας. Αφού την ξεπλύνετε, τη βουτάτε σε νερό έλαφο κολοαρισμένο, ή σε ζουμί από βρασμένα μακαρόνια.

Το «κετόν» πλένεται με χλιαρό νερό ή με κρούα σαπουνάδα. Ξεπλένετε και περνάτε με άσπρο ξυδι, δίχως κολοαρισμα.

Σιδερώνετε με πολύ ζεστό σίδερο γό υγρό άκομη υφάσμα.

Για το ορεγιό: Ξύνετε λίγο σαπουνί, μέσα σε νερό μόλις χλιαρό και βουτάτε τη μπλουζά. Δεν την τριψέτε (έκτος απ' τα πολύ λερωμένα μέρη της) αλλά την πιέζετε καλά. Την ξεπλένετε με πολλά νερά, χλιαρά πάντα. Μη την στύψετε, γιατί κόβονται οι κλωστές. Την τυλίγετε τέλος μέσα σε μια φλοκάτη πετσέτα που θ' άπορροφήσει το πολύ νερό, και την κρεμάτε στη σκιά.

Σιδερώνετε με χλιαρό σίδερο κι' απ' την ανάποδη, βάζοντας από πάνω ένα πανί.

Για το μεταξωτό: Οι μπλουζές από τζέρεσέ, κρέπ ντε σίν, ζωρέτ, τυσορό, τουάλ ντε σουά, πλένονται με χλιαρή σαπουνάδα. Τις βουτάτε άπλωσ μέσα σ' αυτήν, χωρίς να τις τριψέτε διάλου. Ξεπλένετε με κρύο νερό. Στο τελευταίο νερό του ξεπλύματος, προσθέτετε μια μικρή κουταλιά βόρσκα ή λίγη αραβική γόμμη. Αν είναι άσπρες ή ανοιγτόχρωμες, τις περνάτε έπίσης με άσπρίοτατο ξυδι. Αν είναι σκούρες, τις βουτάτε σε άλατο νερό (1 κουταλιά της σούπας άλατί σε κάθε όκα νερό).

Τις σιδερώνετε ύγρες άκομη κι' απ' την ανάποδη. Μόνο το τυσορό σιδερώνεται έντελώς στεγνό. Προκειμένου για ζωρέτ, ντυστράτε έλαφοά

το σίδερο πάνω στο ύφασμα, για να μη ξεχειλώσει, ή καλλίτερα το πιέζετε κοντά- κοντά στο σίδερο.

Για το σατέν: Αν δεν άντέχη στο νερό, τρίβετε προς όλες τις διευθύνσεις με μια φανέλλα βοεν-μένη με βενζίνη είτε με ένα σφουγγαράκι βουτηγμένο σε χλιαρή διάλυση άμυωνιακού άλατος (με άναλογία ποσότητας άλατος όσο ένα αυγό σε 1½ όκα νερό). Αφήνετε να στεγνώσει στη σκιά.

Σιδερώνετε με προσοχή, με ζεστό σίδερο κι' απ' την ανάποδη, ενώ το ύφασμα είναι υγρό άκομη.

Για τη φανέλλα: Φτιάνετε χλιαρή σαπουνάδα, προσθέτετε μια κουταλιά της σούπας άμυωνία σε 2 όκαδες νερό κι' αφήνετε να μουσική μέσα η μπλουζά επί 2 ώρες το λιγότερο. Έπειτα την τριψέτε έλαφοά στα πιά άκάθαρτα μέρη. Την ξαναβουτάτε σε δεύτερη χλιαρή σαπουνάδα, άνακινώντας την καλά, έλαφοά χωρίς να την διπλώσετε για να μην άναμαλλιάσει. Ξεπλένετε πολλές φορές με χλιαρό νερό, χωρίς να την στίψετε, και την άπλώνετε στη σκιά.

Άλλη μέθοδος είναι να την πλύνετε με χλιαρή σαπουνάδα, στη δεύτερη προσθέσατε δυό κουταλιές του καφέ άλεύρι άναλ γωμένο σε λίγο κρύο νερό. Έπίσης κατάλληλο είναι το νερό όποι έβρασσαν πατάτες.

Γενικές συμβουλές

— Το άσπρο μεταξωτό δεν κιτρινίζει στο πλύσιμο αν το βουτήξετε προηγουμένως σε γάλα και κατόπιν το πλύνετε πολύ γρήγορα και το περάσατε με έλαφοά λουλάκι. Με τον ίδιο τρόπο ξανασπρίζει, αν έχει ήδη κιτρινίσει.

— Οι λεκέδες από ιδρώτα φεύγουν ως εξής: Αν η μπλουζά είναι φανελλένια, τη βουτάτε σε χλιαρή σαπουνάδα κι' έπειτα σε χλιαρή άμυωνία (μια κουταλιά της σούπας άμυωνία για κάθε ποτήρι νερό). Κατόπιν την ξεπλένετε. Η μέθοδος αυτή είναι κατάλληλη για πρόσφατους λεκέδες. Για τους παλαιούς βουτάτε το λερωμένο μέρος σε διάλυση ό-ξαλικού όξέος (1 κουταλιά του καφέ σε κάθε ποτήρι χλιαρό νερό) και ξεπλένετε πολλές φορές.

— Αν το ύφασμα είναι μεταξωτό, βράγετε το λεκέ με μίγμα ίσων ποσοτήτων οινόπνευματος και αιδέρος.

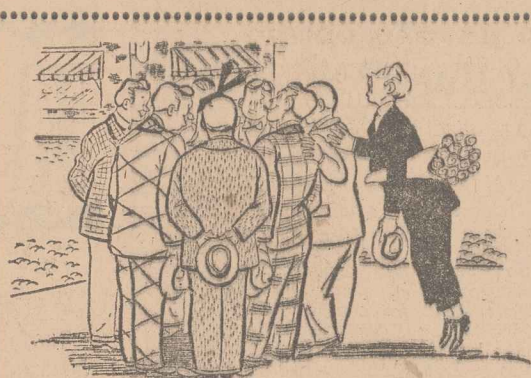
— Αν φοβάσθε μήπως μια πολύχρωμη μπλουζά ξεθάσει με το πλύσιμο, δοκιμάστε το κάτω μέρος της. Κι' αν ιδήτε ότι άνακατεύονται τα χρώματα, μεταχειρισθήτε μόνο βενζίνη.

Ένας λόρδος έγινε σωφέρ!

Στην Άγγλία οι πλούσιοι έχουν το αυτοκίνητό τους. Άλλά δεν μπορούν να πάνε με αυτό όπου θέλουν. Για τον άπλουστατο λόγο ότι οι περιορισμοί της βενζίνης έξακολουθούν να ύφιστανται πάντοτε, όπως περίπου και κατά την περίοδο του πολέμου.

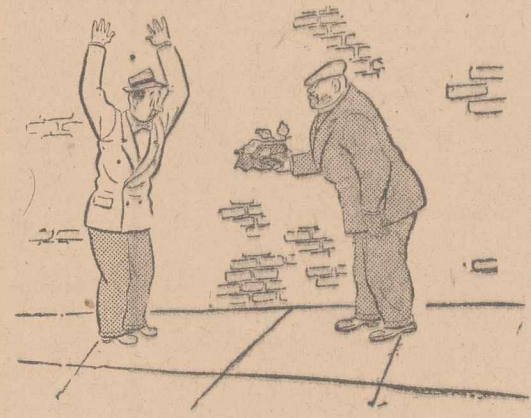
Άλλ' ένας πλούσιος άριστοκράτης, ο λόρδος Έσσελντον, βρήκε τον τρόπο να καταστρατηγήσει αυτή τη διάταξη. Έκαμε το αυτοκίνητό του ταξί και κάθισε ο ίδιος στο βολάν, φορώντας το καθιερωμένο κασκέτο. Μ' αυτό τον τρόπο, μπορεί να πάει όπου θέλει με το αυτοκίνητό του γιατί οι περιορισμοί της βενζίνης δεν ισχύουν για τους επαγγελματίες σωφέρ.

Για να είναι εν τάξει με το νόμο, ο λόρδος Έσσελντον κάνει μια δυό κοούρες την ήμερα με το αυτοκίνητό του επί πληρωμή. Και είναι — όπως λένε — ένας από τους πιο πρόθυμους και ύποχρεωτικούς σωφέρ ταξί του Λονδίνου. Έπειτα, πηγαίνει όπου του άρεσει χωρίς να είναι ύποχρεωμένος να δώσει λόγο σε κανένα.

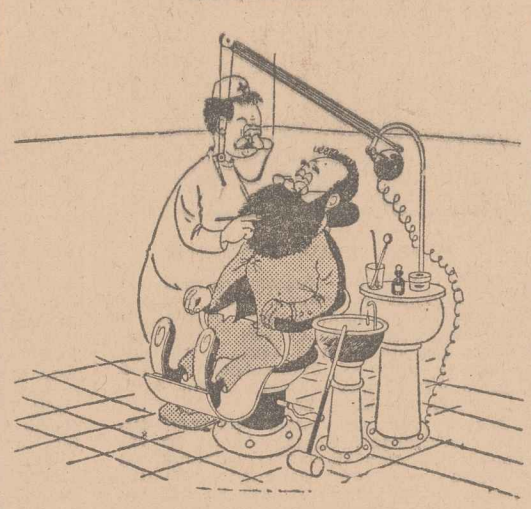

Ο ΚΛΟΙΟΣ ΕΚΛΕΙΣΕ

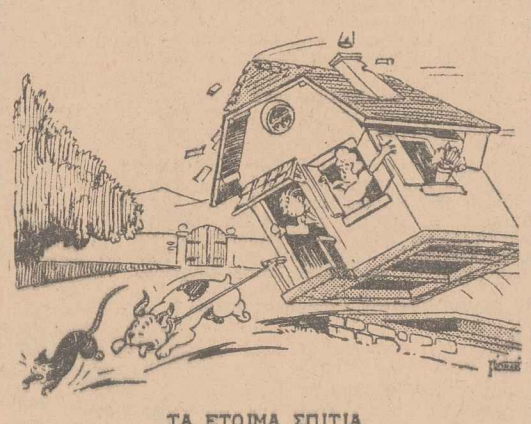
— Έδω είμαι, άναπη μου!... Άργησα λιγάκι...

Καμουφλάρισμα...

— Άνοιχτε το στόμα σας!
— Μα είναι άνοιχτό, νιατρέ μου!...

ΤΑ ΕΤΟΙΜΑ ΣΠΙΤΙΑ

— Σου το είπα χρυσέ μου, να μη δέσες τον Ά-ζωρ στο κάγκελλο!...

Το μεγάλο δράμα ΤΟΥ ΣΠΕΝΣΕΡ ΤΡΕΪΣΥ

Καλός σύζυγος και καλλι-
τέχνης αλλά δυστυχής πα-
τέρας

Ο Σπένσερ Τρέισυ είχε ένα από τους λίγους άστέρες του Χόλλυγουντ, που δεν έχουν άπασχολήσει το δημοσιογραφικό κουτσομπολιό με τα διαζύγια και τους γάμους των. Οι συνάδελφοί του, άρσενικοί και θηλυκοί, τον συμπαθούν ιδιαίτερα για τον καλό χαρακτήρα του και την άνοιξη καρδιά του. Άκόμη κι' η Κάθριν Χέμπτον, που είχε ψυχραθεί κάποτε μαζί του έγινε κατόπιν στενή φίλη του, όταν συνεργάστηκαν σ' ένα φίλμ και γνωρίστηκαν καλύτερα. Η φίλια τους όμως αυτή δεν έφτασε ως τον έρωτα.

Άλλωστε ο Τρέισυ είναι παντρεμένος κι' άφωτισμένος στη γυναίκα του, αντίθετα προς τους άλλους που ταξιδεύουν κάθε λίγο και λιγάκι στο Ρένο, την πρωτεύουσα του διαζυγίου... Η γυναίκα του Τρέισυ, Λουίζα του έχει χάσει ένα όμορφο άγοράκι τον Τζών.

Η μεγάλη, όμως τραγωδία του ταιριασμένου αυτού ζευγαριού είναι ότι το παιδί τους ήρθε στον κόσμο κωφόλο!

Ένας διακεκομμένος ώτολόγος εξέτασε το μικρό Τζών και γινώσκει ότι η περίπτωση του ήταν άνιτη. Θα μπορούσε ώστόσο — έίπε — να μάθει να μιλά, άπομιμούμενος άλλα παιδιά, αν έπαιρνε μαθήματα μαζί τους.

Σήμερα ο Τζών Τρέισυ είναι νέος 20 ετών, οδηγεί μόνος του το αυτοκίνητό του, παίζει τένις και πόλο κι' έχει εξαιρετικό ταλέντο γελιογράφου.

Η υπέρα του, έπειτα απ' το δυστύχημα που τη βόηκε, άφιέρωσε όλη τη ζωή της στην άνατροφή και τη μόρφωση των κωφάλων παιδιών. Το 1942 ίδρυσε μια ειδική κλινική στο πάσκο του Πανεπιστημίου του Λος Άντζελες. Η πείρα που άπόκτησε με το παιδί της, της έπιδόθηκε να βοηθή τα άλλα μικρά πλάσματα, που δεν μπορούν ούτε ν' άκούσουν ούτε να μιλήσουν.

Τους κάνει κάθε μέρα μάθημα — στο όποιο μπορούν να παρευρεθούν κι' οι γονείς τους, αν θέλουν. Τα μαθαίνει πρώτα να διακρίνουν τα χρώματα, να συσχετίζουν δυό αντικείμενα ή δυό εικόνες. Τους δείχνει έπειτα ένα ζώο ή ένα σκεύος του σπιτιού και προφέρει το όνομά του. Τα παιδιά παρακολουθούν προσεκτικά τα χείλη της, ενώ συγχρόνως άκούσουν τα χείρα τους στα μάγουλά της για να αισθανθούν τις κινήσεις των μυών και να τις μιμηθούν κατόπιν.

Η εκπαίδευση του κάθε παιδιού στοιχίζει στο ίδρυμα περίπου 1.000 δολάρια το έτος. Οι εύποροι μαθηταί πληρώνουν, ενώ οι φτωχοί γίνονται δεκτοί δωρεάν. Το κυριώτερο μέρος των σπουδών αυτών διαρκεί 6 χρόνια.

Έπί πλέον, η Λουίζα Τρέισυ δίνει και μαθήματα δι' άλληλογραφίας. Τα μαθήματα αυτά είναι 12 εν δλω, γοαμένα από ειδικούς. Στέλνεται δέ από ένα κάθε μήνα στους γονείς των κωφάλων παιδιών, που

άναλαμβάνουν την πρακτική έφαρμογή τους.

Ο Σπένσερ Τρέισυ χρηματοδοτεί γενναίως αυτή την κλινική. Και τα έσοδά της συμπληρώνονται με τις συνεισφορές διαφόρων φιλανθρωπών. Το ζεύγος Τρέισυ έλπίζει ότι, μια μέρα, θα ύπάρχουν παρόμοια ιδρύματα σ' όλες τις πόλεις κι' ότι θα λειτουργούν τελείως δωρεάν, για τα παιδιά τα άδικημένα απ' τη Φύση.

Έτσι λοιπόν ο Σπένσερ Τρέισυ, όχι μόνον έκρυψε επί 20 χρόνια απ' τους άδίκους της δημοσιογράφους ένα οικογενειακό δράμα του, αλλά και βόηκε τον τρόπο ν' άνακουφισι τους άμοισπαθείς του, τους γονείς κωφάλων παιδιών.

Μια τέτοια συγκινητική ιστορία κάνει βέβαια δημοφιλή έναν ήθοποιό πολύ περισσότερο απ' τα σκάνδαλα των γάμων και των διαζυγίων, που μεταχειρίζεται συνήθως η άμερικανική ρεκλάμα για τους άλλους «άστέρες».

Κινηματογραφικές πενιές

★ Ο Ρόμπερτ Γουόλκερ, που είναι από τις 9 Ιανουαρίου 1939 σύζυγος της νέας καταιπληκτικής άποκαλύψεως του Χόλλυγουντ Τζέννιφερ Τζόνς, είναι πατέρας διδύμων. Τελειωτά όμως μερικά νέφη έσκίασαν τη συζυγική ζωή του καλλιτεχνικού αυτού ζεύγους. Οι τελευταίες ώστόσο ειδήσεις που έρχονται από το Χόλλυγουντ άναφέρουν ότι το ζεύγος συνεψιλήθη και πάλιν.

★ Η ώραία Λίντα Νταρνέλ έχωρισε από τον σύζυγό της Πέβερελ Μόρλεϋ, διάσημο όπερατζό της «Φόξ».

★ Η Γκρήν Γκάρσον έλαβε τελευταίως ένα κομψό χρυσό μενταγιόν με το άκόλομο συγκινητικό σημείωμα: «Εμείς τα παιδιά του κολλεγίου Χίλνινγκτον, σας στέλνουμε το μικρό αυτό κόσμημα ως βραβείο, γιατί σ' άθεωρούμε ως την καλύτερη ήθοποιό που παρουσιάστηκε ως τώρα στον κινηματογράφο». Η Γκρήν έδωκε ό-τι το μενταγιόν αυτό θα το έ-χη για «πότο- ύπονο».

★ Η Δημοφιλής αυτή «δεν-τέττα» και ο Ρίτσαρντ Νεύ γάρισαν οριστικά. Σύμφωνα με το κουτσομπολιό του Χόλλυγουντ, άφορητή του γοητισμού των ήταν η υπέρα της Γκρήν. Παντού ή πεθερά!...

★ Μετά την Τζόν Κράουφορντ και η Τζίν Τιννέϊ έπεσε τελευταία από μια σκάλα. Το άποτέλεσμα ήταν να σπάσει ένα από τα όστά του άστραγάλου στο δεξί της πόδι.

★ Μια έρευνα που έγινε τελευταία στο Χόλλυγουντ απέκάλυψε, ότι οι σημειώτες βεντέττες είναι ψηλότερες και δυνατότερες από τις συναδέλφους των που έλαμψαν στο κινηματογραφικό στερέωμα μεταξύ του 1920 και του 1930. Έτσι, η Λώρεν Μπάκαλ έχει ύψος 1 μ. 70 και ζυγίζει 53 κιλά, η Ίνγκριντ Μπέργκμαν έχει ύψος 1 μ. 71 και ζυγίζει 58 κιλά, η Χέντυ Λαμάρ έχει ύψος 1 μ. 68 και ζυγίζει 56 κιλά, ενώ οι βεντέττες του βωδού είχαν ύψος κατά μέσον όρο 1 μ. 53 και το βάρος των κυμαίνονταν γύρω από τα 46 κιλά.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ψυχοποιίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Το ιδανικό της Πένης

Κατέβαινα την οδό Σόλωνος κι' άκούω μια κρυτάλλινη φωνή:

— Κωστάκη!

Ήταν η Πένη. Κρατούσε στα χείρη της ένα μάτσο χοντρά βιβλία και τετράδια.

— Τι γίνεται; της λέω. Τι νέα από το Νεκροτομείο;

— Ού!... Τώρα νεκροτομείο! έίπε. Πάει. Το άφησα πιά.

— Γιατί;

— Έκανα μεταγραφή στο νομικά. Να δεν βλέπετε εδώ; Οικονομικό, Δίκαιο, Κληρονομικό Δίκαιο, Πολιτικό Δίκαιο, θά γινω δικηγόρος!

— Α! κατάλαβα! Ο γιατρός δεν θέλει συνεταιρό; Αυτός την ίατρική έού τη δικηγορία. Δεν είναι άσχημη ιδέα.

— Λοιπόν, δεν κερτάλαβε, Κωστάκη. Πάει κι' ο γιατρός.

— Τι έγινε;

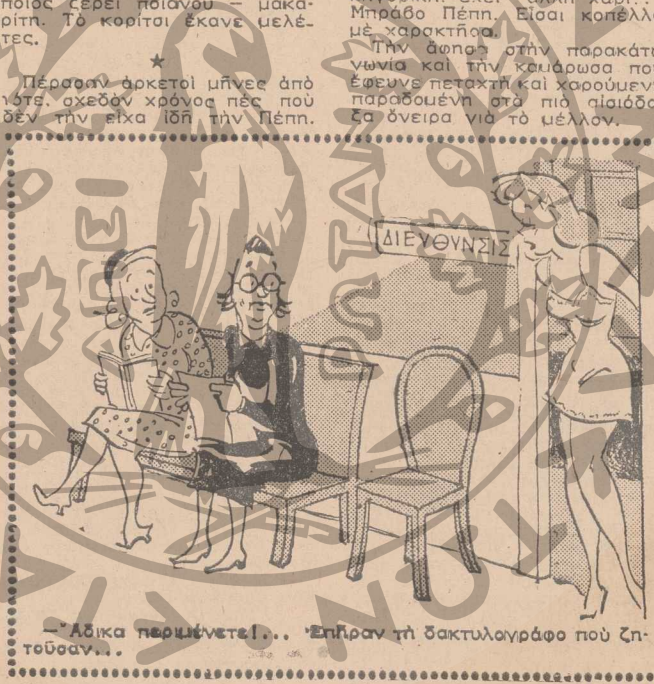
— Χωρίσαμε. Α! πολύ άναποδος χαρακτήρας Παρεξηνη. Θέκαμε για κάποιο ζήτημα και το διαλύσαμε. Άλλά δεν χίρεφα για πολύ.

— Βρέθηκε ο άντικαταστάτης;

— Βέβαια. Είναι φοιτητής της Νομικής... Και είπα να σπουδάσω κι' έγώ νομικά για να βοηθώ στη δουλειά του το Γιώργο κι' έκεινος έμένα Κάνουμε ένα σωρό όμορφα σχέδια για το μέλλον. Θ' άνοιξουμε μαζί δικηγορικό γραφείο... Άχι! όταν σκέπτομαι τους δυό μας στο δικαστήριο να ύπερασπίζουμε έναν κατηγορούμενο!... Τι συγκίνησι αισθάνομαι! Άκόμα και άντίδικοι ν' έμιασε κι' αυτό θα χίρη τη χείρα του. Δεν το θλίσκες, νοντεντικό το σχέδιό μου Κωστάκη;

— Περιφύλαξε Πένη... Και να σου πω, καλά έκανες. Τι τους θέλεις τους σκελετούς και τις σκαλποκοιτίδες και τους τυφούς; Αυτές δεν είναι δουλειές για μια γυναίκα. Ένώ η δικηγορική, έχει άλλη χάρη... Μπράβο Πένη. Είσαι κοπέλλο με χαρακτήρα.

— Την άποψη στην παρακάτω γυναιά και την κούρνια που έφανε πεταχτή και χασούμενη παραδωμένη στο πιο αλάνιστο, σε όνειρα για το μέλλον.

— Άδικα περιμένετε!... Έπληραν τη δακτυλογράφο που ζητούσα...

Έκανα καιρό να ξαναβρω την Πέπη. Και ένα μελαγχολικό πρωινό του Οκτωβρίου, τη βλέπω στο τραίνο, πάντα με τα διδύματά της. Αυτή τη φορά όμως είδα μια αλλοιωμένη Πέπη. Τό γέλιο και το πρόσκαρο πεταχτό ύφος είχαν φύγει από το κοκκιλάκιτο προσωπάκι της, που τώρα ήταν σοβαρό κι άφηρημένο. Έπρεπε να τη σκουλήτισω για να καταλάβω πως ήμουν κοντά της.

— Α! Εσύ! είπα με έκπληξη. Με συγκορεύς, καυμένη. Ήμουν άφηρημένη. Σπρώ το κεφάλι μου κι' ένα μαθηματικό θεωρήμα, που πάει να μου στρίψει το μυαλό.

— Και τι σκέψις έσθ με τα μαθηματικά θεωρήματα;

— Α!... Μα δεν το ξέρεις; Έχω μεταγράψει στα μαθηματικά.

— Και τα νομικά;

— Α! τα παράτησα. Δεν ήταν άνθρωπος ο Γιώργος καυμένος. Κωστάκης μου έκανε άπιστος. Τούδωσα λοιπόν, το πανί του γιατί, να σου πω, έγω τον άντρα τον θέλω δικό μου. Δεν ήταν για μένα αυτός. Ο Σοφοκλής είναι ο τύπος μου.

— Ο Σοφοκλής;

— Ναι, ο καινούργιος. Σοβαρός νέος...

— Και σπουδάζει μαθηματικά;

— Ναι. Πού το ξέρεις;

— Α!... Έτσι στην τύχη τώπα.

— Λοιπόν ναι. Είναι στα μαθηματικά. Και γράφτηκε κι' έγω εκεί... Βρίσκω πως θα είναι πολύ όμορφο ν' ακολουθήσω την ίδια επιστήμη.

— Ρώτε θα νήνε καθηγήτρια των μαθηματικών;

— Δεν ξέρω ακόμα. Πότε λέμε να γίνουμε καθηγήτρια; Πότε λέμε να το ριζώμε στην αστρονομία. Είναι κι' αυτός, ξέρεις, κλάδος των μαθηματικών. Βρίσκω πως θάνε πολύ ποικιλικό να καθώμαστε μπροστά σ' ένα τηλεσκόπιο και να μελετάμε το φεγγάρι, τους αστέρες και όλα τα ουράνια σώματα. Να υπολογίζουμε την έκλειψη του ήλιου, να προβλέπουμε τη μετεωρολογία του καιρού, να ανακαλύψουμε κανένα νέο κομήτη... Έσύ τι λες;

— Μάλιστα! Αυτή είναι δουλειά για σένα Πέπη. Δουλεύει ρωμαντική. Όχι μικρόδα, χειρουργεία δικονομίας...

— Ρώτε το εγκρίνει;

— Φυσικά!... Και σε συχαίρω Πέπη. Είσαι κορίτσι με χαρά και ήρα.

★

Την άλλη φορά που συνάντησα την Πέπη ήταν, ακριβώς ένα μήνα αργότερα. Κρατούσε πάλι την τσάντα... Δεν είχε όμως σοβαρό κι' άφηρημένο ύφος τώρα. Ήταν πιο χαρούμενη από άλλοτε. Ψιθύριζε μάλιστα ένα τραγουδάκι.

— Φαίνεται πως το βρήκες το θεωρήμα της; είπα.

— Όχι, απάντησε. Στο διάλογο και τα θεωρήματα και οι τετραγωνικές ρίζες. Έφουγα από τα μαθηματικά.

— Και πού έπληγες τώρα; Μήπως στη φιλοσοφία;

— Όχι, καυμένη. Πάνε πια τα Πανεπιστήμια. Τώρα σπουδάζω μουσική... Τελειοποιούμαι στο πιάνο.

— Και ο φοιτητής των μαθηματικών;

— Ουφ! ο βλάκας! Πιο πληκτικό άνθρωπο δεν έχω γνωρίσει στη ζωή μου!... Δεν άζει ούτε το μικρό δαχτυλάκι του Παύλου.

— Ποιος είναι ο Παύλος;

— Ο καινούργιος. Αχ! Κωστάκης! Ν' άκουσες για φωνή... Μα τι φωνή! Αφού οι καθηγητές στο 'όδεο λένε πως τέτοιος τενόρος δεν έχει ξαναφωτιστεί στον κόσμο... Κλείνεις τα μάτια σου και νομίζεις πως τραγουδάει άδωνι.

— Και γι' αυτόν πώς τώρα ρώτεις;

— Φυσικά... Ξανάρχισα το

πιάνο και πάω για δίπλωμα ανωτέρως. Όπως ξέρεις, κάθε μεγάλος τενόρος πρέπει να έχει και το δικό του άκουσμα. Λοιπόν, γιατί να μην είμαι γώ; Αυτός θα τραγουδάει ένω θα τον συνοδεύω. Μαζί στις πρόβες μαζί στα ρεσιτάλ, μαζί παντού. Θάμασε ένα άριστο ντουέτο... Αχ! νάζερες τι σχέδια κάνουμε για το μέλλον! Συμβουλίες, περιοδείες στο εξωτερικό, χειροκροτήματα, συνεντεύξεις, φωτογραφίες στις εφημερίδες, αν θα δώσουμε αυτόγραφο... Μουσιική! Αυτή είναι δουλειά για μένα. Όχι αστρονομία, κομήτες, σεισμογράφοι και ασχολιές. Μουσική Κωστάκη μου!... Μουσική. Με συνοδεύεις ως το φαρμακείο;

— Τι θα πάρω;

— Κάποιο φάρμακο για να κάνω γαρνέρες ο Παυλάκης μου. Έχει ο καυμένης μια έλαιοειδή ευπάθεια στις φωνητικές του χορδές... Θέε μου! Και ξέχασα να του πάρω και το κακόλ, για να τυλίξει το λαιμουδάκι του!...

★

Αυτή ήταν η προτελευταία συνάντησή που είχα με την Πέπη. Έτυχε να πάω ταξίδι και να λείψω κάμποσον καιρό χρόνο και κάτι παραπάνω. Κι' όταν γύρισα με το καλό, οι φίλοι μου που με είχαν επιθυμήσει ώργάνωσαν ένα γλεντάκι, για να γιορτάσουν το ευτυχές γεγονός της επιστροφής μου. Θα πηγαίναμε στη Γλυφάδα σε κάποιο ήσυχο κέντρο κοντά στη θάλασσα.

— Θα φας κάτι γιουβαρλάκια — μου είπαν οι φίλοι μου — που δεν τάξεις δη ούτε σ' όνειρό σου!

Καθόμασε στη βεράντα. Μας έφεραν πρώτα τα όρεκτικά. Και ύστερα ακολουθούσαν τα φημισμένα γιουβαρλάκια. Πραγματικά άξιζαν τη φημη τους.

— Πώς τα βρίσκεις; με ρώτησε η παρέα μου.

— Έξοχα.

— Είναι η ομορφιά του καταστήματος. Φαντάσου ότι ξεκινούν άνθρωποι από την Αθήνα κι' έρχονται ως εδώ μόνο και μόνο για να φάνε αυτά τα γιουβαρλάκια. Τα φτιάχνει η γυναίκα του καταστήματος. Νά τη... Κύτταξε... Αυτή η νοστιμιά που κάθεται τώρα στο ταμείο.

Και κάνω έτσι, λοιπόν και βλέπω την Πέπη. Σοβαρή και νευρική, στεκόταν πίσω από το μάρμαρο κι' είχε να κάνει με τις μάρκες που έδινε κι' έπαιονε απ' τα γκαρσόνια. Σηκώθηκα και μπήκα στο μαγαζί.

— Πέπη!...

— Κωστάκη!...

— Λοιπόν μόνο εδώ δεν περιμένα να σε βω... Πώς έγινε αυτό; ο τενόρος;

— Α! Πολύ κουτός καυμένης Κωστάκη! Μ' αυτόν κατάλαβα πωςό δικό μου έχει η γερμανική παροιμία που λέει (κουτός σαν τενόρος). Άλλη κουθέντα δεν είχε, παρά για το λαιμό του. Ο λαιμός μου έκλεισε ο λαιμός μου θα κλείσει, οι γαρνέρες μου και όλο έκανε διάφορα «άσα... άσα... άσα... άσα... άσα» και όλο με ρώτανε: «Πώς μ' άκουεις; Πώς μ' άκουεις;...» Στο διάλογο κι' τενόροι!

— Κι' εδώ πώς βρέθηκες;

— Γνώρισα έναν άνθρωπο που είχε ντραβέρια μ' αυτές τις δουλειές. Νά είν' αυτός που κάθεται εκεί κάτω και παίζει κομπολόι. Σκαρώσαμε, λοιπόν, αυτό το μαγαζί και δουλεύουμε μία χαρά. Αυτός έχει όλη την οργάνωση του μαγαζιού κι' έγω έχω την έποπτηα στην κουζίνα. Πάντο ήθελα να βρω έναν άντρα να τον βοηθώ στη δουλειά του.

— Μπράβο Πέπη! Είσαι δυνατός χαρακτήρας.

— Αλήθεια δοκιμάσες τα γιουβαρλάκια μου;

— Αριστοτέλεια. Πέπη. Στείλε μας πέντε μερίδες.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.123

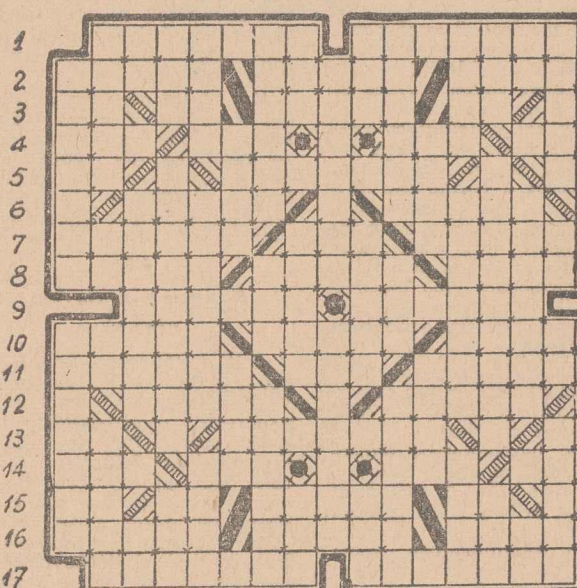
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Χορός των Κοζάκων. — Κάθισμα.

2) Περιφωτισμός βασιλείας της Κρήτης. — Ο διοικων και μεταφορικώς ο πλούσιος. — Συλλογισμός θεότητας.

3) Βυζαντινή νότα μουσικής. — Φωνήεν εις διπλούν. — Παιγνίδι. — Υποθετικός σύνδεσμος. — Στα άγγλικά σημαίνει: «έν τάξει».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

4) Ζώο ευγενικό — «... Πιγκερτον». — Πως αστυνομικών μυηιστορημάτων. — Φωτιστικό μέσον των αρχαίων. — Παράγγελλμα (στρατ.).

5) Φωνητικώς «το νερό» στα γαλλικά. — Άγγλος πολιτικός που έσασφάλισε στην Άγγλία τη θαλασσοκρατία της. — Νότα μουσικής.

6) Η κάτοικος νησιού του Αιγαίου. — Περιφωτισμός κατασκευαστή διολών.

7) Ήρωας γνωστού μυηιστορήματος του Δουμά. — Εφοδιάζει την αγορά μας με μπύρα. — Ορεινή περιοχή της επαρχίας Καρόιτης.

8) Ο άναμορφωτής της νέας Τουρκίας. — Σταγών. — Έτσι άνωμαζαν την λέπρα οι Βυζαντινοί (γεν.).

9) Κάτοικοι χώρας της Ν.Α. Ασίας. — Λιμνή που γίνεται άφορη προστριών μεταξύ Ι. τολίας και Σερβίας.

10) Τμήμα της Κωνσταντινουπόλεως. — Τα φορούν οι κληρικοί όταν Ιερουργούν. — Την άφίνομε σ' ένα οπί όταν δεν βρούμε τον νοικοκύρη.

11) Αντικατεστάση σήμερα από την βενζινάκατο. — Στη χώρα αυτή βρισκόταν το κουσμαλλά δέρας — Έπιτραπέζιο σκεύος.

12) Το όνομα μιας διασημίου Νορβηγίδος βεντέτας. — Έπιρρημα: καθάλου.

13) Αναφορική αντίνυμια. — Έτσι άποκαλούν οι ναυτικοί τον βορειοανατολικό άνεμο. — Συνδεσμος.

14) Καταρατική απάντηση. — Φαγητό από γλώσσα των νηπιών. — Ένα Ύπουργείο. — Τροφή (δημοτ.).

15) Άριθμητικό — Σύμφωνον. — Μεγάλη πόλις της Α. θησσυνίας. — Δίφθογγος. — Δεικτικός.

16) Ποσότης συσσωρευμένη εις ένα σημειον — Μαλλιαρός. — Υδροχαρές φυτό.

17) Πολιτικός της επαναστάσεως (εβών). — Είναι διαφανής και εύθραυστος.

ΕΡΑΤΟΣΘ. ΒΑΚΑΤΣΗΣ

Η λύσις του 122ου στη σελ. 50

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Γάλλος μυηιστοριογράφος. — Αρχαίος λαός έλληνο-θρακικής εθνότητος.

2) Πολίτη της Κορινθίας, άλλως Σικυννία. — Νότα μουσικής — Πρόθεσις. — Κάτοικος δημοπόνδου άλλου χωρας του γερμανικού κράτους.

3) Υποθετικόν. — Έλλην μουσικοσυνθέτης από την Κέρκυρα. — Καλύπτουν τα δύο

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ Αύλη των Θαυμάτων

Τα κέλπα και τα κέρδη των ζητιάνων

Όπως το μεσαιωνικό Παρίσι, έτσι κι' η Νέα Υόρκη έχει την Αύλη των Θαυμάτων της, με τα μυστήριά της. Είναι η συνοικία Μπόουερ, όπου κυκλοφορούν ζητιάνοι όλων των ειδών: μονόθαλμοι, κουτσοί, κουλοί τυφλοί με μαύρα ματογυάλια, φορκτες γρηές γεμάτες πληγές...

Όλοι αυτοί, στο τέλος της «εργάσιμης» ημέρας τους, συγκεντρώνονται στις ύπαιτες ταβέρνες του Μπόουερ, όπου άφινουν ξαφνικά τη στερεότυπη έκφραση της ζητιανίας και συζητούν ζωηρά, με τους φυσικούς υορρασμούς τους και μ' έκφοραστική παντομία για τα τελευταία κατορθώματα των «άσων του επαγγέλματος».

Οι ζητιάνοι του Μπόουερ άνήκουν σε μια «αδελφότητα», με τους νόμους της, τους κανονισμούς της, τους ειδικούς της. Και καθένας τους έχει άπετυγμένη «επαγγελματική» συνείδηση κι' ευθύεια ενός καλού τεχνικού!...

Απ' το 1934, λειτουργεί στη Νέα Υόρκη η «κλινική των ζητιάνων», μοναδική σ' όλοκληρο τον κόσμο. Όταν η αστυνομία υποπτευόταν κάποιο ζητιάνο τον έπιασε και τον άδηνούσε στο ίδρυμα αυτό, όπου τον εξέταζαν γιατροί, ψυχίατροι, κοινωνιολόγοι κι' αντιπρόσωποι φιλανθρωπικών οργανώσεων. Οι έρευνες λοιπόν των ειδικών αυτών άπέδειξαν ότι οι τυφλοί έβλεπαν, οι κουφοί άκουγαν, οι βουδοί μιλούσαν περίοχα, οι κουτσοί είχαν τα πόδια τους έν τάξει, οι πληγές ήταν άνυπασκτες... Όλες αυτές οι άδελφότητες, προωρισμένες για να συγκινήσουν το νεοϋρκέικο κοινόν, χάθηκαν ως δια μαγείας κάτω απ' το έμπειρο μάτι των ειδικών της κλινικής!

Οι αστυνομικοί προχώρησαν άκόμη περισσότερο στην έρευνά τους κι' ανακάλυψαν τον άθλητον κοινωνικό μηχανισμό της αδελφότητας. Έξασκίδωσαν ότι η αμερικανική έπαιτεία είναι άναπτυχθή σαν ιδιωτική μικροβιομηχανία, σαν έπιχειρήσις πρότης τάξεως, με κύκλο ένορασιών πολλών εκατοντάδων εκατομμυριών δολλαρίων!

Με την έρευνα αυτή, άποκαλύφθηκαν περιπτώσεις καταπληκτικές όπως π. ν. του τυφλού Φρέντ Κόνινγς και του φίλου του Τσάρνταου, που κέρδιζαν κατά μέσον όρον 25 δολλάρια την ήμέρα. Ο συνεταιρισμός τους όμως τελείωσε με τραγικό τρόπο, γιατί ο Κόνινγς υποπτεύθηκε ότι ο φίλος του τον έξαπατούσε στους λογαριασμούς και τον πέταξε στις γραμμές του μετο.

Ένας άλλος ζητιάνος ο Σάμουελ Άνσελ, χάθηκε μια μέρα απ' τη Νέα Υόρκη. Αργότερα τον έπιασε η αστυνομία, κι' άολόγησε τότε ότι κέρδιζε 3.000 δολλάρια το μήνα, χωρίς στο ταλέντο του ως... δασματικού άποποιού!

Άλλά κι' ένας Νεοϋρκέζος δημοσιονόμος, με μια κατάλληλη έξασκηση από έμπειρους ζητιάνους κατάφερε να κερδίση 250 δολλάρια σε 3 ήμέρες! Είχε υποκριθή το φυσικό Στεκόταν στις πλατείες, στους δημόσιους κήπους, στα μέρη όπου συγκεντρώνονται ίδιως οι γρηές κυρίες. Τραγουδούσε ένα θλιβερό τραγούδι, σταματώντας κάθε τόσο για τον τον έπιανε δθεν ο βήκας, και λέγοντας μ' άξιολύπητο ύφος: — Βοηθήστε, κυρία, ένα δυστυχισμένο που τραγουδείσε άλλοτε

στην Όπερα και που έχασε τη φωνή του! Βοηθήστε ένα φτωχό άρρωστο, που δεν μπορεί να πληρώσει το γιατρό του!

Έ λοιπόν, μέσα σε 3 ήμέρες μόνο δυο κυρίες του σύστησαν λογικά ν' άποιανθή σε ιατρικά ιδρύματα για τους άπόρους. Οι άλλες έδες τον έλεούσαν, χωρίς να το πολυσκέφθουν.

Έτσι έκυεταλλεύονται καθημερινώς τα μέλη της «αδελφότητας» τη εύπιστία και τη γενναιοδωρία του αμερικανικού λαού γωρίς να σκεφθή κανείς να τους υποπτευθή...

Ένας ζητιάνος είχε έγκαταστήσει μονίμως έξω απ' το Κάννελν Χώλ. Σε λίγο καιρό λοιπόν η αστυνομία ανέκαλυσε ότι είχε στήσει νοκία σμένα, λογαριασμούς στην Τρόπεζα άποκρίντα έλεκτικής μάρκας κι' έδιαιτερο σωφέ!

Άλλη κατηγορία ζητιάνων είναι οι λεγόμενοι «μηχανοκίνητοι». Αυτοί ταξιδεύουν με δικό τους άποκίνητο, το όποιο άφινουν στο δημόσιο δρόμο και πηγαίνουν πεζή ως τα γειτονικά χωριά για να ζητιανεύουν!

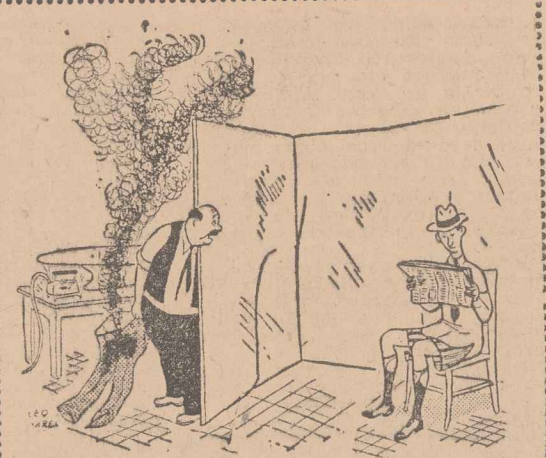
Όσοι νέοι νοιάσουν... κλίσ για το ζπάγγελο του ζητιάνου πηγαίνουν να συμβουλευθούν τους ειδικούς του Μπόουερ, οι όποιοι τους υποδεικνύουν τα άποδοτικότερα μέρη της πόλεως ή τους συστήνουν στους «τεχνικούς» που θα τους κάνουν να φαίνονται γνήσιοι τυφλοί, κουτσοί, παράλαιοι... Άν έχουν ταλέντο, με μια μικρή έξασκηση γίνονται τέλειοι στην ειδικότητά τους.

Στις ταβέρνες του Μπόουερ, οι παλαίμαχοι ζητιάνοι διηγούνται τα κατορθώματά τους κι' οι νέοι φαντασμένοι προσπαθούν να τους υπερβούν. Τη μεγαλύτερη δίως προσοχή προκαλούν οι άσηγνσεις των ιστορικών παραδόσεων του «επαγγέλματος», π. ν. η περίπτωση της «γυναίκας των νεκροταφείων», που καθόταν πάνω σ' ένα τάφο, μαυροτυμένη, και παρίστανε τη φτωχή κι' άπελπισμένη χήρα, είτε του μεγαλύτερου άσπου της ζητιανίας που κατάφερε με ώριμένα φυτά να φαίνονται τα μάτια του σαν δυο πληγές που πυροοοούσαν! Τέτοια κατορθώματα εξάπτουν το ζήλο των νέων και τους σπρώχνουν να τα μιμηθούν, για ν' άποθανάτισθή και το δικό τους όνομα στις βρωμερές ταβέρνες της αμερικανικής «Αύλης των Θαυμάτων».

Σημ. «Θησαυρού»: Οργανωμένοι ήσαν άλλοτε και οι Έλληνες ζητιάνοι. Μ' αντιπροσώπους στην Αθήνα κι' άλλες μεγαλόπολεις των Βαλκανίων. Γύριζαν δε στα χωριά τους με φορτία λιρών. Ο άείμνηστος Θεόφιλος Κάιος διηγείται ότι συνάντησε στα Κράβαρα ένα γνωστό του ζητιάνο που έμεγαλο έξασκτική πολυτελείας! Οι ζητιάνοι της Αθήνας είχαν και τα συνήματα τους και σημάτια συμβολικά που μαοκάριζαν τις πράτες των φιλανθρώπων και εύσπλαχνων άσων για να καθοδηγούνται οι συνάδελφοί τους. Στην Πόλι έπίσης οι ζητιάνοι ήσαν περίοχα ώργανωμένοι και είχαν και την έπαιριαν πανήγυρι τους. Γίσταζαν σε μια έκκλησίση των προσπετών, όπου συγκεντρώνονταν συν νυναιζή και τέκνους.

Τα κέντρα παραγωγής ζητιάνων γέμιναν την Ελλάδα, τα Βαλκάνια και την Άνατολή με τυφλούς που δεν ήσαν τυφλοί, άναπήρους που δεν ήσαν άνάπηροι και παντοίους ασάκητες... άπομειεστάτους!

Ο άείμνηστος λογοτέχνης Άντρέας Καρκαβίτσας έχει γράψει στην παλιά «Εστία» — το περιοδικό — μια θαυμάσια μελέτη για τους ζητιάνους των Κραβάρων, σε πολλές συνέχειες. Έκεί πληροφορείται κανείς για τα κέλπα τους, τις κομπίνες τους, τα κέρδη τους

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΣΙΔΗΡΟΤΗΡΙΟΝ

— Έχω δυσάρεστα νέα για σας, κύριε!...

— Έν τάξει! Κερδίσαμε το δεύτερο ένορκο!...

Πού είναι ο στόχος; — Στη μέση του Χί...

Η καθαριότητα: Με συγκορεύς... Να σκουπίσω!...

16

17

Τα «μεγάλα μαχαίρια»

Οι κακοποιοί λένε «μεγάλα μαχαίρια» τους ανθρώπους που έχουν κάνει πολλούς φόνους κι' έχουν συνηθίσει στο έγκλημα. Όσοι περισσότερους φόνους ένας κακοποιός τόσο μεγαλώνει το μαχαίρι του και το κύρος του στο συνάφι των κακοποιών. Οι ιστορίες των «νταβάνων» των ανθρώπων αυτών είναι τόσο εντυπωσιακές και παράδοξες που αξίζει τον κόπο να σας διηγηθώ μερικές.

Ο υπαστυνόμος κ. Ηλιάδης που υπηρετούσε άλλοτε στον Πειραιά μας διηγήθηκε ένα σωρό επεισόδια από τον αγώνα της Αστυνομίας Πόλεων κατά των εγκληματιών, τα πρώτα χρόνια της λειτουργίας της, από το 1925 και πέρα. Ο Πειραιάς τότε συγκέντρωνε τους πιο επικίνδυνους κακοποιούς. Στο λιμάνι του είχε μαζεμένα κάθε καρουδιά καρούδι, «Ακόμη κι' επικινδύνου λαθρέμποροι, δολοφόνοι, διάσημοι διαρρηκτές λευκής ασφάλδας, απατεώνας, ένας ολοκληρωμένος κόσμος που είχε τους νόμους του και που κρατούσε τα χέρια του τ'ι ζωή των ανανδρών ανθρώπων... Σ' ύπαιθρο, μάλιστα, περιόχες του Πειραιώς, αυτοί διέπυθναν τα πάντα. Στ' Άγιο Διονύσιον, στα Χιώτικα, στην Πειραική, δεν τολμούσαν να περάσουν καμιά μέρα πλησίαζε η νύχτα. Έκει την κυκλοφορία την ρυθμίζαν οι κακοποιοί! Απαγόρευαν μάλιστα να πλησιάζουν στα «στεκία» τους οι πολιόχες. Και τα «στεκία» τους αυτά ήταν οι τεκέδες, τα «καφέ σαντάν» με γόσσες του ύποκτου, καμιά ύποπτα καφενεδάρια στους παραλιακούς δρόμους της Πειραικής και πέρα προς το Σταυρό.

Ήταν τόσο το θράσος κι' η τόλμη των ανθρώπων αυτών, που κάποτε δεν δίστασαν να φέρουν από την Αίγυπτο ολοκληρωμένο φορτίο ναρκωτικών!

Το φορτίο όμως αυτό έπεσε στα χέρια της υπηρεσίας διώξεως λαθρεμπορίου που συνέλαβε κι' όλη τη σπείρα των διεθνούς φήμης λαθρεμπόρων.

Οι κακοποιοί όταν πρωτοφάνηκε στον Πειραιά η Αστυνομία Πόλεων δεν ανησύχησαν.

—Κι' οι «μαύροι» θα φαγωθούν σαν τους «μπάτσους»! διέλασαν στα παλλακάρια τους οι νταβάνες, και δεινόντας τα μαχαίρια τους, μή τους φθάσει. Αυτοί δουλεύουν με συνταγές! Κυττώνε με το φασκ το πάτωμα και σου λένε: «—Εδώ πάει πσο ένας φύλλος. —Εδώ πέρασε ένας κορίος... Κι' έκει έφτυσε ένα κουνοπι...»

Ελεγαν (μαύρους) τους πάλι, σμην γιατί φορούσαν τότε μαύρη στολή. Και τους χωροφύλακες («μπάτσους») γιατί διαρκώς τους μοίραζαν καστούκια!

Το ζύλο βέβαια ήταν άλλοτε μια από τις ανακρινιστικές μεθόδους της προανακρίσεως. Όσοι για τους νταβάνες ήταν πάντα άποτες, λεοστικόν. Κι' έχουμε το ακόλουθο

χαρακτηριστικό παράδειγμα:

Στις αρχές του 1926 είχε πιστή στον Πειραιά μια σπείρα διαρρηκτών. Αποτελείτο από έφτα επίκινδυνους κακοποιούς από έφτα «μαχαίρια» το ένα μεγαλύτερο από τ' άλλο. Το πιο μεγάλο απ' αυτά τα «μαχαίρια» ήταν ο αρχηγός τους. Ή ανήκισι έγινε στην αρχή μ' όλες τις επιστημονικές μεθόδους και αποδείχθηκε η απόλυτη ένοχη των κατηγορουμένων. Κανείς όμως απ' αυτούς δεν είχε κάνει καμιά όμολογία. Τότε αποφασίσθηκε το «στραπατάρισμα» του γόστρου των έφτα κακοποιών. Στην αρχή ανέλαβε ο κούρεας να τους μειώση τον... ανδρισμό τους και τους ζύρισε τα μουστάκια! Οι κακοποιοί πέρασαν σε μεγάλη απελπισία μα και πάλι δεν μίλησαν. Τους άκουγαν μάλιστα οι αστυνομικοί που παρηγοριόντουσαν μεταξύ τους στο κρατητήριο:

—Τρίχες είναι, ρε παιδιά, θα φουτρώσουν πάλι μέχρι που να θυγούμε στον κόσμο!...

Όταν κι' αυτή η μέθοδος δεν έπιασε αποφάσισαν να δάλουν σ' ενέργεια το ζύλο. Οι έφτα κακοποιοί κλείσθηκαν σ' ένα δωμάτιο κι' ένας ένας έτρωγε το «υπερντάκι» του. Τού φορούσαν ένα «κοστούμι ζυλο» — όπως λένε στη γλώσσα τους — μα και πάλι δεν μιλούσε κανείς. Όταν όμως ήρθε η σειρά του έδωδου που ήταν ο αρχηγός της σπείρας και μεγάλος νταβάν, εκείνος μπήκε σε μεγάλη συλλογή και τέλος δήλωσε:

—Κάτω τα χέρια! Μή μου στραπατάρετε την υπόληψη!... Για ένα φιλότιμο ζούμε στην κοινωνία. Και τα «παιδιά» που δειράτε έχουν κι' αυτά το φιλότιμό τους μα φοβήθηκαν το μαχαίρι μου γι' αυτό δεν μιλήσαν!... Μα έγω που είμαι ο αρχηγός έχω και το δικαίωμα να μιλήσω!... Τ' άλλοι, γράφε κύρ σ' στυνόμε: «Η δουλεία έγινε!... Το πράμα τ'ο φαγάμε!... Τα κορόιδο πλήρωσαν, καλά τ'ι νύφη! Και φέρε να βάλω ένα σαυρό κάτω από την κατάρδεσι μου μια και δεν ζέρω να υπογράψω!...»

Κι' ο νταβάν με ύφος σοβαρό πήρε την πέννα, έβαλε κάτω από την κατάρδεσι του ένα σαυρό και γύρισε κι' είπε στην παρέα του:

—Το νού σας ρέ, μάλιν, θα πάμε στη φυλακή πρέπει να φάμε το «καφφενείο»! Πρέπει να κερσίσουμε πάλι την υπόληψή και να ξαναθυγούμε εν τάξει στην κοινωνία!

Και τράβηξαν για το κρατητήριο...

Τι είναι όμως το «καφφενείο» κα, γιατί θέλανε να το «φάνε» οι κακοποιοί; Να σας το εξηγήσουμε: Τον παλιόν καιρό, σε κάθε φυλακή οι διάφοροι νταβάνες που κλεινόνησαν εκεί μέσα δημιουργούσαν κι' ένα «τοσούριο» θαυμαστών. Ο σκοπός τους ήταν να πάρουν τη διεύθυνση του καφφενείου των φυλακών. Έκείνος που το είχε γίνονταν πλούσιος. Έκει πέρα ζούσαν τα λεφτά τους όλοι οι κατάδικοι σε καφέδες, γλυκά, τσιγάρα, στα ζάρια σε χίλια δυο πράγματα... Ο καφφετζής μιας φυλακής ήταν — μη σας φανή παράξενο — ο πραγματικός... διεθυντής της φυλακής. Μα γιά ν' αναδειχθεί χρειάζονταν άγινος, Σκληρός κι' εξοντωτικός άγινος. Γι' αυτό και οι κακοποιοί, οι θαρρονοίτες προετοιμαζαν με τέχνη αυτή τη «δουλειά». Έξοικονομούσαν τα «σύνεργα» και τέλος, μια νύχτα, κατάρωναν να «φάνε» τον καφφετζή που βρισκόταν την άλλη ημέρα σφαγμένος χωρίς να μπορεί κανείς από το προσωπικό της φυλακής και τη φρουρά ν' ανακαλύψη τον εγκληματία, γιατί κανείς δεν τολμούσε να τον φανερώσει. Έτσι ο νταβάν, το πιο «μεγάλο μαχαίρι» έπαιρνε τον τίτλο του καφφετζή των φυλακών και συνέχιζε την παράδοσι...

Μα η Αστυνομία Πόλεων, ύστερο από σκληρούς και αιματηρούς άγινος, κατάρωνσε να εξακαθίσει τον Πειραιά από τα «μεγάλα μαχαίρια». Και σήμερα η Πειραική που ήταν άλλοτε τόσο κακόφημη και τόπος εγκλημάτων, είναι μια όμορφη και γραφική τοποθεσία που σκεν, τρώνει τους ρωμαντικούς έρωτες, μένους που καταφεύγουν εκεί ν' ανταλλάξουν όρκους αιώνιας πίστης.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ «ΕΜΒΟΛΙΟΝ της θαλασσίας χελώνης»

Ένα φάρμακο εναντίον της φυματιώσεως

Το έμβολιο αυτό είναι γνωστό στους επιστημονικούς κύκλους με τα τρία γράμματα Β.Τ.Μ. και η ιστορία του: Πριν από μερικές βδομάδες, στις 12 Μαΐου, δυο παρισίνοι γιατροί, οι δόκτορες Μπουφάρ και Πρεσντό, δηλητηρήσαν στο δικαστήριο με την κατηγορία ότι χρησιμοποιούσαν γιά τη θεραπεία της φυματιώσεως ένα φάρμακο, που δεν ήταν νόμιμα έγκριμμένο. Οι δυο επιστήμονες ώμολόγησαν ότι πράγματι είχαν μεταχειρισθ αυτό το φάρμακο σε 18500 περιπτώσεις και ότι είχαν επιτύχει ένα μεγάλο αριθμό ίσσεων και βελτιώσεως της ύγείας διαφόρων ασθενών. Τελικά το δικαστήριο τους άπληλαξε.

Το φάρμακο αυτό, που δεν έχει ακόμη αναγνωριθ και έγκριθ νόμιμα, είναι αρκετά παλιό. Πρόκειται γιά ένα έμβολιο, που ανακαλύφθηκε κατά τις αρχές του παρόντος αιώνας, από ένα Γερμανό επιστήμονα, τον φρήντμαν.

Μετά τον πόλεμο του 1914-18 ο δόκτωρ φρήντμαν διωρίσθηκε καθηγητής της Ιατρικής σχολής στο πανεπιστήμιο του Βερολίνου. Άλλα μετά την άνοδο των εθνικοσοσιαλιστών στην αρχή, κατεδικάσθη συστηματικά εξ άφορης της έθραικής καταγωγής του και τελικά αναγκάσθηκε να φύγη από τη Γερμανία. Όσοι, το έμβολιο που είχαν ανακαλύψει δεν έπαψε να χρησιμοποιείται από πολλούς επιστήμονες, μ' όλο που δεν είχαν αναγνωρισθ επίσημα. Και τα αποτελέσματα ήταν πάντως ικανοποιητικά.

Στη Γαλλία, το έμβολιο αυτό εφορμόσθηκε γιά πρώτη φορά το 1929 από τον δόκτορα Σιμπινέσκο, που εμβολίασε πρώτα τον εαυτό του, τη γυναίκα του και τα παιδιά του και έπειτα ένα μεγάλο αριθμό ασθενών. Πολλοί άλλοι Γάλλοι γιατροί άρχισαν επίσης να το χρησιμοποιούν από τότε.

Στο ένεργητικό του Β.Τ.Μ. είναι εξ' άλλου, μια δοκιμή σε μεγάλη κλίμακα που έκανε ο γιατρός Σζαλά; στην συγγική πόλη Πεστερζεμπετ. Από τους 80.000 κατοίκους της εμβολίασε μαζί με τους βοηθούς του 28.000 περίπου. Τα αποτελέσματα ήταν τα εξής:

Η θνησιμότης από τη φυματίωση ανήρχετο το 1925, όταν έγινε η έναρξς των εμβολιασμών, σε 2,9ο%. Το 1931 έπεσε σε 1,1ο%. Και το 1934 σε 0,8ο% μόνον.

Το Β.Τ.Μ. στηρίζεται στις γενικές αρχές της εμβολιοθεραπείας.

Ο οργανισμός των ζώων και του ανθρώπου, όταν εισαχθ σ' αυτόν μια έλασιση ποσότης βακίλλων της φυματιώσεως αποκτά μια σχετική άνοσια απέναντι μιας μεταγενέστερης μόλυνσεως ή προσβάλλει μια ειδική αντίσταση που καλείται στην επιστημονική γλώσσα αλλεργία. Το άτομον που παρουσιάζει το φαινόμενο της αλλεργίας εξουδετερώνει τη μεταγενέστερη μόλυνση σε συντομότερο διάστημα και περισσότερο ολοκληρωτικά από ό,τι ένα άλλο που δεν παρουσιάζει αυτό το φαινόμενο.

Τα έμβολια που χρησιμοποιήθηκαν γι' αυτό το σκοπό περιείχαν βακίλλους που είχαν νεκρωθ είτε με τη θερμότητα, είτε με άλλα μέσα. Άλλα οι πειραματιστές παρετήρησαν ότι η άνοσια που έδημιουργείτο μ' αυτό τον τρόπο δεν ήταν ούτε μόνιμη, ούτε πλήρης. Έπρεπε λοιπόν, να χρησιμοποιηθούν ζωντανοί βακίλλοι.

Άλλ' ο εμβολιασμός με ζωντανούς βακίλλους παρουσίαζε μεγάλους κινδύνους γιατί ύπρχε φόβος, να προσβληθ το άτομο από φυματίωση.

Ο φρήντμαν, έπειτα από πολυετείς έρευνες και πειράματα, εξακρίβωσεν ότι οι βακίλλοι που είχαν αναπτυχθ σε ψυχρότατο ζώα, όπως είναι η θαλασσία χελώνη και διάφορα άλλα έρπετα, μπορούσαν να εισαχθούν στον οργανισμό θερμόαιμων ζώων και να τους εξασφαλίσουν την άνοσια ή τουλάχιστον τα φαινόμενα της αλλεργίας χωρίς να ύπαρχ κινδύνος μεταδόσεως της ασθένειας.

Πάνω στη βάση αυτή στηρίχθηκε γιά να κατασκευασθ το έμβολιό του. Ο ρόλος του δεν είναι μόνον προληπτικός, αλλά και θεραπευτικός. Σε πολλές περιπτώσεις, οι βακίλλοι της φυματιώσεως νεκρώνονται και εξαφανίζονται οριστικά, έπειτα από θεραπεία μόνον μερικόν έδωμάδων.

Στη Γαλλία, πολλοί επιστήμονες έγκωμιάζουν αυτό το έμβολιο και το χρησιμοποιούν κι' άλλοι το θεωρούν επικίνδυνο.

Ο χρόνος και οι σχετικές παρατηρήσεις επί των ασθενών θ' αποδείξουν ποιος έχει δίκιο.

Εξ' άλλου κατά τελευταίας πληροφορίας εκ Νέας Υόρκης ο δόκτωρ Μπάροκ ανήγγειλε ότι ανακάλυψε και δοκίμασε μ' επιτυχία μια νέα μέθοδο θεραπείας της φυματιώσεως που βασίζεται στην άπολυτη ανάπαυσι των πνευμόνων. Ένα υπαρκτό δμιορχει ίση πίεσι στο έσωτερικό και στο έξωτερικό μέρος του θώρακος, στην άνωτέρα και στην κατωτέρα επιφάνεια του διαφράγματος Μ' αυτό τον τρόπο, δεν γίνεται καμιά κίνηση των πλευρών ή του διαφράγματος — όπως αποδεικνύει η ακτινοσκοπία — συνεπώς οι πνεύμονες αναπαύονται τελείως. Επί 14 φυματικών σε προχωρημένο στάδιο, οι 6 ξαναάρθκαν έτσι την ύγεια τους, άλλοι 3 σημειώσαν μεγάλη βελτίωσι και 3 ακόμη έλαβαν βελτίωσι. Η κοούρα διαρκεί 8 - 11 ώρες την ημέρα, επί 3 - 4 μήνες.

Χιούζ, ο μεγαλύτερος κυνηγός ταλέντων της φιλομουπώλεως, έχει μια διαβολική όμορφιά. Όταν βρίσκεται κανείς μπροστά της, έχει την εντύπωση ότι τον απειλεί κάποιος κίνδυνος! Με άλλα λόγια, αισθάνεται το φόβο ότι θα την αγαπήσει μ' ένα, παράφορο έρωτα!...

Κι' έπειτα συγκεντρώνοντας τις αναμνήσεις του πρόσθεσε: —Θυμάμαι την Άνν Σέρνιταν, όταν ήρθε γιά πρώτη φορά στο Χόλλυγουντ!... Ήταν μια δειλή δασκαλίτσα, που φοβόταν ακόμη και τη σκιά της! Και τώρα το πώς έγινε από επαρκώς δασκαλίτσα με γάλη στάρ, είναι μια διασκεδαστική ιστορία που την ξέρω μ' όλες τις λεπτομέρειες. Κανείς άλλος δεν γνώρισε την Άνν Σέρνιταν, όπως έγω!

Κι' ο Σάμ Χιούζ, ανάθοντας ένα πούρο άρχισε να εξιστορή διάφορες άγνωστες περιπέτειες της δημοφιλούς «βεντέτας».

—Μάθετε, πρώτ' απ' όλα, είπε στους δημοσιογράφους, ότι το πραγματικό όνομα της Άνν Σέρνιταν είναι Κλάρα Λού. Στη μικρή πόλη του Τεξάς όπου γεννήθηκε, στο Ντέντον, πέρασε όλα τα παιδικά χρόνια της διασκεδάζοντας τ' αδελφία της και τις φιλενάδες της μ' ένα κουκλοθέατρο, που το είχε φτιάξει η ίδια. Της άρεσε το θέατρο, αλλά δεν ήθελε να γίνει ηθοποιός.

—Θα γίνω δασκάλα! έλεγε στους γονείς της, θα μείνω μαζί σας εδώ στο Ντέντον και θα μαθαίνω γράμματα στα παιδιά!...

Και θα πραγματοποιούσε αυτό τ' όνειρο της ζωής της, αν δεν έμπαινε ξαφνικά στη μέση η πιο μικρή αδελφή της, η έξυπνη και παιγνιδιάρη Κίττυ.

Εκείνη τον καιρό είχε προκηρύξει ένα μεγάλο διαγωνισμό γιά το ώραιότερο κορίτσι της Αμερικής. Έργαζόμουν γιά λογαριασμό μιας μεγάλης κινηματογραφικής εταιρείας που ήθελε ν' ανακαλύψη καινούργιους «άστερες».

Η Κίττυ λοιπόν εδρίσκε την αδελφή της πολύ όμορφη. Η Κλάρα Λού ήταν τότε δέκα όκτώ χρόνων. Είχε γλυκά καστανά μάτια και πυρόξανθα μαλλιά, που έβρισκαν, ένα ζωρό φως στο πρόσωπό της. Με κανέναν όμως τρόπο δεν μπορούσε η Κίττυ να την πείσει να λάβη μέρος στο διαγωνισμό.

—Μόλις έχω πάρει το δίπλωμά μου! της έλεγε η Κλάρα Λού, Έγω είμαι δασκάλα κι' όχι καλλονή γιά τον κινηματογράφο! Σε παρακαλώ να με αφήσεις ήσυχη και να μη μου ξαναμηνίσες γι' αυτές τις άνοσιες!...

Η αδελφή της όμως ήταν πεισματάρη. Της έκλεψε μια καλή φωτογραφία της και μού την έστειλε, μαζί μ' ένα γράμμα.

Η φωτογραφία αυτή της Κλάρας Λού μ' ενθουσίασε! Η άγνωστη νέα από το Τεξάς ήταν ή ώραιότερη απ' όλες Αυτή άλλωστε ήταν και η απόφασις της επιτροπής του διαγωνισμού, που της έδωσε το πρώτο βραβείο!

Άλλα πώς θα την φέρναμε στο Χόλλυγουντ; Η Κίττυ είχε... τρομοκρατηθ από αυτή την ξαφνική δόξα της αδελφής της και γιά να γλυτώση από τις διαμαρτυρίες της πήγε και κρύφτηκε στο σπίτι μιας θείας της. Η Κλάρα Λού ήταν, στ' αλήθεια, έξω φρενών! Είχε δη τη φωτογραφία της τις εφημερίδες κι' είχε διάσει κατάληκτη τ' αποτέλεσμα του διαγωνισμού.

—Μα είναι τρελλοί! φώναζε... άπαρηγόρητη. Πού βρήκαν τη φωτογραφία μου; Έγω δεν θέλω να γίνω ηθοποιός του κινηματογράφου!...

Την ίδια ημέρα τη ζήτησα, στο τηλεφώνο και την παρακάλεσα να σπεύσει να έρθη στο Χόλλυγουντ. Η τύχη της χαμογέλοσε!...

—Θάρρω μαζί με το δικηγόρο μου! μού απάντησε θά σάς ζητήσω άποζημιώσει! Καταστρέψατε την καριέρα μου! Δεν θα υπορέσω τώρα να ζήσω σε κανένα σχολείο!...

—Σας περιμένουμε! της εί-

Μια χαρακτηριστική φωτογραφία, της μεγάλης βεντέτας.

Το «ούμφ γκέρλ» του Χόλλυγουντ

ΝΑ νέο είδος «γόσσας» της θόνης δημιουργήθηκε τώρα τελευταία στο Χόλλυγουντ. Πρόκειται γιά το «ούμφ γκέρλ». Ο τύπος του περιφώνου (πιν - άπ - γκέρλ), του «κοριτσιού γιά καρφίτωμα» που επικρατούσε καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου και ζετρελλαινε τους στρατιώτες, καταργήθηκε γιά πάντα.

Σήμερα είναι η βασιλεία του «ούμφ - γκέρλ», της γυναίκας με το νέο «σέξ - άππλ», που έχει τα εξής χαρακτηριστικά: μάτια με ύγρο, λαγνυμένο βλέμμα, προκλητικό χαμόγελο και ζωρό σώμα, μισοκρυμμένο από ένα κομψό φόρεμα.

Η «βεντέτα» που αντιπροσωπεύει κατά Λ. Σανικό τρόπο το «ούμφ - γκέρλ» είναι, κατά γενική όμολογία των ειδικών, η περίφημη Άνν Σέρνιταν.

Η γυναίκα αυτή, δήλωσε εσχάτως ο Σάμ Χιούζ, ο μεγαλύτερος κυνηγός ταλέντων της φιλομουπώλεως, έχει μια διαβολική όμορφιά. Όταν βρίσκεται κανείς μπροστά της, έχει την εντύπωση ότι τον απειλεί κάποιος κίνδυνος! Με άλλα λόγια, αισθάνεται το φόβο ότι θα την αγαπήσει μ' ένα, παράφορο έρωτα!...

Κι' έπειτα συγκεντρώνοντας τις αναμνήσεις του πρόσθεσε: —Θυμάμαι την Άνν Σέρνιταν, όταν ήρθε γιά πρώτη φορά στο Χόλλυγουντ!... Ήταν μια δειλή δασκαλίτσα, που φοβόταν ακόμη και τη σκιά της! Και τώρα το πώς έγινε από επαρκώς δασκαλίτσα με γάλη στάρ, είναι μια διασκεδαστική ιστορία που την ξέρω μ' όλες τις λεπτομέρειες. Κανείς άλλος δεν γνώρισε την Άνν Σέρνιταν, όπως έγω!

Κι' ο Σάμ Χιούζ, ανάθοντας ένα πούρο άρχισε να εξιστορή διάφορες άγνωστες περιπέτειες της δημοφιλούς «βεντέτας».

—Μάθετε, πρώτ' απ' όλα, είπε στους δημοσιογράφους, ότι το πραγματικό όνομα της Άνν Σέρνιταν είναι Κλάρα Λού. Στη μικρή πόλη του Τεξάς όπου γεννήθηκε, στο Ντέντον, πέρασε όλα τα παιδικά χρόνια της διασκεδάζοντας τ' αδελφία της και τις φιλενάδες της μ' ένα κουκλοθέατρο, που το είχε φτιάξει η ίδια. Της άρεσε το θέατρο, αλλά δεν ήθελε να γίνει ηθοποιός.

—Θα γίνω δασκάλα! έλεγε στους γονείς της, θα μείνω μαζί σας εδώ στο Ντέντον και θα μαθαίνω γράμματα στα παιδιά!...

Και θα πραγματοποιούσε αυτό τ' όνειρο της ζωής της, αν δεν έμπαινε ξαφνικά στη μέση η πιο μικρή αδελφή της, η έξυπνη και παιγνιδιάρη Κίττυ.

Εκείνη τον καιρό είχε προκηρύξει ένα μεγάλο διαγωνισμό γιά το ώραιότερο κορίτσι της Αμερικής. Έργαζόμουν γιά λογαριασμό μιας μεγάλης κινηματογραφικής εταιρείας που ήθελε ν' ανακαλύψη καινούργιους «άστερες».

Η Κίττυ λοιπόν εδρίσκε την αδελφή της πολύ όμορφη. Η Κλάρα Λού ήταν τότε δέκα όκτώ χρόνων. Είχε γλυκά καστανά μάτια και πυρόξανθα μαλλιά, που έβρισκαν, ένα ζωρό φως στο πρόσωπό της. Με κανέναν όμως τρόπο δεν μπορούσε η Κίττυ να την πείσει να λάβη μέρος στο διαγωνισμό.

—Μόλις έχω πάρει το δίπλωμά μου! της έλεγε η Κλάρα Λού, Έγω είμαι δασκάλα κι' όχι καλλονή γιά τον κινηματογράφο! Σε παρακαλώ να με αφήσεις ήσυχη και να μη μου ξαναμηνίσες γι' αυτές τις άνοσιες!...

Η αδελφή της όμως ήταν πεισματάρη. Της έκλεψε μια καλή φωτογραφία της και μού την έστειλε, μαζί μ' ένα γράμμα.

Η φωτογραφία αυτή της Κλάρας Λού μ' ενθουσίασε! Η άγνωστη νέα από το Τεξάς ήταν ή ώραιότερη απ' όλες Αυτή άλλωστε ήταν και η απόφασις της επιτροπής του διαγωνισμού, που της έδωσε το πρώτο βραβείο!

Άλλα πώς θα την φέρναμε στο Χόλλυγουντ; Η Κίττυ είχε... τρομοκρατηθ από αυτή την ξαφνική δόξα της αδελφής της και γιά να γλυτώση από τις διαμαρτυρίες της πήγε και κρύφτηκε στο σπίτι μιας θείας της. Η Κλάρα Λού ήταν, στ' αλήθεια, έξω φρενών! Είχε δη τη φωτογραφία της τις εφημερίδες κι' είχε διάσει κατάληκτη τ' αποτέλεσμα του διαγωνισμού.

—Μα είναι τρελλοί! φώναζε... άπαρηγόρητη. Πού βρήκαν τη φωτογραφία μου; Έγω δεν θέλω να γίνω ηθοποιός του κινηματογράφου!...

Την ίδια ημέρα τη ζήτησα, στο τηλεφώνο και την παρακάλεσα να σπεύσει να έρθη στο Χόλλυγουντ. Η τύχη της χαμογέλοσε!...

—Θάρρω μαζί με το δικηγόρο μου! μού απάντησε θά σάς ζητήσω άποζημιώσει! Καταστρέψατε την καριέρα μου! Δεν θα υπορέσω τώρα να ζήσω σε κανένα σχολείο!...

—Σας περιμένουμε! της εί-

Η Άνν Σέρνιταν, ως «ούμφ γκέρλ» στην τελευταία ταινία της.

να ξεσπώντας σ' ένα ήκρο νέλιο. Έλατε μαζί φορά έσεις κι' ας είναι και μαζί με το δικηγόρο σας!...

Κι' έτσι, ένα άπνευμα ύστερ' από τρεις ημέρες η δειλή δασκαλίτσα του Τεξάς υπήκε στο γραφείο μου έμεινε αλκοουόνη! Ποτέ άλλοτε δεν μού έτυχε μια τέτοια περιπέτεια: να προσπαθώ δηλαδή να πείσω ένα όμορφο κορίτσι να γίνη «άστερας». Το γεγονός αυτό είναι μοναδικό στα χρονικά του Χόλλυγουντ!...

Η Κλάρα Λού δεν είχε φέρει κανένα δικηγόρο μαζί της. Είχε μάρει στο μεταξυ, ότι η Κίττυ είχε στείλει τη φωτογραφία της και είχε κάπως μολακώσει!...

Ε λοιπόν, ίδρωσα πολύ γιά να την πείσω να παίξη στο κινηματογράφο. Η δοκιμαστική ταινία που «γυρίσαμε» το ίδιο βράδυ, σημείωσε επιτυχία και η Κλάρα Λού προσέλαβη έμέως γιά να παίξη σ' ένα φίλμ με τον Ράντολφ Σκώτ...!

Ο Σάμ Χιούζ μιλάει πάντα με μεγάλη ενθουσιασμό γιά την Άνν Σέρνιταν. Την θεωρεί ως μια από τις πιο εξαιρετικές «γόσσες» της φιλομουπώλεως.

Η Κλάρα Λού επρόσθεσε, έχοντας μεγάλους θριάμβους. Τώρα όμως άρχίζει γι' αυτήν μια νέα εποχή. Είναι το πρώτο «ούμφ γκέρλ» του Χόλλυγουντ. Είναι η γυναίκα με το «σέξ - άππλ» της μόδας. Και ζέρετε που οφείλει αυτή τη νέα επιτυχία της; Στη περιφρόνησι της προς τον έρωτα! Παντρεύθηκε δύο φορές, αλλά και δύο χώρους. Ούτε ο πρώτος της γάμος με τον Έντι Νόρρις στάθηκε ευτυχισμένος, ούτε ο δεύτερος με τον Τζωρτζ Μπρέντ...!

Από τότε η Κλάρα Λού, δηλαδή η Άνν Σέρνιταν, ερωτεύεται και ασκάζει τους έρωτευμένους. Γι' αυτήν, ο έρωας είναι μια χίμαιρα που δεν εξασφαλίζει την ευτυχία. Βέβαια, δεν έχει δίκιο. Άλλα αυτό δεν έχει σημασία. Είναι που πρέπει κανείς να προσέξει είναι το γεγονός ότι αυτή η αδιαφορία της γιά τον έρωτα την κάνει μια επικινδυνη «γόσσα» ένα «ούμφ - γκέρλ» με διαβολική όμορφιά!...

Κι' έτσι, όπως βλέπετε, η δασκαλίτσα του Τεξάς είναι τώρα η «βεντέτα» της μόδας στο Χόλλυγουντ.

Π. ΚΙΝΓΚ

Μία βροχερή νύχτα...

Ο Γιώργος στεκόταν σκεπτικός πίσω απ' το παρτέρι της καμινάδας του και κτύπαζε μελανχολικά τα δάκρυα της ανοιξιάτικης μπόρας που μαστιγώνανε το τζάμι. Ήταν βαρείας οι σκέψεις του σαν το θαύρο αυτό κρύζο ουράνο που κλαίει μερ' στην άνοιξη...

Κάποιο γράβυ όμως, ο Γιώργος γυρίζοντας πήρε το δωμάτιό αδειο... Τό άμερινο, το εϋθυμο το ξενοιαστο πουλί είχε πετάξει μακριά απ' τη φωλιά του... Με πόση λαχτάρα φώναζε τ' όνομά της:

Μίρκα!... Μίρκα!... Η ήχη του απάντησε κι' η μοναξιά του... Η Μίρκα

- ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
* Μή βάζετε ποτέ καφέ και τσάι σε μεταλλικά δοχεία, παρά μόνο σε γυάλινα.
* Για να καθαρίσετε τα σφουγγάρια σας αρκεί να τα βουτήξετε 12 ώρες μέσα σε μία λεκάνη νεμάτη νερό που να περιέχει το ζουμί ενός λεμονιού.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Όλα τελείωσαν μεταξύ μας!...

ΜΟΝΟΝ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ: -Αριστόβουλε, ξεχάσες πάλι το γάντι σου!...

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ Βάντας Μπροντσώφ

Κατά τα τέλη του 'Οκτωβρίου του 1892 η κεντρική επιτροπή των «μπερνιστών» της Πετρούπολης ανέθεσε σ' ένα από τα μέλη της οργάνωσης μία πολύ δύσκολη αποστολή: έπρεπε ν' αναζητήσει από μίαν ώρα...

Η κόμπουσα είχε σκανδαλισθεί από την περιεργή επιμονή του Ραζιονίν που τον συναντούσε παντού και πάντοτε μπροστά της. Αλλά, σιγά-σιγά τα φλογερά μάτια του νεαρού σπουδαστού και το περπατάς ύψος του, άρχισαν ν' αναστατώνουν την ψυχή της.

Μία μέρα, τέλος, καθώς έμπαινε στο αμάξι που την περιέμενε έβλεπε από τα παράθυρα για να την φέρει στο σπίτι της, βόσκε τον Ραζιονίν καθιμέμονο μέσα σ' αυτό. Ο νέος έπεσε άμεσως στα πόδια της.

Συχωρέστε με, είπε. Ξέρω πως αυτό που έκανα είναι έγκλημα... Αλλά, είπε το έγκλημα ενός τρελάου, που σ' ελπίσται να τον λυπηθείτε...

Και με φλογερά λόγια της μίλησε για την αγάπη του. Η Βάντα είχε γοντευθεί. Και τό χέρι της άρχισε να χαϊδεύει ασυναίσθητα τα δόξανθρα μαλλιά του νέου...

Από τη στιγμή εκείνη ήταν πιά δική του. Δεν την ένοιαζε για τίποτε τώρα. Και διεκινδύνευε τα πάντα για να τρέξει στα ραντεβού, που της έδινε ο Μιχαήλ.

Αλλά η κατάστασις αυτή δεν μπορούσε να εξακολουθήσει. Γιατί οι σχέσεις τους είχαν άρχισει να γίνονται γνωστές. Και ο στρατηγός Μπροντσώφ, ο άνδρας της Βάντας.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ
*Ο ιδανικός άνδρας πρέπει να μιλά στις γυναίκες σαν να είναι θεές και να τους φέρνεται σαν σε παιδιά. Πρέπει να τους αρνείται κάθε σοδορφή τους επιθυμία και να ικανοποιεί κάθε καπιταίο τους. Πρέπει να τους ενδιαφέρουν να έχουν καριόταια και να τους απαγορεύει να έχουν άποστολή. Πρέπει να λένε πάντοτε περισσότερα απ' όσα έννοει και να έννοει περισσότερα απ' όσα λένει.

δεν θ' άραγοῦσε να τις πληροφορηθεί. -Δεν μάς μένει τίποτε άλλο παρά να φύγουμε από τη Ρωσία, πρότεινε μία μέρα ο Μιχαήλ. -Θά σ' ακολουθήσω παντού, άγαπημένο μου, απάντησε η Βάντα. Ο κόσμος μου είσαι σύ! Δεν θέλω να θυμάμαι τίποτε από τη ζωή που πέρασα προτού να σε γνωρίσω.

Τό ταξίδι τους κράτησε έναμιση περίπου μήνα. Κάθε τόσο μία επιστολή του Μιχαήλ έφτανε για το Κίεβο όπου βρισκόταν η κεντρική διοίκησης της οργάνωσης των «μπερνιστών». Ήταν μία έκθεσις, που περιείχε πολύτιμα στοιχεία για τούς σκοπούς και τα σχέδια της Τσαρικής αστυνομίας. Γιατί η Βάντα, δοσμένη ολότελα στον έρωτά της, είχε φανερώσει τα πάντα στον αγαπημένο της χωρίς να υποπτεύεται πως κάτω από τις θερμές περιπτώσεις του κρυβόταν η σκόπιμη προέργεια ενός φανατικού μπερνιστή.

Τώρα δεν είχε πιά να πει τίποτε άλλο. Κι' ο Μιχαήλ είχε λάβει από την οργάνωσή του τη διαταγή να επιστρέψει άμεσως στη Ρωσία.

Η Βάντα προθυμοποιήθηκε να τον ακολουθήσει. Από τό διοῦμε πήγαν στη Βουδοπέστη κι' έπειτα από μερικές ημέρες έφτασαν στο Κίεβο. Αλλά η μουσική αστυνομία τους άναγνώρισε, μ' όλες τις προσφυλίες που πήσαν για να κρυφθούν. Κι' ένα τηλεγράφημα έφανε άμεσως για την Πετρούπολη.

Τό δράμα πλησίαζε προς τη λύσι του. Ένα πρωί, η πόρτα του δωματίου στο ξενοδοχείο όπου έμεναν, άνοιξε με όρμη. Στο άνοιγμά εμφανίσθηκε ο στρατηγός Μπροντσώφ.

Η Βάντα, μόλις τον είδε, πήδησε από τό κρεβάτι κι' έπεσε στα πόδια του. Η μοναδική της σκέψις ήταν να σώσει τον αγαπημένο της.

-Εγώ φταίω για όλα, είπε στο σύζυγό της. Θά δextώ πρόθυμα την τιμωρία μου. Αλλά λυπήσου τον Μιχαήλ...

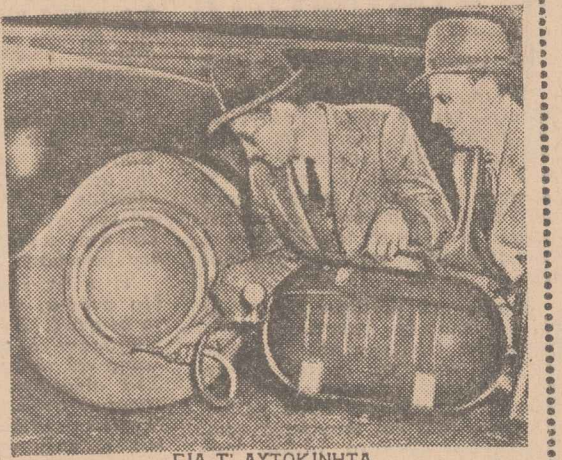
Ο στρατηγός Μπροντσώφ δεν της έδωκε τον καιρό να συνεχίσει. Έβγαλε τό βαρύ ξίφος του, έπιασε τη γυναίκα του από τα μαλλιά και με μία αστραπιαία κίνησι της έκοψε πέρα για πέρα τό κεφάλι.

Έπειτα όρμησε έναντίον του Ραζιονίν. Αλλά δεν πρόφτασε να τον χτυπήσει. Γιατί, στο άναμιατάς, είχαν υπή στο δωμάτιο πολλοί αστυνομικοί, που συγκράτησαν τό στρατηγό.

Ο Ραζιονίν σύρθηκε κατόπιν στις φυλακές. Αλλά η ψυχή του ήταν τώρα γεμάτη από τύψεις. Είπε πιθανόν έπίσης ότι, κατά τόν τελευταίο καιρό, είχεν άρχισει ν' αγαπήσει την άτυχη Βάντα, που είχε θυσιάσει τα πάντα γι' αυτόν.

Τό βέβαιο είναι ότι ο Μιχαήλ Ραζιονίν δρέθηκε ένα πρωί νεκρός μέσα στο κελλί της φυλακής του. Είχεν άνοιξει τις φλέβες του χεριού του μ' ένα κομμάτι από τό σάβανο, όπου του έφεραν νερό.

ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ
Οι μεδικανικές άρχες άπαγορεύουν τα φίλια και γενικά τις διαπύσεις κατά την αποβίβασι από ένα αεροπλάνο. Ο λόγος αὐτῆς της άπαγορεύσεως είναι άκρετα περίεργος. Πολλοί επιβάτες και επιβάτιδες κατά την αποβίβασι τους έπρωε-λούντο απ' αυτές τις διαπύσεις, για να δώσουν κουβά σ' εκείνους που τούς υποδεχόνταν πολυτίμουσ λίθους και άλλα αντικείμενα άξιας. Μερικοί δῆθεν έρωτευμένοι μάστα άντῆλασσαν ένα θεομό φίλι στο στόμα και περνούσαν έτσι ο ένας στον άλλον διαμάντια, ρουμπίνια κλπ. Τα φίλια και οι διαπύσεις έπιτερονται τώρα μόνο μετά τόν τελευταικό έλεγγο.

Οι Αμερικανοί αυτοκινητιστάι άρχισαν να κρησι-μοποιούν αυτά τα μικρά φορητά ντεπόζιτα, που είναι γεμάτα πεπιεσμένο αέρα και που τα παίρνουν μαζί τους στο αυτοκίνητο, γιατί ζυγίζουν μόνο δέκα κιλά! Κάθε τέτοιο ντεπόζιτο έχει πεπιεσμένο αέρα για τό γέμισμα πέντε αεροθαλάμων. Έτσι οι αυτοκινητιστάι μπορούν οποιαδήποτε στιγμή να φουσκώσουν τα λάστιχα του αυτοκινήτου τους χωρίς να είναι ύποχρεωμένοι να καταφεύγουν σε γκαράζ ή σε πρατήρια πωλήσεως βενζίνης.

Ο άνθρωπος αυτός, που έχει τό πρόσωπό του σκεπασμένο μ' ένα περίεργο φάτινο καπέλλο, είναι ένας τριμερής έγκληματίας. Ο Γιδόιο Κον, τώρα, ηλικίας 43 χρόνων, που κατηγορείται για τη δολοφονία δέκα γυναικών! Θ' αποκεφαλισθεί άσφαλώς, ύστερ' από λίγες ημέρες, αλλά πριν εκδοθή η άπόφασις τού δικαστηρίου, ο κατηγορούμενος έχει τό δικαίωμα να κρυφεί τό πρόσωπό του από τόν κόσμο, αμφογυα μ' ένα παλλό ιαπωνικό έθιμο!

Ο Γάλλος υδατοπῆς Άντρέ Λε Γκάλ έκανε εσχάτως μία θεαματική έπίδειξι στο αεροδρόμιο του Ντινάν. Μόνο με τη δύναμη τών δοντιών του κατάφερε να συγκράτηση επί τό εδάφους ένα αεροπλάνο που προσπαθούσε να άπογειωθεί. Ο κινήτρός του αεροπλάνου αυτός ήταν δύνα, μως 100 ίππων.

γάκι ντροπαλός Νικήσετε λοιπόν τη ντροπή και πηγαίνετε να δώσετε τους δικούς της. Απειρή μικρούλα: Δεν είναι ντροπή να λήν κανείς πως δεν έχει αγαπήσει ως τώρα. Φαίνεται σεμνή, καλή ντροπαλή. Είσαστε φτωχή, αλλά τιμία κοπέλλα. Και τώρα σας φοβίζει η τάξη στην οποία ανήκει εκείνος. Δεν έχετε άδικο. Προσπαθήστε να γνωρίσετε το χαρακτήρα του, τους σκοπούς του και μην ξεχνάτε ότι τις περισσότερες φορές τα τιμία, ντροπαλά φτωχά κορίτσια πέφτουν θύματα σε κάτι τέτοιες περιστάσεις. Είστε κάποια ή δική σας περίπτωση που μόνο με τη λογική κι όχι με τον ένδοξο αίσιο θα πετύχετε.

Ελίαννα: Έτσι συνήθως αρχίζουν αυτές οι ιστορίες. Προσέχετε, όμως γιατί με την τακτική του φαίνεται ότι σας δοκιμάζει. Ο ρόλος σας πρέπει να είναι σταθερός, τιμωρός, άγγος όπως έξ' αλλού το δείχνετε από την αρχή. Και όπως όποτε θα καταλήξετε στο γάμο.

Δυστυχισμένη: Όμορφο καλογραμμένο και λογικό το γράμμα σου. Πολλά συμπεράσματα κατασβήνουν να βγάλες μόνον σου. Έκεί, όμως, που έπεσε ξύζ ήταν το μπερδεύμα του πόθου με την αγάπη. Αγαπή γιατί ποθώ; Η ποθώ γιατί αγαπώ; Αυτό είναι το μεγάλο ερώτημα και η απάντηση στην οποία έπεσε έπειτα από τα δύο περιστατικά σου Ζητάς τώρα τη γνώμη μου; Λοιπόν σύμφωνα με τα γεγονότα που μου περιγράφεις εκείνο που κυριάρχησε μέσα σου και σ' έδωσε τον όποιο καμουφλάρισες - άσυνειδητά ίσως - την τελευταία στιγμή και τον πήρες γι' αγάπη. Μη σε απαράξει λοιπόν ο πόθος για τη απρόοπτη, φανού και σ' δυνατή και φρόντισε να ηρεμήσεις. Τα λόγια του κόσμου πάντα πληνώνουν. Κλείσε λοιπόν τ' αυτιά σου.

Α. Μ.: Τυχόν διώκτες: Υπάρχουν είδη βιβλία για το ζήτημα αυτό. Πάντως φαίνεται ότι ο τρόπος που μεταχειρίζεστε δεν είναι ο κατάλληλος, και γι' αυτό πέφτετε διαρκώς σε γκάφες. Πάντως η σελίδα αυτή δεν είναι αφιερωμένη για την περίπτωση τη δική σας.

Α. Μ.: Η απάντησή στο ερώτημά σας βγαίνει μέσα από το ίδιο γράμμα σας. Όταν ένας νέος 19 χρονών δεν σεβεται μια κοπέλλα δεν είναι άξιος εμπιστοσύνης και αγάπης. Ούτε μπορεί να ηγεί κανείς ότι αγαπά. Πώς μπορεί να αγαπά, όταν κάνει το αγαπημένο του πρόσωπο να υποφέρει; Μην έχετε καμιά εμπιστοσύνη σ' ένα τέτοιο νέο που σας πικράνε τόσο πολύ και που συνεχίζει να κάνει τον αφαιρεμένο... και στα γράμματά του.

Δυστυχισμένη: Το γράμμα της νέας που αγαπάτε τώρα σας φέρνει σε δίλημμα σκληρό. Κάτι που δεν μου γράφετε όμως είναι: ποια τα αισθήματα της αρραβωνιαστικής; Πάντως το σοβαρό είναι ότι τα δύο κορίτσια γνωρίζονται ίσως ίσως να είναι κι από το ίδιο χωριό, φαντάζεστε, λοιπόν, πόσο δύσκολη θα είναι η θέα της δεύτερης. Ένα ως τόσο είναι το κακό: "Ότι σπεύδουμε να ποούμε σε μια νέα ότι την αγαπούμε την αρραβωνιαστικιά μας" όταν μάς τύχη μπροστά μας μια άλλη, παρ' όλη την πρώτη. Αυτό όμως δεν είναι σωστό. Δεν πρέπει να ξεκινάμε τις υποσχέσεις μας και τα αισθήματά μας.

Ξαναδιαβάστε το γράμμα αυτό που μου στείλατε αντίγραφο του και θα δείτε μέσα μερικές αλήθειες. Θα πόνεσε κι' εκείνη που τό γράφει. Αλλά όταν παντρευτείτε θα παρηγορηθεί στην αγκαλιά της γυναίκας σας κι' εκείνη στην αγκαλιά του νέου που θα αποφασίσει να τον

παντρευτεί μετά το γάμο σας. Αγριολούλουδο: Είσασι ευτυχής, αγαπημένη μου που πέτυχε ένα νέο με τόση ειλικρίνεια. Πολύ σπάνιο αυτό το πράγμα. Βλέποντας την τόση ειλικρίνεια που δεν πρέπει να τον διάζει και να τον στενοχωρεί. Εκείνο, λοιπόν, που σε συμβουλεύω είναι να προσπαθήσεις να γίνεις εντελώς καλή ακολουθώντας σχολαστικά τις συμβουλές των γιγάρων για να αποκτήσεις τον ποθό της καρδιάς σου, όταν θα έλθει η στιγμή.

Θεσσαλονίκη: Ασφαλώς θα έκτησατε την τιμιότητα και την ειλικρίνεια της αγαπημένης σας. Αλλά και σε είσασι τιμωρός και σταθερός χορ. κτήρ, αφού πήγατε να δείτε τη μητέρα της και της ζητήσατε επίσημα την κόρη της. Έτσι θα θάσάν σας θα τελειώσουν.

Οδοιπόρος: Δεν είναι πάντα: από εκεί που δεν το περιμένει κανείς πιάναται. Υποφέρετε και σε πολύ, πάρα πολύ. Αφού όμως δοκιμάζετε σύμφωνα με τις τιμιές και ηθικές αρχές που έχετε γιατί δεν αντικρύζετε την υπόθεσή σας, από αυτή την πλευρά; Αν πραγματικά σας αγαπά θα δεχόταν να γίνει ο μοναδικός, όπως εύχεστε σύντροφος στη ζωή σας; Αν ναι τότε ποιος ο φόβος σας; Αν συμβαίνει όμως το αντίθετο είσατε δικαιολογημένη να φοβάστε. Έξακριβώστε το λοιπόν. Μη διατάζετε.

ΜΙΡΑΝΤΑ Ν. Κ.: Έρως: Δεν ξέρω αν θα φθάσει εγκαίρως αυτή η απάντησή σου να έχετε δώσει τη δική σας Νομίζω πως πρέπει να ακολουθήσετε τη φωνή της καρδιάς σας. Αφού μάλλον πώς αφού έχετε τόσο σωστές ιδέες σ' αυτό το ζήτημα, παρασυρθήκατε με τόση έλαφρότητα σε άλλο δρόμο. Αντιμετωπίστε το πράγμα με θάρρος και αποφασιστικότητα, για να μη δημιουργήσετε μια δυστυχία για όλους.

Χαλασμένη φωνή: Όχι μόνο δεν πρέπει να ήτε τίποτε στην αδέλφή σας αλλά πρέπει να της αποκοιμιστείτε και τις υποψίες. Αν αυτός είναι καλός κριτής να άλλα, συγχωρήστε τον αυτή την άδυναμία που την έχουν πολλοί άντρες. Αλλιώς, το κακό μπορεί να έχει χειρότερες συνέπειες.

Μικρή δυστυχισμένη: Ναι: Σας μιλάει ον, λογικός άνθρωπος. Έχει τα διπλά χρόνια από σας. Έσεις λέτε πως τον αγαπάτε και πως είσατε αποφασισμένη να τον παντρευτείτε. Σκέπτεται όμως ότι πιθανόν στο διάστημα που σας ώρισε για προθεσμία να αλλάξετε γνώμη κι' αισθήματα. Μη σπεύσετε να ορκισθείτε ότι αυτό δεν θα συμβεί γιατί κανείς δεν ξέρει τον εαυτό του. Λοιπόν, δεχθείτε αυτόν τον όρο, αφού είναι εν γνώσει και η μητέρα σας και αφού εσείς ο άνθρωπος είναι τόσο λεπτός απέναντί σας.

Σάρα Μπουαγιέ: Λέτε πως είσατε ώριος - τόσο που να συγκαίνιασε την ομορφιά σας - ότι στη θέα των ματιών σας λυγίζουν δυο ώριες και μωρούς μαργαριτάρια που κάθε κορίτσι θα τα άλλαζε αν ήταν δυνατόν, με ό,τι πιο πολύτιμο έχει και άλλα πολλά. Έχετε πολλές κατακτήσεις αλλά το παράπονό σας είναι ότι καμιά δεν κρατάει περισσότερο από ένα μήνα. Και όμως, τότε τί είναι εκείνο που τις δώχνει μακριά σας, Νομίζω, λοιπόν πως αυτή η μεγάλη πεποίθησή στην εκπληκτική ομορφιά σας είναι εκείνο που τις δώχνει. Η ομορφιά στον άντρα και στη γυναίκα είναι η πρώτη εντύπωση όπως και η δόξα. Από εκεί και πέρα άλλα είναι τα χαρίσματα που τραβούν τον άνθρωπο. Είναι η ψυχική ομορφιά, η λεπτότητα, τα ευγενικά αισθήματα, η σο-

φοσύνη και η σταθερότητα του χαρακτήρα. Καλλιεργήστε αυτά τα χαρίσματα και θ' αλλάξετε το γούρι σας. Και, προ πάντος, ξεχάστε ότι είσατε ώριος. Γαλανόματάκια: Αν κοντά στον άντρα σας περνάτε κακή ζωή, εξ αίτιας του το πράγμα θα παύσει να είναι καλό. Επί πλέον έχετε κι' ένα παιδί. Να μείνετε λοιπόν, κοντά τους. Δεν χαλάει κανείς μια σίγουρη οικογενειακή ευτυχία για να ακολουθήσει το άγνωστο, ούτε και το δικαίωμα στη δυστυχία του αγαπημένου προσώπου. Αν σκεφτείτε λογικά και τιμία ο άλλος, αυτό θα σας υποδείξει. Αυτό είναι το καθήκον σας. Μην το παραβείτε γιατί θα μετανοήσετε.

Ν. Κ.: Ένταθα: Το σημαντικό γυαλί κολλάει, άμα το θέλουν κι οι δυο. Αλλά μόνο μια φορά. Όταν ξαναπαράση το πετάμε. Γιατί αλλιώς θα σπάει συχνά...

Κ. Ε.: Με μεγάλη επιπολαιότητα υπερέστε με τρεις. Και τώρα ύφιστος τις συνέπειες. Κι' επειδή κι' οι τρεις σας αγαπούν και σας τόχουν, αποδείξει με απελπισμένες χειρονομίες σκεπτόσαστε δυο λόγια: "Η να φύγετε στην Αμερική για να τελειοποιηθείτε στις σπουδές σας ή να μείνετε εδώ (παιρνοντας μια τέτοια θεση απέναντί των τριών, ώστε κάθε μια τους να νομίζει πως είμαι μόνο δικός της)". Η πρώτη λύση: "Αν σκεπτόσαστε για το μέλλον σας μόνο να ξεντευθείτε και όχι για να βγείτε από μια κατάσταση που τόσο απερίσκεπτα δημιουργήσατε, δεν μπορεί κανείς να σας αποτρέψει. Θα τη δεχθούν και οι τρεις με καρτερικότητα. Η δεύτερη λύση: Είναι η χειρότερη που μπορεί να σκεφθεί κανείς και δείχνει άνθρωπο που έλκει ν' αποσύνη τις ευθύνες. "Αν μείνετε λοιπόν ν' αποσιωπήσετε και κείνη από τις τρεις στην οποία κλίνει η καρδιά σας, θα έχετε βέβαια, μερικές συνέπειες. Να τις αντιμετωπίσετε με θάρρος. "Επί τελους, έσεις είσατε ο υπεύθυνος.

Μικρή δυστυχισμένη: Και όχι μόνο δυστυχισμένη αλλά και άνοητη. Είσατε όμορφη, έχετε ευγενικό χαρακτήρα - όπως καταλαβαίνω - αγαπάτε ένα νέο και τον διώχνετε με τον τρόπο σας και με τις κοινές σκηνές που του δημιουργείτε γιατί φοβάστε πως, αν μάθει πως είσατε φτωχή θα πάει να σας αγαπά! Κι' υποφέρετε γι' αυτό! Αλλά ποιος σας είπε πως ο έρως σας είναι αποκλειστικό προνόμιο των πλουσίων; Ποι έζητε; Αν κυττάξετε γύρω σας, θα δείτε ένα σωρό άντρες που ευπορούν και αγαπούν και παντρεύονται φτωχές κοπέλλες. Αυτό δεν συμβαίνει μόνο στα μυθιστορήματα και στον κινηματογράφο. Λοιπόν στην προσωπική σας περίπτωση, θα σας δώσω τη συμβουλή ακριβώς που αποκρούετε με εκείνο το απεγνωσμένο «προς Θεού». Να του πείτε τον κουτό αυτό λόγο που νοιώθετε "Αν σας αγαπά πραγματικά - όπως φαίνεται από όσα μου γράφετε - θα σας αγαπήσει περισσότερο. Οι άντρες όταν αγαπούν, είναι πιο αισθηματικοί από τις γυναίκες και συγκινούνται πιο βαθιά.

Απογοητευμένη: Ακριβώς αυτή η πεποίθησή σας που έχετε στην άτυχία σας βολικά να είναι η κυριώτερη αιτία της. Να έχετε πεποίθησή στον εαυτό σας θάρρος και αισιοδοξία, θαρρούν και για σας καλές ημέρες.

Ενα αγαπημένο: Πολύ φοβάμαι ότι δεν σας αγαπά. Μήπως αγαπά άλλον; Αν συμβαίνει το δεύτερο, θα έπρεπε, νομίζω, να πα-

ραιτηθείτε από την προσπάθειά σας. Αν όχι - κι αυτό έσεις θα το εξακριβώσετε - πρέπει να της μιλήσετε. Η αν σας έρχεται δύσκολο, να της γράψετε ένα γράμμα, όπου, με σοβαρότητα θέβαι να της πείτε το αίσθημα που αισθάνεστε γι' αυτή. Κι' αν η απάντησή δεν είναι εκείνη που θα σας έκανε ευτυχισμένο, μην επιμένετε άλλο. Καταλαβαίνω τι μαρτύριο είναι ν' αγαπάς και να μη σ' αγαπούν. Αλλά όταν συμβαίνει αυτό, μια λύση υπάρχει: Ν' απομακρυνθεί κανείς από το πρόσωπο που τον έκανε να υποφέρει να πάει να το βλέπει και να προσπαθήσει να ευχθεί αλλού της ζωή του. Δυσκολό; Ναι. Όχι όμως αδύνατο. Αλλιώς υπάρχει, ο κίνδυνος να γίνει και λίγο γελοίο κι' αυτό είναι το χειρότερο που μπορεί να πάθει ένας άντρας.

Λουλουδιού που μαρμαρίζεται: Πολύ σωστά και πολύ λογικά αυτά που λέτε. Ο τίτλος της ζωτοκλήρας, είναι ένας πειρασμός για τους άντρες, που φαντάζονται ότι ο τίτλος αυτός δημιουργεί και φιλικότητα, υποχρέωση. Ένναι συχνά συμβαίνει μια ζωτοκλήρα που άτυχος στο γάμο της, να είναι τόσο δυστυχισμένη όσο και μια πραγματική χήρα. "Επειδή είσατε νέα και θα ξαναπαντρευθείτε βέβαια αργότερα, πρέπει να είσατε σε θέσι να ξεχωρίσετε τον σοβαρό και τιμιό αν' ρωπο που θα έχει σκοπό πιο καθαρό από τους άλλους που σας πολιορκούν με περιωρισμένη αποστολή.

Απογοητευμένη Β.Β.: "Επειδή κανείς απ' όσους σας είπαν πως σας αγαπούν, δεν ζωντανεύει το ιδανικό σας, καταλήξατε στην πεποίθησή ότι «μιαίστε» τους άντρες. Και σας φαίνεται περιεργό πως δεν μισείτε - παρ' όλη την προσπάθειά σας - το νέο για τον οποίο, μου γράφετε, κι' που αποζητάτε διαρκώς τη συντροφιά του. Μου φαίνεται πως αυτόν τον αγαπάτε.

Πονεμένη νεά: Ό κύριος που σας αποτρέπει να έρσθε γιατί δίδει όλοι οι άντρες είναι «πρόστυχοι» και όλοι οι προτάμενοι θα βελήσουν να σας «εκμεταλλευθούν» ίσως κρίνει από τον εαυτό του. Χιλιάδες κορίτσια εργάζονται και συντηρούν οικογένειες και όμως είναι τιμία, σοβαρά και αξιοπρεπή και κερδίζουν το ψωμί τους χωρίς να κάνουν καμιά παραχώρηση σε κανένα προτάμενο και χωρίς να χάνουν τη θέα τους. Και δεν μπορεί να τα προσβάλλει με τόση χοντροκοπιά κανένας κύριος. Κρίμα που είναι και έπιστημων.

Ερμίντα: Είσατε σε ηλικία που πρέπει να παντρευθείτε. Και αν ο νέος που σας αγαπάει τόσο χρόνια και τον αγαπάτε και σε όλα τώρα που γύρισε ύστερα από τόσο μακριά απουσία σας άσπασα προσηματικά, φυσικά πρέπει να σας κάνει λόγο γι' αυτό το ζήτημα. "Αν δεν σας μιλήσει να το κάνετε έσεις. Κι' αν δεν σας δώσει έπιστημη υποσχεθεί γι' αυτό - που φαντάζομαι ότι θα το κάνει - τότε μην περιφρονήτε τις προτάσεις που σας έγιναν. Τα χρόνια περνούν.

Φούλη: Και ως προς τη συκοφαντία μόν που έγινε εναντίον σας, αφού έσεις είσατε άθωα, δεν πρέπει να σας απασχολή και πολύ. Ώς προς το άλλο οι παιδικές φιλίες καταλήγουν συχνά σ' ένα μεγάλο και αληθινό έρωτα. Η πολυετής συντροφιά συνδέει τις ψυχές των ανθρώπων που γνωρίζουν ή μια την άλλη. Έχετε όμως καιρό μπροστά σας και οι δυο. Και γι' αυτό έχω να σας πω ν' αφήσετε την εξέλιξη ναρθή μόνη της. Θα έρθει αποσπασμένη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Φυτά και καρποί για την ομορφιά σας

Καλλυντικά που στοιχίζουν ελάχιστα

Στο προηγούμενο φύλλο σας δώσαμε μερικές απλές συνταγές καλλυντικών, που μπορείτε να τα φτιάξετε μόνες σας, αφού προμηθευθείτε τα απαραίτητα υλικά από το φαρμακείο σας.

Υπάρχουν, όμως, μερικά άλλα καλλυντικά, που μάς παρέχει η φύσις σε μεγάλη αφθονία και ποικιλία και που είναι πολλές φορές ανώτερα από τις καλύτερες κρέμες ή λωσιόν, που θα μπορούσατε να βρείτε στο εμπόριο.

Οι περισσότερες γυναίκες δεν ξέρουν την αξία τους. "Αν την ήξεραν, όμως θα τα προτιμούσαν χωρίς αμφιβολία από όλα τα άλλα.

Και ως άτυχισμένη από το άγγουρι, που είναι τόσο αβόλο αυτή την εποχή.

Πάρετε λοιπόν ένα άγγουρι και ξεφλούδιστε το καλά. "Επειτα περάστε το στον τσίφτη και προσθέστε μερικές σταγόνες γάλα όσες ακριβώς χρειάζονται, για να γίνει ένα είδος πολτού.

Με τον πολτό αυτό θα τρίψετε ελαφρά το πρόσωπό σας. "Αν έχετε καιρό, μπορείτε επίσης ν' αφήσετε αυτό τον πολτό ένα τέταρτο της ώρας πάνω στο πρόσωπό σας.

Το αποτέλεσμα θα εκπλήξει και σας την ίδια. "Η επιδερμίδα σας θ' αποκτήσει μια εξαιρετική φρεσκάδα και ένα αίσθημα ευεξίας θ' απλωθεί σ' όλο σας το σώμα. Γιατί το άγγουρι, εκτός από τα άλλα στοιχεία του, περιέχει επίσης άφθονες βιταμίνες, που εισχωρούν μέσα στον οργανισμό σας από τους πόρους του δέρματος.

Θα μπορούσατε ίσως να βοηθήτε γυμνό άγγουριού σ' ένα φαρμακείο. "Αλλά

το μειονέκτημα όλων αυτών των παρασκευασμάτων είναι ότι περιέχουν ελάχιστα ή καθόλου βιταμίνες και γι' αυτό η ωφέλιμότητά των είναι πολύ μικρή.

Καμιά θρεπτική κρέμα του προσώπου, έπαναλαμβάνουμε, δεν θα μπορούσε να παραβληθεί με τον πολτό του άγγουριού που με τόση ευκολία μπορείτε να παρασκευάσετε μόνη σας.

Νά τώρα ένα άλλο φυτό, που δεν είναι λιγότερο ωφέλιμο. Πρόκειται για την κοινή δενδρομολόχα.

Το βράδυ, έπειτα από τους κόπους της ημέρας ή έναν περίπατο στους σκοτεινούς δρόμους της έξοχης, νιώθετε συχνά τα μάτια σας να καίνε. "Αν τα κυττάξετε στον καθρέφτη, θα δείτε πως ο βολβός τους έχει μερικές κόκκινες γραμμές.

Και, όμως, το βράδυ αυτό ακριβώς θα πάτε σε μια κοσμική συγκέντρωση, σ' ένα χορό, σ' ένα θέατρο. Πώς θα εμφανισθείτε με τα κοκκινισμένα αυτά μάτια;

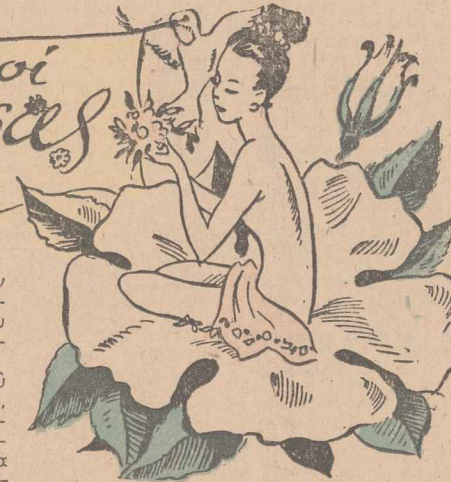
Μερικά άνθη δενδρομολόχας είναι άρκετά, για να εξαφανίσουν αυτές τις κόκκινες γραμμές και για να δώσουν στα μάτια σας τη λάμψη και την ομορφιά τους.

Θα κάμετε ένα αφέψημα μ' αυτά τα άνθη και θα το αφήσετε να κρυώσει άρκετά. Με το αφέψημα αυτό θα πλύνετε κατόπιν πολλές φορές τα μάτια σας. Και κάθε έρεθισμός θα εξαφανιστεί άμεσα.

"Ενα άλλο πολύ ωφέλιμο προϊόν του φυτικού βασιλείου είναι τα κάστανα.

Πάρε μερικά κάστανα, ξεφλούδιστε τα και κατόπιν τρίψτε τα μ' έναν τρίφτη. Το τρίψιμο αυτό είναι λιγάκι δύσκολο, γιατί τα κάστανα είναι σκληρά, αλλά με λίγη υπομονή θα τα καταφέρετε. Προσθέστε έπειτα μουσαρίσιο λίπος (σας βόρουν, που θα το λιώσετε από πριν. Κατόπιν θα οίσετε μέσα σ' αυτό το μίγμα λίγο λευκό μέλι, παραφίνη και μερικές σταγόνες από «έσσανς» τικρομυδάλης.

Οι αναλογίες που πρέπει να τηρήσετε, είναι οι ακόλουθες: Για

125 γραμ. ξεφλουδισμένα και τοιμμένα κάστανα: 125 γραμ. μουσαρίσιου λίπους, 25 γραμ. λευκού μελιού και 25 γραμμάρια παραφίνης. Θα τα δείτε άρκετα ώρα μ' ένα πηρούνι, ως πού ν' αποτελεσθεί ένα ομοιογενές μίγμα.

Καμιά κρέμα για τα χέρια δεν μπορεί να παραβληθεί μ' αυτό το απλό μίγμα, που στοιχίζει ελάχιστα. Τα βλέφαρα ή σμηρινή μούδα τα θέλει λίγο σκούρα.

Για να τους δώσετε αυτή τη σκιά, έχετε στη διάθεσή σας ένα εξαίρετο προϊόν, το τσαί. Ένας έλαφρός σκούρος κύκλος γύρω από το μάτι το μεγαλώνει και το ζωρούει, ιδίως όταν η ίρις είναι ανοιχτό χρώματος.

"Ετοιμάστε λοιπόν ένα πολύ δυνατό τσαί, βρέξτε μέσα σ' αυτό ένα κομμάτι βαμβακι και περάστε τα βλέφαρά σας.

Οι λευκές τρίχες στα μαλλιά είναι ο προάγγελος των γριαντιών.

"Εν τούτοις, μην βιάζεστε αυτές τις τρίχες τραβώντας τις με τα χέρια. Γιατί θα ξαναφυτρώσουν και θα είναι ίσως περισσότερες και σκληρότερες από πριν. Καλύτερα να τις βάζετε.

"Αν τα μαλλιά σας είναι ξανθά, το πυκνό αφέψημα χαμομηλιού με 2 κουταλιές της σούπας ούζενε θα ξαναδώσει στις άσπρες τρίχες σας το κανονικό τους χρώμα. Μέσα σ' αυτό το μίγμα, θα βράξετε μια βοδινά με μακρές τρίχες και θα περάσετε τα μαλλιά σας, πριν και βράδυ. Συνεχίστε για μερικές ημέρες και ξανακρίνετε το βαψιμο κάθε φορά που θα δείτε μια λευκή τρίχα να εμφανίζεται στα μαλλιά σας.

"Αν τα μαλλιά σας είναι καστανά, ή μαύρα, το τσαί θα φέρει το ίδιο αποτέλεσμα.

"Η φύσις μάς παρέχει σε αφθονία τα καλύτερα καλλυντικά.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΕΛΙΝΩ, ΜΕΛΙΣΙΕ, δικηγόρος του.
ΥΒΟΝ, φίλη του Ζελινώ.
ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ.

(Στο γραφείο του Μελισιέ. Ο Ζελινώ μπαίνει φουριόζος, καθιδιώσας, ξαναμμένος και σωριάζεται σε μία πολυθρόνα, αναστενάζοντας και ξεφυσώντας).

ΜΕΛΙΣΙΕ: Τι σου συμβαίνει, φίλε μου;
ΖΕΛΙΝΩ: Με άπατά!...
ΜΕΛΙΣΙΕ: Η γυναίκα σου;
ΖΕΛΙΝΩ: Όχι, αδερφέ, ποιος μιλάει για τη γυναίκα μου; Αυτή μου είχε πιστή μέχρι τούτου, όπως είναι όλες οι άσχημες γυναίκες.

ΜΕΛΙΣΙΕ: Για ποιά μιλάς τότε;
ΖΕΛΙΝΩ: Για τη φιλενάδα μου, την Υβόν.

ΜΕΛΙΣΙΕ: Έκείνη την ξανθομαλλούσα, με τα μεγάλα γαλάνα μάτια;
ΖΕΛΙΝΩ: Αχ! ναι, γι' αυτή... Υποπτεύομαι πως μ' άπατά. Κάθεται πάνω σ' άναμμένα κάρβουνα. Έχω χάσει τον ύπνο μου.

ΜΕΛΙΣΙΕ: Έχεις αποδείξεις, ένδειξεις, στοιχεία;

ΖΕΛΙΝΩ: Άφησε, τ'α δικηγόριστα. Δεν έχω τίποτε απ' όλη αυτή κι' αυτό ακριβώς με δαιμονίζει. Θέλω να μάθω, πρέπει να μάθω. "Αν έπρόκειτο για τη γυναίκα μου το πράγμα θα ήταν διαφορετικό. Μα την Υβόν την αγαπώ... τη λατρεύω!"

ΜΕΛΙΣΙΕ: Και τί ζητάς από μένα;
ΖΕΛΙΝΩ: Να μου βρής έναν τρόπο να μάθω την αλήθεια. Έσένα κόβει το μυαλό σου. Έσε οι δικηγόροι έχετε το διάβολο μέσα σας!

ΜΕΛΙΣΙΕ: Άκουσε, φίλε μου. Ο καλύτερος τρόπος στην περίπτωση αυτή είναι ο κλασικός, ο άπλοκαϊωμένος.

ΖΕΛΙΝΩ: Δηλαδή;

ΜΕΛΙΣΙΕ: Να της πής ότι πες ταξείδι, να φύγεις με τις βαλίτσες σου και το βαάδν να πέσεις στο σπίτι της σαν κεραυνός.

ΖΕΛΙΝΩ: Άπληχαιωμένος τρόπος πραγματικά, αλλά θα τονβάλω σ' ενέργεια και θα την πιάσω τη μουσίσσα. Σ' ευχαριστώ, Μελισιέ. Είσαι μεγαλοφυΐα.

★

(Σε λίγη ώρα ο Ζελινώ αποχαιρετάει την Υβόν κατασυγκινημένος).

ΖΕΛΙΝΩ: Έχε γεια, αγάπη μου. Μη μου στενοχωρηθείς. Δεν θ' άρνησω παρά μία βδομάδα. Θα σου γράψω απ' τη Λυών κάθε μέρα. "Αν ήξερες πως αγαίεται η καρδιά μου που σ' αφήνω!... Έλα να σε φιλήσω, αγάπη μου!"

ΥΒΟΝ: Να είσαι φρόνιμος, γουστό μου. Να μην άρνησης, λατρεία μου. Θα μου στοινίση πολύ η άπουσία σου. Χαίρε, χωρίς περιστάρακι μου! (δρακουλίζει).

ΖΕΛΙΝΩ: Χαίρε, γουστό μου. Και να είσαι φρόνιμη όσο θα λείπω...

★

(Μετά μία εβδομάδα. Στο διαμέρισμα της Υβόν. Ο Ζελινώ είναι έξω φρενών. Βηματίζει πάνω, κάτω νεύρονει και διαμαρτύρεται).

ΖΕΛΙΝΩ: Θέλω να μου πής τί ήθελες στη Λυών. Έμπορος, ξεγνήσου...

ΥΒΟΝ: Τι ήθελα στη Λυών; Το ταξείδι σου μου φάνηκε ύποπτο και θέλησα να πεισθώ. Έσους λοιπόν την ίδια μέρα, που μ' αποχαιρέτηες, για να βεβαιωθώ γι' αυτό που φοβόμουν. Υποψιαζόμουν πως είχες μεταχειρισθί το γνωστό ψέμμα, για ν' απολαύσεις με καμιά νέα σου φιλενάδα μιας εβδομάδος ελευθερίας. Δεν ντρέπεσαι; Κι' ενώ που σου ήσουν τόσο πιστή, ψεύτη, τσοτούδε!

ΖΕΛΙΝΩ: Άγαπημένη μου Υβόν, πρόκειται για μία παρεξήγηση. Το ταξείδι μου ήταν κόλπο για να βεβαιωθώ αν μου είσαι πιστή, γιατί σ' αγαπώ και σε ζηλεύω. Πες μου λοιπόν, τί πήγες να κάνεις στη Λυών; Κι' άφου δεν με βρήκες εκεί γιατί δεν έντύπισες άμείως;

ΥΒΟΝ: Γιατί; Να στο πώ. Άφου μου φέρεται έτσι, είπα, άφου μου λέει ψέμματα, θα διασκεδάσω κι' ενώ για να τον τιμωρήσω. Έκαμα λοιπόν έκδρομες, πήγα στα ντάνσιγκ, χωρίς να δώσω λόγο σε κανένα.

ΖΕΛΙΝΩ: Μόνη σου;

ΥΒΟΝ: Όχι. Στο τσάνο συνάντησα έναν κύριο καθώς πρέπει, ευχάριστο, πρόθυμο, περιποιητικό... Του διηγήθηκα το σκοπό του ταξιδιού μου. Επήγαίνε κι' αυτός στο ίδιο ξενοδοχείο. Και ύπάρξε μάρτυς της στενωχώρας μου, όταν δεν σε βρήκα εκεί. Έκλαιγα από πείσμα! Μου προσέφερε τη συντροφιά του ένόςω θα έμενα στη Λυών. Κι' έπειτα από τρείς ημέρες ήταν τσελλά έρωτευμένος μαζί μου.

ΖΕΛΙΝΩ: Άστειλέυσαι, Υβόν;

ΥΒΟΝ: Δεν άστειλέυμαι καθόλου. Η αγάπη του ήταν όλη σεβασμός κι' έκτίηση. Τού διηγήθηκα τη ζωή μου κι' όταν έμαθε ότι είμαι μία γυναίκα δυστυχισμένη, μία γυναίκα με καρδιά, μου προσέφερε το όνομά του... Έσ' είσαι παντρεμένος, έχεις παιδιά... Μην έπιμένεις. Πρέπει να χωρίσουμε αγάπη μου. Το πήρα άπόφασι. Είσαι παντρεμένος, πρέπει να φροντίσης πια για το σπίτι σου.

ΖΕΛΙΝΩ: Έσύ μου τ'α λες αυτό; Θα τρελλαθώ!... Θα πάρω τα βουνά!... (Φεύγει έξαλλος).

(Σε λίγο στο δρόμο, όπου ο Ζελινώ τρέχει σαν δαιμονισμένος).

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ: Ζελινώ!... Ζελινώ!... Τί έπαθες; Που τρέχεις έτσι; Ζελινώ!...

ΖΕΛΙΝΩ: Άφησέ με... Πάω...

Ο ΦΙΛΟΣ: Που πάς έτσι άφορισμένος;

ΖΕΛΙΝΩ: Πάω να πνίξω το Μελισιέ!...

Θά τον σκοτώσω... θα τον κάνω κουμάτια!...

Ο ΦΙΛΟΣ: Τι σουκανε;

ΖΕΛΙΝΩ: Μ' άφησε... χήρο!

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Ένα πρωτότυπο είδος άπάτης

Η Σκώτλαντ Γυάρντ συνέλαβε πρίν από λίγες μέρες μία ώραισάτη νέα, ηλικίας 22 έτών, την μίς Τζόαν Ρίτζ, που κατηγορείται για ένα πρωτότυπο είδος άπάτης.

Η Τζόαν εμφανίσθηκε από το τηλέφωνο σε μία νεαρή νοσοκόμα ως... ο σύμναρχος της ΡΑΦ Ντάβιντ Μπλάκ και της μίλησε με θερμά και τρυφερά λόγια... για τον έρωτα που του είχε έπιπνέσει.

Το από τηλέφωνο έρωτικό είδυλλιο συνεχίστηκε μερικές βδομάδες. Ο σύμναρχος Μπλάκ ή καλύτερα η Τζόαν κατώρθωσε να νικήση όλες τις άμφιβολίες του θυματός της. Βρήκε νίλιες δυο δικαιολογίες για ν' άποφύγη μία συνάντηση και στο τέλος, ζήτησε από τη νοσοκόμα να παντρευθούν.

Η τελευταία ένθουσιάστηκε τόσο πολύ απ' αυτή την πρόστι, που βρήκε φυσικό να στείλη στον... Μπλάκ τις οικονομίες της, που άνήγοντο στο ποσόν των 95 λιρών, για να τον βοηθήση στο έξοδα της έγκαταστάσεώς των.

Αλλ' από τη στιγμή αυτή, τα τηλέφωνα του Μπλάκ σταμάτησαν έσφηνικά. Η νοσοκόμα κατέφυγε τότε στη Σκώτλαντ Γυάρντ που κατώρθωσε στο τέλος ν' αναπαύση την Τζόαν και να την συλλάβη.

— Πιαστείτε πολύ άμορφα, αλλά λινά... κι... χαμπλά!...

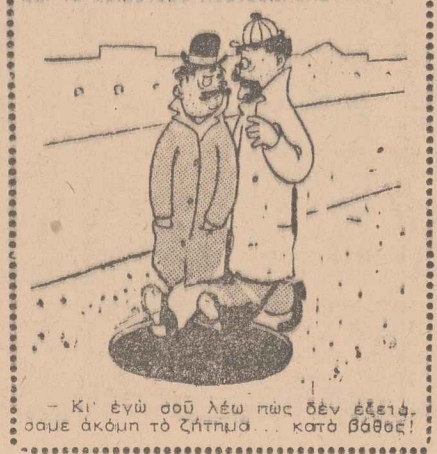

— Έμπρός!... Θ' άρνησω λιγάκι άπόψε γυναικούλα μου... Έχει μαζευτή πολλή δουλειά πάνω στο γραφείο μου!

ΕΙΠΕ Ο ΓΑ'ΙΔΑΡΟΣ...

— Είπε φλύαρη άνόνη ξεδιάντροπη και το χειρότερο κουτομυόλα!...

— Κι' ενώ σου λέω πως δεν έξεί, ραμε ακόμη το ζήτημα... κατά βάθος!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ στη Ρωσία

Ίδια δικαιώματα, αλλά και ίδια καθήκοντα με τους άντρες

Το έργο της αναδιοργάνωσης της Σοβιετικής Ρωσίας δεν θα μπορούσε να επιτευχθί, χωρίς τις γυναίκες. Η γυναίκα των Σοβιέτ έχει ίσα δικαιώματα με τον άντρα, αλλά και ίσα καθήκοντα στη μεταπολεμική άνοδο. Πάινει το ίδιο ήμερούσιο με τους άρσενικούς εργάτες και κάνει οποιαδήποτε δουλειά. Στα όρυχεία, στην άδοποιία, στη βαρεία, κι' έλασκή βιομηχανία, στα έπιστημονικά έργαστήρια, στο δικηγορικό κλάδο, παντού ύπάρχουν γυναίκες. Το θέατρο «Μπολσόϊ» ζή χωρίς στις ναοιτωμένες χορεύτριές του, αλλά οι θεαταί δεν θα μπορούσαν να πάνε να τις θαυμάσουν αν οι άδοκαθαρίστριες δεν έλευθέρωναν τους δρόμους απ' το χιόνι που μαζεύεται, στις χειμωνιάτικες ήμέρες.

Ο διεθυντής του μοντέρνου «μετό» της Μόσχας είναι γυναίκα: η στρατηγία Τροϊτσκάυ, είδικη μηχανικός άερομηχανών κι' η μόνη που έπηρε βαθυό στρατηγού κατά τον πόλεμο.

Όπως και στη Δύση, οι γυναίκες των Σοβιέτ γίνονται δασκάλες, νοσοκόμοι, δακτυλογράφοι κλπ. Γίνονται όμως έπίσης και πώλισμα της τροχιάς, σωφεί λεωφορείων, θυρωροί, εισπράκτορες μηχανικοί του μετρο, σταθμάδες... Άποκτούν δε σιγά-σιγά φασοδούς ώμους και μύς άνδρικούς, άνάλογα με την έργασια που κάνουν.

Άγνωστον τις διακοίσεις που άπολαυθάνει το ώραιό φύλον στη Δύση. Οι άντρες δεν βγάζουν το καπέλλο τους, ούτε τους παραχωρούν τη θέσι τους.

Είμε υποχρεωμένες να έργασθών, άλλωώς δεν μπορούν να πάρουν δελτίο τροφίμων. Προέπει άλλωστε να συνεχισθών για τ' έξοδα του σπιτιού — έκτός αν έχουν καιντερευτή μ' ένα συγγράφα, ένα άνώτερο υπάλληλο, ένα καθηγητή του πανεπιστημίου, ό οποίος κερδίζει πολλά.

Έκτός όμως της έξωτερικής έργασίας καστούν στους ώμους τους και το βάρος του νοικοκυριού, της περιποιήσεως των παιδιών, κλπ. Εί-

ΛΟΓΙΣΜΕΣ
★ Πολλές φορές η γλώσσα κόβει το κεφάλι.
★ Άραβική
★ Άνθρωπος χωρίς παρ, περ, νά, γρήγορα απ' το παζάρι.
★ Τουρκική
★ Λύπη χήρας άρχίζει την Κυριακή και τελειώνει την Τετάρτη.
★ Έλληνική
★ Μικρή γυναίκα μεγάλο φόρτωμα.
★ Έλληνική
★ Όποιος πρώτα δεν σκέπτεται, ύστερ' άναστενάζει.
★ Έλληνική
★ Κακός άνθρωπος μεγάλη γλώσσα.
★ Έλληνική
★ Ο περήφανος έφυγε καβάλα κι' ένύριος πεζός.
★ Έλληνική
★ Ο άμαθής είναι άληθινά έτωκός.
★ Ινδική
★ Μάθε τέχνη να ζήσης, και έμποριο να κερδίσης.
★ Έλληνική
★ Ο άνθρωπος της άξίας πρέπει ν' άναγνωρίζη την άξία.
★ Τουρκική
★ Τα όπλα και το κρημα θέλουν καλά χέρια.
★ Ισπανική

νε συχνά άναγκασμένες να κάνουν ούρα επί 2 ή 3 ώρες την ήμερα, για ν' άγοράσουν τα τροφίμα του δελτίου απ' τα ώρισμένα καταστήματα. Έπομένως, εργάζονται περισσότερο και κουραστικώτερα απ' τους άντρες. Δεν τους μένει λοιπόν καιρός διαθέσιμος για τις συνθησμένες άσχαλίες των κυριών της άστικής τάξεως της Δύσεως. Άγνωστον τα κοκταίλ-πάρτυ, τα υποίτζ και τα μενάλια γεύματα. Δεν περνούν μία-δυό ώρες την ήμερα φυλαρώντας στο τηλέφωνο. Δεν παίζουν γκόλφ, δεν πηγαίνο έκδρομες με τ' αυτοκίνητο και δεν άγοράζουν καινούργιο καπέλλο κάθε σαίζον!

Μέσα στο μικρό διαμέρισμα που ζούν—γιατί ύπάρχει έλλειψις στέγης συνεπεία των καταστροφών του πολέμου—μαγειρεύουν, πλένουν, ύπνώνουν και διαβάδουν... Στο δρόμο έμφανίζονται κάθε μέρα ντυμένες με τον ίδιο στερεότυπο τρόπο, όμοια μ' εκατομμύρια άλλες Ρωσίδες, άπλά, χωρίς καμιά κομψότητα.

Μία γυναίκα κομψή, με γούνινο παλτό και σκούφο ν' έ με καλογυλισμένα παπούτσια, δεν μπορεί νά περαά περιηγήτρια ή υπάλληλος ξένης πρεσβείας.

Το πιό περίεργο είναι ότι, παρ' όλη την τραχεία ζωή της, η Ρωσίδα έχει τον καιρό και τη δύναμη να φέρνη στον κόσμο παιδιά. Το Κράτος τη διευκολύνει όσο μπορεί σ' αυτό. Της πληρώνει όλα τα έξοδα κι' άναγνωρίζει το παιδί της ως νόμιμο, κι' αν ακόμη δεν είναι παντρεμένη. Της προσφέρει τα άπαιτούμενα σπάργανα για το μωρό. Έτσι, δεν δοκιμάζει ποτέ δυό φόβους που βασανίζουν τότες γυναίκες της Δύσεως: της δαπάνης και της ντροπής.

Το ίδιο όμως Κράτος που έννοεί τις γεννήσεις, προσφέρει κάθε εύκολία και σ' όσες θέλουν να τις προλάβουν. Οι έκτρώσεις άπαγορεύονται απ' το νόμο, αλλά ύπάρχουν σ' όλα τα νοσοκομεία είδικόι που συμβουλεύουν τις γυναίκες πως ν' άποφύγουν την έγκυμοσύνη—ή άπειναντίας πως να την επιτύχουν, όταν θέλουν.

Όστόσο, όλες αυτές οι εύκολίες δεν έχουν έλαττώσει το ποσοστό των γεννήσεων.

Οι μεταδοτικές ασθένειες έχουν έλαττωθί σημαντικά. Μόνον τώρα τελευταία σημειώθηκε μία αύξηση, με την έπιστροφή των στρατιωτών απ' τα πολεμικά μέτωπα.

Δεν ύπάρχουν κακόφημα σπιτία στη Ρωσία, ούτε και γυναίκες που έμπορεύονται τον έρωτα. Τουλάχιστον έπιστήμως πρέπει να κάνουν κάποια άλλη νόμιμη δουλειά, αλλιώς δεν παίρνουν δελτίο τροφίμων—εφ' όσον είναι ηλικίας μένοι 55 έτών.

Αυτή είναι η ζωή της σημερινής Ρωσίδας, με τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματά της.

ΛΕΟΝ ΠΗΡΣΟΝ

★

Χαρδιές... μέσα σε ποτήρια

Οι καρδιολόγοι του Σικάγου για να έρευνήσουν τα νηρήματα που υφίστανται για την ίδρυση ενός ενσπιτούτου μελέτης των καρδιακών νοσημάτων έκάλεσαν έδωδμήντα πέντε από τους πλουσιωτέρους τραπεζίτες και έπιχειρηματίες σε γεύμα.

Στο τέλος του συμποσίου, τους παρουσίασαν έξη ποτήρια με σκέπασμα. Μέσα σ' αυτά βρισκόονταν οι καρδιές έξη μεγάλων έπιχειρηματιών του Σικάγου, που είχαν πεθάνει από καρδιακά νοσήματα...

Μερικοί από τους καλεσμένους λιποθύμησαν στο θέαμα αυτό. Κι' όπωσ ήταν φυσικό, κανείς δεν άνηθήκε τη συνδρομή του στο έργον των γιατρών.

ΟΙ ΖΟΥΛΟΥ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟΥΣ ΧΟΝΤΡΟΥΣ!

Ένας παχύσαρκος φύλαρχος των Ζουλού έπίδεικνυε τη χορευτική του δεινότητα μπροστά στους βασιλείς της Άγγλιας κατά το πρόσφατο ταξείδι τους στη Νότιο Άφρική. Οι Ζουλού θαυμάζουν το πάχος του σώματος και έκτιμούν τους ανθρώπους άναλόγως του όγκου και του βάρους των!

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ

Δυό τομηνίες Άμερικανίδες φίλες, η Τζέρεν Κορ και η Τζίν Άντεοκί, παρουσίασαν έσχατως στο Λος Άντζελες ένα νέο είδος μοτοσυκλέτας μεγάλης άντοχής. Παρά το περίεργο σχήμα της η μοτοσυκλέτα αυτή άναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα και καίει έλαχίστη ποσότητα βενζίνης.

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟ

Ο Άγγλος ύπουργός των Οικονομικών, κ. Ντάλτον, έπίδεικνυε ολόχαρρο το ιστορικό χαρτοφυλάκιο που περιέχει τον άγγλικό προϋπολογισμό. Χάρη σε μία μείωση κατά 48% των στρατιωτικών δαπανών, ο προϋπολογισμός έχει μόνο ίσοσκελίση, αλλά περιουσιάζει και αξιολόγο περίσσειμα! Από αυτό το χαρτοφυλάκιο ο Γλάδστον έδναλε το 1853 το... επαναστατικό νομοσχέδιό του για τη φορολογία του εισοδήματος!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Ένας νέος αντικαρκινικός όρρος

Ο ρόλος του σηκισιού

Εφ' δσον δέν άνακαλύπτεται ή οϊκική και θεράπεια του καρκίνου, οι επιστήμονες όλου του κόσμου συνεχίζουν τον άγώνα τους κατά της τρομερής αυτής ασθένειας κι' άναγγέλλουν κάθε τόσο μία επιτυχία τους. Ένα ακόμη θήμα προς την τελική νίκη.

Έχουμε γράψει επανειλημμένως για τις έρεασίες διαφόρων γισατών και χημικών εναντίον του καρκίνου. Τώρα λοιπόν έφτασε άπ' την Ιταλία ή είδησις ότι ο γισατρός Γκουαρινέρι ένικησε τη φοβερή αυτή πληγή της άνοσηπτότητας. Η φούνησις βέβαια έπιβάλλει να δεχθούμε μ' έπιφύλαξι αυτή την άναγγελία ως ότου άποδειχθί τί αξίζει πραγματικά. Έν τώ μεταξύ όμως, μπορούμε να έξηγήσουμε με λίγα λόγια τη θεωρία και τη μέθοδο του δόκτορος Γκουαρινέρι.

Ο Ιταλός γισατρός ξεκίνησε άπ' την άρχή ότι υπάρχουν μέσα στον όργανισμό του ανθρώπου, σε διάφορες προσότητες, τα 92 χημικά στοιχεία κι' οι ένώσεις τους. Καθένα άπ' αυτά έχει τη δική του άκτινοβολία. Όταν βοϊσκωνται σε ώρισμένη άναλογία μεταξύ τους, εξασφαλίζουν την ίσοροπία τη φυσική άουμονία και την ύγεια του όργανισμού. Η πασμηκοή όμως άνωμαλία στις άκτινοβολίες τους προκαλεί μία όργανική διαταραχή, που δημιουργεί πάλιν μία ασθένεια.

Από μία τέτοια λοιπόν έλλειψη ίσοροπίας μπορεί να γεννηθί ο καρκίνος, μία «κατάστασις άνοσηπτις» που έκμηδενίζει τη δύναμη αντίστασως των άνοσηπτικών κυττάρων.

Προσχωρώντας στις παρατηρήσεις του, ο δόκτωρ Γκουαρινέρι ύποπτεύθηκε ότι ύπάρχει στον όργανισμό μας, και ιδιαιτέρως στο άδενικό μας σύστημα ένας «ρυθμιστής της αντίστασως των κυττάρων». Ποιό άπ' όλα τα όργανά μας παρουσιάζει την πιο άνεπτυγμένη άνατομική και φυσιολογική άτοιμότητα, ώστε να παίξει αυτό το ρόλο του ρυθμιστού;

Ο δόκτωρ Γκουαρινέρι σκέφθηκε το σηκίσι. Πράγματι το όργανο αυτό έχει το δικό του νευρικό σύστημα, τη δική του άνεξάρτητη λειτουργία, τις ιδιαιτερες χαρακτηριστικές ασθένειες του. Έπί 10 δόκλωνα χρόνια, ο Ιταλός γισατρός μελέτησε το σηκίσι διαφόρων θηλαστικών ζώων, ιδίως δε των βοδιών. Τέλος τα πειράματα κι' οι παρατηρήσεις του τον έπεισαν ότι τα κύτταρα του σηκισιού παράγουν ένα «ορμωστικό στοιχείο» που προφυλάσσει υπό κανονικές συνθήκες τον όργανισμό άπ' το καρκίνο. Όταν λείπει το στοιχείο αυτό, έμφανίζεται ο καρκίνος.

Το άξιοσημείωτο είναι ότι, δίχως να έξουν τις έρεασίες του δόκτορος Γκουαρινέρι, ώρισμένοι Άμερικανοί επιστήμονες έκαναν συγχρόνως άνάλογα

πειράματα, με άποτελέσματα έπίσης ίκανοποιητικά. Παρ' όλων μνηών σε μία συνεδρίασι της Άμερικανικής Ιατρικής Έταιρείας, οι δόκτορες Άμερσμπαν, Γουάιτερ και Σπέρτι δήλωσαν ότι είχαν άνακαλύψει μία καινούργια μέθοδο θεράπείας του καρκίνου του δέμας με ένέσεις έκχυλίσματος σηκισιού ή σπλήνας. Η μέθοδος τους έπέτυχε σε 20 περιπτώσεις επί 27. Τώρα πρόκειται ν' άρχίσουν μία νέα σειρά πειραμάτων, με έκχυλίσματα άπό σηκίσι άρνιού.

Οι έρεασίες των Άμερικανών γισατών άφορούν άποκλειστικά και μόνον τον καρκίνο του δέματος. Ο δόκτωρ Γκουαρινέρι όμως πιστεύει ότι προώθηση περισσότερου κι' ότι κρατεί έπιτέλους το όπλο που θα συντρίψει τελειωτικά τον έχθρο και θα γισατρέψη όποιαδήποτε μορφή του καρκίνου.

Παρασκεύασε πράγματι έναν όρρο, που όνομάστηκε «Φ.Α.Ζ» (άπ' τα άρχικά των λέξεων «άντικαρκινικός παράγων» στην Ιταλική). Η μέθοδος του δοκιμάζεται ήδη στα κυριότερα νοσοκομεία της Ιταλίας, και προσπάτων στο «Ινστιτούτον Βασίλισσας Έλένης» της Ρώμης, ειδικό για τις άντικαρκινικές έρευνες. Ο Ύπουργός της Ύγεινης άποφάσισε να έναίσχυση έπίσημως την πειραματική και θεραπευτική χρησιμοποίηση του νέου φαρμάκου, ύπό τον όσον να προσφέρη ο δόκτωρ Γκουαρινέρι δωρεάν όσες ένέσεις θα χρειασθούν.

Δυσ γισατοί της Ρώμης άνακοίνωσαν ήδη ότι το «Φ.Α.Ζ» τους έδωσε ίκανοποιητικότητα άποτελέσματα. Νικήθηκε λοιπόν έπιτέλους ο καρκίνος, ή μεγαλειότερη πληγή της έποχής μας. Άς το έλπίσουμε, για το καλό της άνοσηπτότητας.

Η άνάφλεξις των κινηματογραφικών ταινιών

Όλοι όσοι έχουν χειρισθί μία κινηματογραφική μηχανή προβολής ξέρουν ότι το έλαχιστο σταμάτημα στο ξετύλιγμα της ταινίας προκαλεί άμέσως άνάφλεξις της. Άναρίθμητες πυσκαές σε κινηματογράφους έχουν προκληθί άπ' αυτή την αίτια.

Τι συμβαίνει πράγματι σ' αυτές τις περιπτώσεις;

Από το φακό που βοϊσκειται άνάμεσα στη φωτεινή εστία και την ταινία έκτός από το όραστο φως διέρχεται έπίσης μία σημαντική ποσότης όραστου φωτός, που άνήκει στην κατηγορία των υπερύθρων άκτινών.

Όταν ή ταινία ξετυλίγεται οι άκτίνες αυτές δέν σταματούν σ' ένα ώρισμένο σημείο και συνεχώς έινε άκίνητες. Όταν όμως σταματήσει το ξετύλιγμα, οι υπερύθρες άκτίνες συνεχώς τρώνονται σ' ένα ώρισμένο και άκίνητο σημείο της ταινίας και προκαλούν την άνάφλεξις της.

Η προστασία εναντίον αυτού του ένδεχομένου δέν ήταν ποτέ πλήρης ως σήμερα. Άλλα τελευταία, ο μεγάλος άγγλικός οίκος Τσάινης Μπρόκς κατάρθωσε να κατασκευάσει ένα νέο είδος φακού που έχει την ιδιότητα ν' άπορροφά το μεγαλύτερο μέρος των υπερύθρων άκτινών χωρίς να επηρεάζει την όραση.

Η έπιτροπή έρευνών των άποτελεσμάτων της άτομικής βόμβας άνεκόνισε ότι πολλά από τα παιδιά που γεννήθηκαν τελευταία στη Χιρόσιμα και τη Ναγκαοάκι παρουσιάζουν διάφορες άνωμαλίες στη σωματική τους διάπλασι και παραμορφώσεις. Τα περισσότερα από τα παιδιά αυτά γεννήθηκαν νεκρά ή πέθαναν μερικές ώρες ή ήμερες μετά τη γέννησι τους.

Κατά τη γνώμη των έπιστημόνων, είναι πιθανόν ότι σημαντικότερες μεταβολές στη σωματική διάπλασι των κατοίκων αυτών των περιοχών θα έμφανισθούν κι' έπειτα από πολλές γενεές.

Η έπιτροπή άνεκόνισε επίσης ότι ή ραδιενέργεια έλαζε το σχήμα των φύλλων και των άνθων πολλών φυτών, καθώς και το χρώμα των.

Οι κοσμικές άκτίνες κι' άκρηξες

Οι έρευνες που έγιναν άπ' τους Άμερικανούς βιολόγους γύρω άπ' τον καρκίνο, άποδεικνύουν ότι ο δουδαρισμός με κοσμικές άκτίνες, που ύφιστάμεθα συνεχώς σ' όλοκληρη τη ζωή μας, δέν είναι ζέως προς την έμφανισις της τρομερής αυτής ασθένειας. Δυστυχώς είναι άδύνατον για την ώρα να προφυλαχθούμε άπ' τις κοσμικές άκτίνες, εκτός άν μόνουμε συνεχώς σ' ένα ύπόγειο βήθος 260 μέτρων, με τους τοίχους του ντυμένους με χοντρές μολυβένιες πλάκες. Άλλα οι ειδικοί έργάζονται έντατικά, με την έλπίδα να θρούν κάποιο ύλικό που θα περιορίζη στο έλάχιστο την έπιδρασι των θλαστών άκτινοβολιών του Σύμπαντος.

Ένας νέος τύπος χηρτιού

Το Σουηδικό Ινστιτούτο έπιστημονικών έρευνών κατάρθωσε να κατασκευάσει ένα είδος χηρτιού, που δέν παθαίνει τίποτε όταν μουσκευθί στο νερό. Το χηρτί αυτό παρουσιάζει έπίσης ένα άλλο σημαντικό πλεονέκτημα. Δέν φθείρεται καθόλου κατά το δίπλωμα ούτε τσαλακώνεται. Παρ' όλα αυτά.

ΜΙΑ... ΠΡΟΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΙΚΗ

Ένας Άμερικανός όδοντοστός, ο Ε Κούερ, έφτιαξε ένα εύφωστότο μηχανήμα που έπιτρέπει στον πελάτη του να σταματά ο ίδιος την κίνησι της φραιζας μέσα στο κοφίλο δοντιό όταν ο πόνος είναι πολύ δύσπτος. Το «ροδάκι» λοιπόν σταματά άμέσως με την πίεσι ενός κουμπιού, που κρατάει στο χέρι του ο πελάτης!

τά, είναι λεπτότατο και μαλακό σαν πανί. Από το χαρτί αυτό θα κατασκευάζονται στο μέλλον τα χαρτονομίσματα.

Τα άποτελέσματα της άτομικής βόμβας

Η έπιτροπή έρευνών των άποτελεσμάτων της άτομικής βόμβας άνεκόνισε ότι πολλά από τα παιδιά που γεννήθηκαν τελευταία στη Χιρόσιμα και τη Ναγκαοάκι παρουσιάζουν διάφορες άνωμαλίες στη σωματική τους διάπλασι και παραμορφώσεις. Τα περισσότερα από τα παιδιά αυτά γεννήθηκαν νεκρά ή πέθαναν μερικές ώρες ή ήμερες μετά τη γέννησι τους.

Κατά τη γνώμη των έπιστημόνων, είναι πιθανόν ότι σημαντικότερες μεταβολές στη σωματική διάπλασι των κατοίκων αυτών των περιοχών θα έμφανισθούν κι' έπειτα από πολλές γενεές.

Η έπιτροπή άνεκόνισε επίσης ότι ή ραδιενέργεια έλαζε το σχήμα των φύλλων και των άνθων πολλών φυτών, καθώς και το χρώμα των.

Οι κοσμικές άκτίνες κι' άκρηξες

Οι έρευνες που έγιναν άπ' τους Άμερικανούς βιολόγους γύρω άπ' τον καρκίνο, άποδεικνύουν ότι ο δουδαρισμός με κοσμικές άκτίνες, που ύφιστάμεθα συνεχώς σ' όλοκληρη τη ζωή μας, δέν είναι ζέως προς την έμφανισις της τρομερής αυτής ασθένειας. Δυστυχώς είναι άδύνατον για την ώρα να προφυλαχθούμε άπ' τις κοσμικές άκτίνες, εκτός άν μόνουμε συνεχώς σ' ένα ύπόγειο βήθος 260 μέτρων, με τους τοίχους του ντυμένους με χοντρές μολυβένιες πλάκες. Άλλα οι ειδικοί έργάζονται έντατικά, με την έλπίδα να θρούν κάποιο ύλικό που θα περιορίζη στο έλάχιστο την έπιδρασι των θλαστών άκτινοβολιών του Σύμπαντος.

ΟΙ ΤΟΚΕΤΟΙ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ο ρόλος μιας νέας όρμης

Ποιά γυναίκα δέν έπιθυμεί να γινι υπέρτα; Άλλα και πόσο όδυνηρος και επικίνδυνος δέν είναι ο τοκετός για τη γυναίκα;

Φαίνεται, όμως, ότι οι ώδινες και οι κινήσεις του τοκετού θα εξαφανισθούν σ' ένα προσεχές μέλλον, χωρίς στην άναγκάσι ή καλύτερα τη μελέτη των ιδιοτήτων μιας όρμης της καλούμενης «ρελαξίνης».

Όπως είναι γνωστό, τα νεογνά των περισσότερων θηλαστικών γεννιούνται χωρίς τρίχωμα, τυφλά και με μέλη ύποτυπωδώς σκηματισμένα. Άντιθετα, τα νεογνά του ένδοχοιρου έρχονται στον κόσμο με πλήρες τρίχωμα, όρτιο σκηματισμό άνοιχτά μάτια και είναι σε θέση να περπατήσουν από την πρώτη στιγμή.

Είναι αλήθεια ότι στα ζώα αυτά ή περίοδος της κύστεως είναι πολύ μεγάλη σχετικά με το μικρό ανάστημά των. Πραγματικά, διαρκεί 70 ήμερες, είναι δηλαδή κατά 10 ήμερες μεγαλύτερη από ό,τι στη σκύλα.

Το άξιοσημείωτο είναι, λοιπόν, ότι το κεφάλι του νεογνού είναι πολύ όγκωδέστερο από τις διαστάσεις της λεκάνης της υπέρας του σε τρόπο που, κανονικά δέν θα μπορεί να βη από κεί. Η περπατήσις αυτή είχε γινι το 1830 από ένα Γάλλο έπιστήμονα, όνοματι Λεγκαλουά.

Ο Λεγκαλουά παρατήρησε έπίσης ότι κατά τις τελευταίες ήμερες του τοκετού τα όστα της λεκάνης της υπέρας «εξαρθρωθούν» και σκηματίζονται ένα άνα μέρη άρκετά μεγάλο, σε τρόπο που το κεφάλι του νεογνού μπορούσε να περάσει ελεύθερα μέσα άπ' αυτό.

Παρόμοια φαινόμενα παρατηρήθηκαν έπίσης και σε άλλα ζώα, τον παντικό (το «πόκετ-γκόφερ»), ή όπεριόφιλο της βορείου Άμερικής κτλ. Ο μηχανισμός όμως, αυτής της «εξαρθρωσως», που έχει ως άποτελεσμα τη διεύρυνσι του άνοιγματος της λεκάνης του ζώου, ήταν άγνωστος ως τα τελευταία χρόνια.

Για πρώτη φορά, το 1930, ο Άμερικανός ένδοκρινολόγος Χίασσ παρατήρησε ότι ή διευρυνσι αυτή ώφειλετο σε μία νέα όρμησι, που την ώνόμασε «ρελαξίνη».

Η όρμησι αυτή βοϊσκειται στον όργανισμό των περισσότερων θηλαστικών ζώων κατά την περίοδο της κυοφορίας και του τοκετού.

Ο Χίασσ έξακρίβωσε, έπίσης ότι ή όρμησι αυτή βοϊσκόταν σε έξαιρετικά μεγάλη άφθονια στη θηλακία του χοιρού και στις κουνέλες κατά την έποχή του τοκετού.

Προσεκτικές έρευνες άποδείξαν έξ άλλου, ότι ή ρελαξίνη βοϊσκειται στο αίμα και τα ούρα των έγκυων γυναικών.

Έκτοτε, έγιναν πολλά πειράματα για να εξακρίβωθί ποιά είναι ο ρόλος αυτής της όρμης. Παρατηρήθη λοιπόν, ότι ή εισαγωγή μιας μικρής ποσότης στον όργανισμό ενός θηλαστικού πειραματοζώου, άσχετα με το αν βοϊσκειται σε κατάσταση έγκυοσύνης ή όχι, προκαλεί για ένα διάστημα μία «εξαρθρωσι» των όστων της λεκάνης και διεύρυνσι του άνοιγματος της.

Το διάστημα αυτό κυμαίνεται μεταξύ μερικών ώρων ή μερικών ήμερών, άνάλογα με την εισαγμένη ποσότητα και το είδος του ζώου. Οι Άμερικανοί έπιστήμονες

έπειτα από προσεκτικές και ύπομονητικές παρατηρήσεις, κατάρθωσαν να καθορίσουν τις άπαιτούμενες δόσεις για διάφορες κατηγορίες πειραματοζώων.

Όταν παρέλθι ή χρονική διάρκεια της έπιδράσεως της ρελαξίνης τα όστα της λεκάνης επανέρχονται εύτομα στην κανονική τους θέση, χωρίς να χρειάζεται καμιά επέμβασις γι' αυτό το σκοπό.

Είναι εύκολο ν' αντιληφθί κανείς πόσο μεγάλη είναι ή σπουδαιότης αυτής της όρμης. Η «εξαρθρωσις» των όστων της λεκάνης και ή διεύρυνσι του άνοιγματος της άπαλλάξη τις γυναίκες από τους πόνους που αισθάνονται κατά τον τοκετό και ή άπομακρύνη πολλούς από τους κινδύνους που διατρέχουν όταν φέρνουν στον κόσμο ένα παιδί.

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες πιστεύουν ότι ο συνδυασμός της ρελαξίνης με δύο άλλες όρμεις, τη φολλικουλίνη και την προνεστερόνη που χαλαρώνουν τους μύς που περισφιγγουν τα όστα της λεκάνης, θα κάνει στο μέλλον άκίνδυνους και άνώδυνους τους τοκετούς.

Πρέπει να σημειωθί ότι, ως τώρα δέν έχουν γινι πειράματα σε γυναίκες. Άλλα ή νέα όρμησι είναι έντελως άνώδυνη για τον όργανισμό και συνεπώς τίποτε δέν άποκλείει την χρησιμοποίησι της. Άπομένει μόνο να καθορισθί ή άπαιτούμενη ποσότης και ή καταλληλότερος χρόνος για την εισαγωγή της μέσα στο αίμα μιας γυναίκης που πρόκειται να γεννήσι. Οι έπιστήμονες που μελετούν αυτά τα προβλήματα έκφραζουν, τα με άπόλυτη αισιοδοξία για τη σύντομη λύσι των.

Η στρεπτομυκίνη δέν θεραπεύει την φυματίωσι!

Η «Εθνική έπιτροπή χημειοθεραπευτικών έρευνών» των Ηνωμένων Πολιτειών έδομεισις τελευταία την έκθεσι της σχετικά με τα θεραπευτικά άποτελέσματα της στρεπτομυκίνης.

Σύμφωνα με αυτή ή έπιδρασις του νέου φαρμάκου στη φυματίωσι χαρακτηρίζεται ως προβληματική. Πιθανόν, λέγει ή έπιτροπή, να έχη ή στρεπτομυκίνη κάποια έπιδρασι στη φυματίωσι, αλλά το πράγμα δέν είναι βέβαιον.

Άποδείχθη έπίσης ότι ή στρεπτομυκίνη δέν έχει έπιδρασι στον τυφοειδή πυρετό.

Η θεραπευτική της έπιδρασις είναι βέβαιη μόνον στην επινυγνίδα και άλλες παρεμφερείς ασθένειες.

Γι' αυτό ή έπιτροπή συνιστά μεγάλη έπιφύλαξι στη χορηγία του νέου φαρμάκου.

Το νέο όπλο του Κινάδω

Στο μεγάλο έργοστάσιο όπλικής ένεργείας του Τσάκ-Ράιερ του Καναδά παρατείται ένα όπλο ακόμη πιο έπιφοβό κι' άπ' την άτομική βόμβα. Προκειται για τη ραδιενεργή «όκνη» του θανάτου που μπορεί να σκορπισθί από αεροπλάνα και να σπειρή την καταστροφή. Έπειτα όμως από ώρισμένο χρονικό διάστημα το φθερό αυτό προϊόν χάνει τη ραδιενεργεία του κι' έτσι ή νικήτης μπορεί πια να μνη δίχως κίνδυνο στην έχθρική χώρα. Πράγματι στο έργοστάσιο του Καναδά παράγονται διάφορα είδη τέτοιων σκόνης. Άλλο είναι επικίνδυνο για δόκλωνα χρόνια κι' άλλα για μερικά λεπτά μόνον. Μία αϊφνιδιαστική έπιθεσις με τη «σκόνη του θανάτου» άρκει για να έξοντωθούν σε 10 λεπτά της ώρας οι 10.000 κάτοικοι μιας πόλεως. Μία ώρα άσπότερα θα μπορούν να μνην έλεύθερα οι νικήται. Έτσι κανείς πόλεμος δέν θα διαρκή περισσότερο από 60 λεπτά.

Όταν ο πρωτοπυγμάχος μπαίνει στο ρίνγκ!...

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

ΟΛΕΣ μου οι προσπάθειες για να πείσω τον φίλο μου ζωγράφο Μπερτράν Καρλιέ να μ' ακολουθήσει στο Παρίσι, δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Είχαμε να ιδωθείμε από χρόνια. Και στο μυαλό μου διαπρoύσα πάντα την ανάγκη ενός ανθρώπου, που ήταν γεμάτος δύναμη και ζωή. Πόσο διαφορετικός, όμως, ήταν εκείνος που συνάντησα τώρα στη νήσο Μπαλί! Ήταν γερασμένος σχεδόν πολύ αδύνατος και είχε ένα ύψος μελανολικό και θλιμμένο.

Δέν μου έμενε καμιά αμφιβολία ότι ο Μπερτράν ήταν άρρωστος. Και γι' αυτό είχα δείξει τόσο επιμονή για να τον πείσω να φύγει απ' αυτό το νησί.

—Καταλαβαίνω του είπα μία μέρα. Κάποια όμορφη ιδανική θα σ' έχω μαγέψει. Θα μπορούσαμε, όμως, να την πάρουμε μαζί μας...

—Είπε αδύνατον! μου απάντησε ο Μπερτράν. Ή μικρή Κοντζίτα δεν μπορεί πια να φύγει από δω... Θα μείνω λοιπόν, κι' εγώ μαζί της... για πάντα!

Κι' ενώ το σούρουπο απλωνόταν αργά ο λόγος άκουσα από το Μπερτράν Καρλιέ τη θλιβερή ιστορία της ζωής του.

—Την έλεγαν Κοντζίτα, μου είπε. Είχε το όνομα ενός μικρού πουλιού, που τραγουδάει υπέροχα όπως και τ' άπδονι στα δικά μας κλιμάτα. Και η Κοντζίτα τραγουδούσε το ίδιο όμορφα, γέρνοντας προς τα πίσω το κεφάλι της σαν να ήθελε να κλείσει μέσα στο βλέμμα της την απεραντωνή των ουρανών.

»Στο νησί αυτό με τις ώριμες γυναίκες, η Κοντζίτα ήταν αναμφισβήτητη η πιο όμορφη ανάμεσα σ' όλες.

»Το μπρούντζινο κομμάτι της είχε την αρμονία των γραμμών ενός αγάλματος της Τανάγρας. Τα χαρακτηριστικά της ήταν λεπτά τα μάτια της μεγάλα και φωτεινά και τα χείλη της κόκκινα και σαρκώδη σαν ένα άνθος κάκτου...

»Ήμουν τόσο ερωτευμένος με την Κοντζίτα, που έφυγα από τη μικρή παροικία των Ευρωπαίων και των Αμερικανών κι' ήρθα να εγκατασταθώ μαζί της σ' αυτή την έρημη γωνία της νήσου όπου με όριζες τώρα.

»Είχα ένα μικρό αυτοκίνητο, που το χρησιμοποίησα για να ηγναίνω στην πόλη, όταν οι δουλειές μου με καλούσαν εκεί. Άλλα τον περισσότερο καιρό ζούσα κοντά στη μικρή ιδανική.

»Οι λευκοί άνθρωποι με νόμιζαν γι' ανώτερο και μερικοί μάλιστα για τρελό. Άλλα τι μ' ενδέφερε, αφού ήμουν ευτυχισμένος; Έρναζόμουν με μία καταπληκτική ευχέρεια και οι καλύτεροι πίνακές μου βγήκαν αυτή την εποχή.

»Η αρμονία και η ομορφιά της φύσης σ' αυτό το νησί με ενέπνεαν. Και η Κοντζίτα μου χρησίμευε για μοντέλο.

»Πέρασαν έτσι δυο χρόνια δοσμένα ολόκληρα στον έρωτα και στην τέχνη. Άλλα ήταν φαίνεται μοιραίο να καταστρέψω με τα ίδια μου τα χέρια την ευτυχία μου...

»Μία μέρα, πήνα στην πρωτεύουσα της νήσου για να συναντήσω τον Όλλανδο διοικητή. Κι' η τύχη θέλησε να βρω εκεί τη Λυδία.

»Ήταν μία παλιά μου φίλη από το Παρίσι. Πολύ πλούσια είχε βρεθεί τώρα στην Μπαλί για λόγους που δεν έχουν σχέση με την αφήγησή μου. Μου ζήτησε να την συνοδεύω για να ιδώ τα αξιοθέατα της νήσου και νόμιμα πως ήταν χρέος μου να το κάνω.

»Η Λυδία ήταν νέα και πολύ όμορφη. Τα μαλλιά της ήταν ξανθά κι' η επιδερμίδα της είχε το χρώμα του ώριμου σταριού. Τι άλλο πρέπει να σου πω; Είχε το άρωμα, τον αέρα τη φιλορέσκεια τους τρόπους της Ευρωπαίας... Χίλια δυο πράγματα που τα είχα στερηθεί από καιρό...

»Συνήθιζα πάντα, όταν γύριζα από την

πόλη, ν' αφήνομαι στην Κοντζίτα πως είχα περάσει την ημέρα μου. Άλλα τώρα δεν της είχα κάμει καθόλου λόγο για τη συνάντησή μου με τη Λυδία, ούτε για τα μέρη όπου ηγναίναμε μαζί.

»Χωρίς να το θέλω, έκανα χίλιες δυο συγκρίσεις μέσα στο μυαλό μου. Εκείνη που κέρδιζε απ' αυτές τις συγκρίσεις δεν ήταν πάντα η Λυδία. Ώστόσο, το ντύσιμο, οι τρόποι τα απλά και χωρίς καμιά επιτηδεύσι φερσίματα της Κοντζίτα είχαν αρχίσει να με πειράζουν.

»Μία μέρα, βάρκα κι' αυτή ακόμη τη νυμνότητά της προκλητική και άναρμος. Κι' η Κοντζίτα ενώ έριχνε ένα πολυχρώμο («πλόντανγκ») στους ψίχους της, για να μ' ευχαριστήσει, μου απάντησε:

—Η τροπή δεν βρίσκεται στη νύμνια, αλλά στην καρδιά.

»Από μερικές ημέρες τώρα οι σχέσεις μου με τη Λυδία είχαν πάψει πια να είναι μόνο φιλικές. Ήμουν εραστές της... Και η μικρή Κοντζίτα, με την εκπληκτική γυναίκα διαίσθησή της το είχε μαντέψει από την πρώτη στιγμή.

»Μ' έλεγε το στενό σύνδεσμά μου με την Λυδία, εξακολουθούσα, ωστόσο να μένω πάντοτε εδώ μαζί με την Κοντζίτα. Άλλα από κάμποσον καιρό, είχα αρχίσει να νιώθω μία περίεργη μεταβολή πάνω μου. Άδυνατίζα ολόενα είχα ζάλες και κουραζόμουν με το παραμικρό.

»Μία υποψία πέρασε τότε από το μυαλό μου. Μήπως η Κοντζίτα ήταν υπεύνη για όλα αυτά;

»Η υποψία μου αυτή αποδείχθηκε αληθινή. Μία μέρα καθώς διέσχίζα το δάσος, την είδα να θγαίνει από το σπίτι ενός «ντουκού» όπως καλούνται οι μάγοι στη Μπαλί.

»Είχα φουάξει από το κακό μου. Περίμενα την Κοντζίτα στο σπίτι κι' όταν γύρισε της έκομα μία τρομερή σκηνή.

»Ομολόγησε, της φώναξα πιάνοντάς την από τους ώμους ότι ο «ντουκού» σου έδωσε κάποιο δηλητήριο, που φέανε αργά το θάνατο. Δεν είναι αλήθεια;

»Όχι, απάντησε η Κοντζίτα. Έκείνο που μου έδωσε ο «ντουκού» δεν είναι δηλητήριο, αλλά ένα φίλτρο, που θα κάμει την καρδιά σου να ξαναγυρίσει σε μένα!

»Το στήθος της αναταράχοντάς, από λυγμούς και τα δάκρυα κυλούσαν άφθονα από τα μάτια της.

»Άλλα, εγώ έμενα άσυγκίνητος. Ξέπασα, σε λίγο σ' ένα νευρικό νέλιο.

»Πιστεύεις λοιπόν σ' αυτές τις άνοσιες; της είπα. Δυστυχισμένη μικρούλα!... Κανείς δεν ορίζει την αγάπη ούτε ο «ντουκού»...

»—Πως όχι! απάντησε η Κοντζίτα. Τώρα που ήπιες αυτό το ποτό, η αγάπη σου θα ξαναγυρίσει σε μένα... ως τη νέα σελήνη... Και θα μου είσαι τότε πιστός... για πάντα!

»Την έσπρωξα με όρη μακρού μου.

»—Κουταράρες! φώναξα. Θέλεις, λοιπόν να μάθεις ποιά είναι το αποτέλεσμα του μαγικού φίλτρου σου;... Το ποτό αυτό μ' έκανε να σε αγιάσω... Θα φύγω την επόμενη εβδομάδα για τη Γαλλία... Δεν θέλω πια να σε ξαναδώ!

»Κι' έφυγα, χωρίς να δώσω καμιά προσοχή στις φωνές και τις ικεσίες της.

»Η Λυδία έκαμε τα πάντα για να μ' εμποδίσει να σκεπτόμαι την Κοντζίτα. Άλλωστε, ήμουν πολύ απασχολημένος... Έτρεχα από το πρωί ως το βράδυ για να κανονίσω τα δικαστήρια και τις άλλες διατυπώσεις της ανακωρύσεώς μου. Γιατί ήμουν πραγματικά αποφασισμένος να φύγω μαζί με τη Λυδία...

»Πέρασαν έτσι μερικές ημέρες. Είχα ιδη πολλές φορές την Κοντζίτα να με παρακολουθ... Άλλα δεν της είχα μιλήσει κι' απόφευγα να την συναντήσω.

»Όλα ήταν έτοιμα τώρα. Την άλλη μέ-

Διδαγματικό διήγημα

ρα εα φεύγαμε μαζί με τη Λυδία.
»Σαφνικά, το προηγούμενο βράδυ ένας μικρός Ιθαγενής ήρθε τρέχοντας στο ξενοδοχείο όπου μέναμε. Το ύψος του έδειχνε μεγάλη ταραχή...

Είχα ένα κακό προαίσθημα...
»—Τι συμβαίνει; Του φώναξα Μίλνσε!

»—Ή Κοντζίτα... πέθανε! μου απάντησε.
»Πήρα άμέσως ένα αυτοκίνητο κι' έτρεξα στην καλύβα. Ω, 9εέ μου! Η Κοντζίτα ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Στο χέρι της

κρεπόυσε ακόμη τη λαβή του τσιγάρου («ρίσις»).
»Εκείνη τη στιγμή, μία παράξενη φωνή έφτασε στ' αυτιά μου.
»—Για πάντα!... Για πάντα!...

»Ήταν το «μπεό», ένα μαύρο πουλί με κίτρινη και κόκκινη κουκούλα, που βρισκόταν μέσα σ' ένα κλουβί πάνω από το κεφάλι μου.

»Το πουλί αυτό απομιμείται τη φωνή του ανθρώπου, όπως και ο παπαγάλος. Και φαί-

»Ήμουν τρελλός από τη λύπη μου. Κι' έστεκα ακίνητος κι' αμίλητος πλάι στο νεκρό σώμα της Κοντζίτα. Η νύχτα απλωνόταν βαθειά ολόγυρα. Το δωμάτιο ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι... Σαφνικά, μία φωτεινή ακτίνα έπεσε από το ανοιχτό παράθυρο πάνω στο κρεβάτι.

»Η νέα σελήνη ανέβαινε αργά πάνω στον ουρανό...

»Τα λόγια της Κοντζίτα ξαναήρθαν τότε στο μυαλό μου: «Η αγάπη σου θα ξαναγυρίσει σε μένα ως τη νέα σελήνη!»

»Πραγματικά ένοιωθα τώρα μιάν απέραντη αγάπη για τη μικρή Ιθαγενή.

»Εκείνη τη στιγμή, μία παράξενη φωνή έφτασε στ' αυτιά μου.

»—Για πάντα!... Για πάντα!...

»Ήταν το «μπεό», ένα μαύρο πουλί με κίτρινη και κόκκινη κουκούλα, που βρισκόταν μέσα σ' ένα κλουβί πάνω από το κεφάλι μου.

»Το πουλί αυτό απομιμείται τη φωνή του ανθρώπου, όπως και ο παπαγάλος. Και φαί-

νεται πως είχε ακούσει αυτά τα λόγια από την Κοντζίτα και τα ξανάλεγε τώρα μ' έναν τόνο αφάνταστα θλιβερό.

»Σηκώθηκα άμέσως, άνοιξα το κλουβί και έδωξα το «μπεό». Άλλα δεν απομακρύνθηκε από την καλύβα. Από τότε, πετάει πάντα στα δέντρα που βρίσκονται ολόγυρα και μέσα και νύχτα λέει τα ίδια θλιβερά λόγια:

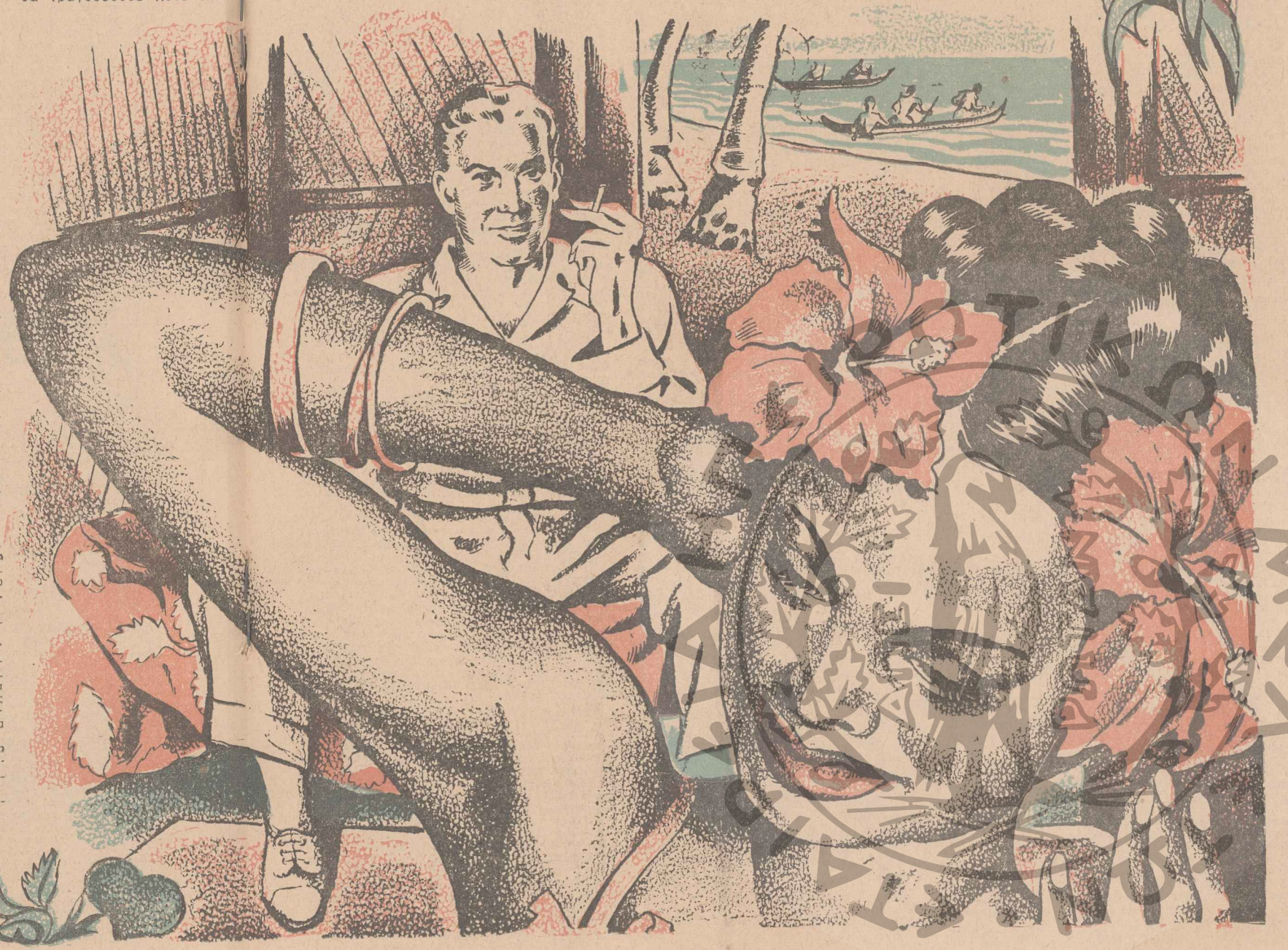
»—Για πάντα!... Για πάντα!...
»Ο Μπερτράν αναστέναζε.

—Τίποτε πια δεν μπορεί να θάλη την Κοντζίτα από την καρδιά μου συνεχίσε σε λίγο. Και ξέρω πως θα την αγαπώ ως την τελευταία μου πνοή... Την έθαψα εδώ στη γωνία του κήπου... Κι' θα μείνω παντοτεινά κοντά της, για να της κρατώ συντροφιά...

—Και η Λυδία; ρώτησα.

—Έφυγε, μου απάντησε. Δεν είχε πια καμιά δουλειά εδώ... Ήταν η αιτία της δυστυχίας μου... Χωρίς αυτήν, η αγαπημένη μου Κοντζίτα θα ζούσε ακόμη και θα ήμαστε ευτυχισμένοι...

ΦΡΑΝΣΙΝ ΑΡΒΙΛ

νο δρόμο, πρόσεξε άμέσως ένα κλειστό και σταματημένο αυτοκίνητο.

«Εδώ είναι!» είπε με τό νοῦ της. Την κυριεύσε μία μοχθηρή χαρά. «Άγριες σκέψεις ανέβαιναν απ' τα βάθη της καρδιάς της, όπου τις είχε περιορίσει τό σον καιρό».

«Ναι σ' άπαῶ, ήλθες! Άδ θα σε ιδῶ έπιτέλους θυμωμένο... Βαρέθηκα πιά τό θαυμασμό σου, την έμπιστοσύνη σου!... Δέκα χρόνια τώρα πίστευες πως σ' άγα- ποῦσα. Βλάκα!... Να ιδῶμε τώρα πως θα παίξεις τό ρόλο σου. Άν τὰ καταφέρεις καλὰ θα σε χειροκροτήσω ἐγὼ πρώτη!», Σε καμμία περίπτωση σ' ἄλη την πολυ- τάρχη ζωή της, δέν είχε νοιώσει τέτοια διέγερση. Για ένα μόνο πράγμα λυπόταν: Γιατί δέν φοβόταν πραγματικά τόν Έν- τουάρ. Αυτό θάκανε ακόμη πιο πικάντικη την περιπέτειά της...

Μπῆκε στο σπίτι. Δέν ἔβλεπε πιά τό αὐ- τοκίνητο δέν μπορούσε νά ξέρῃ ἂν είχε πῶς ἀπ' αὐτό τό Σαμπριάλ γιά νά ὀρ- μήσει, νά τήν ἀρπάξῃ... Ένα ρίγος πέ- ρασε ἀπ' τήν πλάτη της. Ἡ ἔντονη αὐτή συγκίνησή της ἐκκρίνονταν περισσότερο ἀπ' τὰ ἄνοστα κομπλιμέντα. Ἄν ὁ Έν- τουάρ τήν προλάβαινε ἐκεῖ, στο κατώφλι, ἂν τήν κακομεταχειρίζεται, ἂν τήν χτυ- ποῦσε ὁ ἀποκτοῦσε ἴσως κάποιο κύρος στή μάτια της.

Ἄλλὰ δέν ἔκαμε τίποτε τέτοιο. Κι' ὅταν ἡ Ζανὶν γλύστρησε μέσα στο διαμέρισμα τοῦ Μαλδιέρ ἀπ' τή μισοανοικτὴ πόρτα ζέσπασε σ' ένα γέλιο γεμάτο ἀπερίγραπτη περιρρόνησι.

— Τί ἔχετε; τὴ ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ βα- ρώνος.

Τὴν ἐλάτρευε κι' ἦταν θαυμωμένος ἀ- κόμη ἀπ' τὴν εὐτυχία τῆς κατακτήσεώς του.

— Τί ἔχω; εἶπε ἐκείνη. Κυττάχτε τό στό- μάτι μου.

Ὁ Μαλδιέρ εἶδε στο βάθος τῶν ματιῶν της μόνο φλογες ἰδῶντες Τρεμουλίαςε ἀπὸ καρὰ νομίζοντας ὅτι αὐτὸς τις εἶχε ἀνάψει καὶ τραύλισε λόγια λατρείας. «Ε- σφίξε τὴ Ζανὶν στήν ἀγκαλιά του. Πρόσε- ξε ὅμως ἡ ἐκπληξὶς ὅτι γέντωσε τό αὐτὶ της, σάν κάτι νὰ περιμένε.

— Τί σὰς ἀνησυχεῖ; τὴ ρώτησε.

— Τίποτε... Μοῦ φάνηκε πως ἄκουσα...

Σαφνικά, μέσα στήν ἡσυχία τοῦ δρόμου ἀκούστηκε ὁ θόρυβος ἑνὸς αυτοκινήτου, πού ξεκίνησε πέρασε ἐξῶ ἀπ' τό σπίτι κι' ἀπομακρύνθηκε. Ἡ Ζανὶν ζαναγέλασε τό- τε παράξενα, ὅπως ὅταν εἶχε φτάσει ἂ. μέσως κατόπιν ἄλλαξε ὁλόελα. Χάθηκε ἡ προκλητικὴ ζηρώτης της. Χλωμή, ψυ- χρὴ ἀφορημένη δέν ἄκουσε πιά τὸ τρα- φερὰ λόγια τοῦ βαρῶνου.

— Πρέπει νὰ φύγω! τοῦ εἶπε, σάν νὰ μὴ συναίσθανόταν καθόλου τὸ παρολήρημα τοῦ πάθους του.

— Μὰ τί πάθους; ἀπόρρητος ὁ Μαλδιέρ ἀ- πελπισμένος. Τί σὰς ἔκανα;

— Τίποτε, φίλε μου! Εἶσθε ἕνας θαυμά- σιος νέος...

— Τί μυστηριώδης πού εἰσάστε!... πρό- ρερε ὁ βαρῶνος ἀνστενάζοντας.

— Κάθε ἄλλο! Ἀπλῶς καὶ μόνον ξέρω τί θέλω! εἶπε ἡ Ζανὶν χαμογελώντας.

Ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ θετικά στήν ἐρώ- τησί του ἂν θὰ ζαναρχόταν. Καὶ τὸν ἀφι- σε, μεθυμένο ἀπελπισμένο νανισμένο ἀπὸ ἀνικανοποίητον ἔρωτα.

Ὅταν βρέθηκε στο δρόμο εἶχε ξεχά- σει κι' ὅλας τὴν ἕπαρξί του.

«Ἐκεῖ νοῦστο νὰ τό πάρῃ ἀπόφασι ὁ Έντουάρ καὶ νὰ σιωπῇ! Αὐτὸ μὰς ἔλει- πε...» συλλογιζόταν.

Καθόυχασε ὅμως μόλις ἔφτασε σπι- τὴ γιατί ἕνας ὑπέρτης τῆς εἶπε ὅτι ὁ Σαμπριάλ τὴν περιμένε στο γραφεῖο του. Ἦταν μιά ὥρα πού δέν ἔμενε ποτὲ στο σπίτι ὁ ἄντρας της. Κι' ὁ τρόπος ἄλλωστε τῆς εἰδοποιήσεως του προηένηε θύελλα.

Ἡ Ζανὶν μπῆκε ἥσυχον στήν τουαλέττα της κι' ἄλλαξε φῶρεμα. Κυττάχτηκε στήν καθρέφτη ἐξετάζοντας τὴν ὡμορφιά της, ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὸ πόδια ὅπως ἕνας πα- λῆς πολεμιστὴς θὰ ἐξέταζε τὴν νανοπία του.

«Δέν θὰ μοῦ κάνῃ τίποτε, ἐμέναν» εἶπε με τό νοῦ της.

Καὶ διευθύνθηκε πρὸς τό γραφεῖο τοῦ συζύγου της. Καθῶς ἔμπαινε εἶδε πᾶν- το τό τροπικὸ του ἀνάμεσο στο καρτί του ἕνα ρεβόλβερ. Ὁ Σαμπριάλ ἔνοσηρε. Ἄ- φισε τὴν πέννα του καὶ κύτταξε αἰμίλητος τὴ νυνσικα του. Ἐκείνη ἔνοιωσε ἐκπληξί- γιὰ τὴν τόση ὡχρότητα του καὶ γιὰ τὴν ἁ- σονήθησι ἀποφασιστικὴ του ἔκφρασι.

— Μὲ χίτησε; τοῦ εἶπε.

— Ἀπὸ πού ἔρχεσαι; πρόφερε ὁ Σαμ- πριάλ.

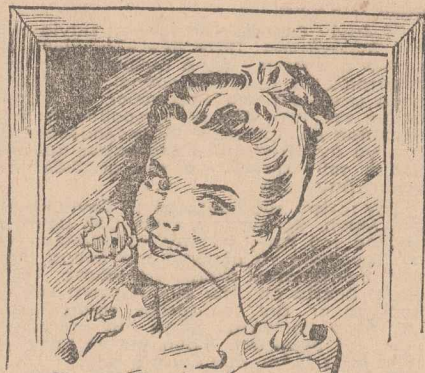
— Μά... ἔκαμα μερικὲς ἐπισκέψεις.

— Ἐκαμες μιά μόνον... στήν ὁδὸν Ὡ- μάλ.

— Στὴν ὁδὸν Ὡμάλ;... Δέν θυμᾶμαι...

Ἰσως...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἡ γυναίκα μετὶ Κόνητο Τριαντάφυλλο

Ένα τρυφερό εἰδύλλιο πού βάφθηκε σὸ αἶμα

Ένας πίνακας τοῦ περιφίμου Ἀγγλῶν ζωγράφου Τόμας Λάσενς παρουσιάζει μιά γυναίκα μ' ένα νοσητικό χαμόγελο, πού κρατᾷ ἀνάμεσα στὰ κατὰλευκα δόντια της τό μίσγο ἑνὸς κατακόκκινου τριαντά- φυλλου.

Ἡ γυναίκα μετὶ τὸ ῥόδο δέν εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὴν μαρκησία ντε Κονανύ.

Ἡ Λουίζα Μάρθα ντε Κονεφλάν ντ' Ἀρμαντιέρ εἶχε παντρευθῇ τό 1775 τὸν στρατηγὸ μαρκησιο ντε Κονανύ, πού σκο- τέθηκε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια στὸν πό- λεμο. Ἦταν μιά γυναίκα ἐξαιρετικὰ ὁμο- ρφη καὶ τό σημαντικώτερο ἦταν πως ἤξερε καλὰ πόσον ἀκατανίκητη ἦταν ἡ γοητεία πού ἐξασκούσε πᾶν στούς ἄνδρες. Τὸ οἰ- κονομικὸ τῆς οἰκίσμου, ὅπως καὶ τὸ οἰ- κῆσμο τοῦ συζύγου της, δέν τὴν ἐνθουσί- αζαν καθόλου, καὶ μετὰ τό θάνατο τοῦ συ- ζύγου της διάλεξε ἑνα δικό της πού τῆς ἀνῆκε προσωπικά καὶ πού ἤξερε πως κανεὶς ἄλλος δέν θὰ μπορούσε νὰ τό διαβιολει- κήσῃ. Ἦταν ἕνα ὁλάνοιγτο τριαντάφυλλο πού γύρω του πετούσαν μικρὲς πεταλούδες καὶ μέλισσες, εἰσπνέοντας τό ἀρώμα του...

Τὸ τριαντάφυλλο δέν ἦταν μόνον τό προ- σωπικὸ οἰκόσηρο τῆς μαρκησίας ντε Κονανύ. Ἐνῆνε ἐπίσης ὁ ἀνώριστος σύντο- φός της. Στὸν περίπατο στίς κοσμικὲς δε- εἰώσεις, στίς ἐσοτὲς τῶν Βερσαλλιῶν ἐμ- φανίζονταν μὲ ἕνα κατακόκκινον τριαντάφυ- λλο, πού τό κρατοῦσε σὸ χέρι ἡ ἀνάμεσα στὰ δόντια της. Κι' οἱ θαυμασταὶ της σχη- ματίζαν πάντα γύρω της ἕναν κύκλο, ὅπως οἱ πεταλούδες καὶ οἱ μέλισσες, πού εἰκο- νίζοντο σὸ οἰκόσημό της.

Μιά μέρα, ὅμως, τό κόκκινο τριαντάφυ- λλο τῆς μαρκησίας ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ ματώσῃ ἀπὸ τὸν πόνο κι' ἔσθυσε γιὰ πάντα τό ναμόνελο ἀπὸ τὰ χεῖλιά της. Ἦταν ἡ μοιραϊκὴ φορὰ πού ἡ ὁμορφὴ Λουίζα εἶχεν ἀναπνεῖσι προανωματικά κι' ὁ ἀγαπημένος της ἦταν ὁ μαρκησιος ντε Μπρόιλ ἕνας γενναῖος ἀξιωματικός, πού εἶχε διακριθῇ στούς πολέμους τῶν Κάτω Χωρῶν.

Σὲ μιά δεξιῶσι τῶν Βερσαλλιῶν, ἡ ὥραία Λουίζα ἦταν καθισμένη μὲ νανέλια σὲ μιά πολυθρόνα κι' ὅπως συνήθιζε νὰ κάνῃ πᾶν- τὰ ἔπαιξε ἀνάμεσα στὰ γένια της ἕνα ὀλι- γο τριαντάφυλλο.

Σὲ μιά στιγμή, ὅμως, τό τριαντάφυλλο ἔξωγε ἀπὸ τὰ χεῖριά της καὶ ἔπεσε κάτω.

Ὁ ἱππότης ντε Νταυά, πού στεκόταν πλάι της ἔσκυψε ἀμέσως καὶ τό σήκωσε. Ἐπειτα, τό ἔφερε στὰ χεῖλιά του, τό φίλη- σε, ἔκαμε μιά βαθειὰ ὑπόκλησι υποροστὸ στὴ μαρκησία καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Λουίζα εἶνε γίνεσι κατακόκκινη ἀπὸ τό θυμὸ της. Ἄλλὰ ἔλοντας ν' ἀποφύγῃ τό σκάνδαλο προσήλθε νὰ μὴν πῇ τίποτε.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὅμως, ὁ ἱππότης συναντήθηκε σὲ μιά γειτονικὴ αἴθουσα μὲ

τὸν μαρκησιο Μπρόιλ, πού ἀναγνώρισε ἀ- μέσως τό τριαντάφυλλο τῆς ἀγαπημένης του.

— Ἄν, ὅπως ὑποθέτω, κλέψατε αὐτὸ τό τριαντάφυλλο, εἶπε σὸν νεαρό ἱππότη, τό καλλίτερο θὰ ἦταν γιὰ σὰς νὰ τό ἐπιστρέ- ψετε στήν κάτοχό του.

— Κι' ἐγὼ νομίζω, ἀπάντησε ὁ ἱππότης, πως τό καλλίτερο γιὰ μένα θὰ ἦταν νὰ τό κρατήσω.

Καὶ σήκωσε τό χέρι του, γιὰ νὰ τό θέ- σῃ στὰ χεῖλιά του.

Ἄλλ' ὁ ντε Μπρόιλ τό ἄρπαξε μὲ μιά γοήγηση κίνησι καὶ τό ἔβαλε σὸ στήθος του.

Ὁ ἱππότης ντε Νταυά εἶχε φέρεσι κίλας τό χέρι του στὴ λαθεῖ τοῦ εἰδους του.

Ἀλλὰ μερικοὶ αὐλικοί, πού βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, ὑπόδειξαν στούς δυὸ ἀντιπάλους πως θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ λύσουν τὴ δια- φορὰ τους μέσα σ' ἄνἀκτορα τῶν Βερσαλ- λιῶν, γιὰτί ὁ βασιλεὺς δέν θὰ συγχωροῦσε ποτὲ αὐτὴ τὴν προσβολὴ πρὸς τό αἰτομό του.

Ὁ κύριος μαρκησιος θὰ ἔχῃ τότε τὴν καλῶσύνῃ νὰ ἀκόλουθησῃ σὲ κάποια ἐν- ὁσηκὴ γωνία ὅπου θὰ μπορέσουμε νὰ δι- ασταυρώσουμε ἐλευθερὰ τὰ εἶψη νὰς: ὡ- τήσε ὁ ἱππότης.

Εἶμαι στίς διαταγὲς σας, ἀπάντησε ὁ ντε Μπρόιλ.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Ἡ μονομαχία εἶνε σὲ μιά γωνία τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφυγαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ με- ρικοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, πού θὰ τοὺς χο- σίμευσαν ὡς μάλιστα.

Οἱ ἀπιστίες τῆς ὁμορφῆς Χελήνας

Τὰ ζευγάρια χόρευαν χαρούμενα ἐκεῖνο τό βράδυ μέσα στίς πολυτε- λεῖς αἰθούσες τοῦ «Φοινῆ» τοῦ με- γάλου ξενοδοχείου τοῦ Σίκανου.

Σὲ μιά στιγμή, ἕνας ἀπὸ τοὺς χο- ρεῦτας κλονίσθηκε, ἔκαμε δυὸ τρεῖς ἀδύνατες κινήσεις κι' ἔπειτα σωριά- σθηκε κάτω συμπρασαύροντας μα- ζὶ του καὶ τὴν ὁμορφὴ νέα πού χο- ρεῦε μαζί του.

Ἡ νέα ἀνασκήθηκε σὲ λίγο. Πά- νω στο ὁλόλευκο φῶρεμά της ξεχυ- ρίζαν μερικὲς κόκκινες κηλίδες.

Ἦταν τραυματισμένη; Ὀχι. Οἱ κηλίδες αὐτὲς εἶχαν ἀσχηματισθῇ ἀ- πὸ τὴ φυλακὴ μὲ τὸν Μπιλλυ Ρού- σπ... Ὅταν θάβαινα, εἶχα σκοποῦ νὰ σὲ ζανακάμω δική μου... Ἐσὺ μὲ εἶχες ξεχάσει καὶ εἶχε ριχτῇ στήν ἀγκαλιά ἑνὸς ἄλλου... Μὰ αὐ- τὸς ὁ ἄλλος δέν ὑπάρχει τώρα... Θὰ προσπαθῶ νὰ πεῖσω τὸν ἐαυτό μου πως ὁ Τζέρεμι Κουίνου δέν ἦ- ταν ποτὲ ἕνα ζωντανὸ πρόσωπο... φρόντισε νὰ κάμῃς καὶ σὺ τό ἴδιο... Τὸ καλύτερο, μάλιστα, θὰ εἶνε νὰ ξεχάσωμε καὶ τ' ὄνομά του...

Χαμογέλασε εἰρωνικά καὶ πρόσ- θεσε:

— Ἄλλὰ ξεχνιοῦνται ὅλες οἱ ἀπι- στίες σου;

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τό μέρος της.

Ὁ Τζέρεμι Κουίνου δέν ἔχρησε ποτὲ Χελήνα, εἶπε πλαιοζώντας.

Ὅπως ἐπίσης δέν ἔχρησε ποτὲ οὐ- τε ὁ Κάροον Μπέντφορντ οὔτε ὁ Τζῶν Χάμμουτ... Ὁ ῥατοῦ...

Ἡ νέα ἔκαμε μιά φοβισμένη κί- νησι.

Μὰ μοῦ θυμίζεις τὰ ἐγκλήματά σου, Τέρ! παρακάλεσε.

— Εἶνε τὰς ὅσα καὶ οἱ ἀπιστίες σου, Χελήνα!

Τὸ βλέμμα τοῦ εἶχε γίνεσι βλοσυ- ρὸ καὶ τό πρόσωπό του εἶχε πάρει μιάν ἄγρια ἔκφρασι.

— Συγχώρεσέ με, Τέρ! εἶπεν ἡ νέα.

— Νὰ σὲ συγχώρεω, Χελήνα; Τὸ ἔχω κάμει δυὸ φορές ὡς τώρα...

Δέν σκέφθηκες, λοιπόν, πως αἱ μέρα θὰ ἔπρεπε νὰ κανονίωμε τοὺς λογαριασμούς μας;

Ένα μαχαίρι ἔλαμπε τώρα στὰ χεῖριά του.

— Ἡ ἀγάπη μας ἀρχίσε μέσα σὸ αἶμα, εἶπε. Θὰ εἶνε σωτὸ λοιπόν, καὶ νὰ τελειώσῃ μέσα σὸ αἶμα...

Εἶχε σπῶσει τό χέρι τοῦ καὶ τὰ μάτια τοῦ ἀνασπῶσαν πᾶν σὸ στήθος της νέας τό μέρος πού ἔ- πρεπε νὰ χτυπήσῃ...

Σαφνικά, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίξε μὲ ὀρμη.

Τρεῖς ἀνδρῶσι μὲ τό αὐτομάτα σὸ χέρι πρόβησαν στήν εἰσοδὸ.

Ἡ ἀστυνομία εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ Τέρ Ντιούλεθ κι' εἶχε ῥω- σίει τώρα τό σπίτι ὅπου εἶχε μετα- φέρεσι τὴ Χελήνα.

Τὸ ὡπλισμένο χέρι τοῦ γκάνγκ- στερ κατέθηκε μὲ ὀρμη πρὸς τό στήθος της νέας.

Τὰ δάχτυλα σφίχθηκαν τὴν ἴδια στιγμή πᾶν στίς σκονδῶλες τῶν αυτομάτων. Κι' οἱ σφαῖρες γάζωσαν τό σῶμα τοῦ Τέρ Ντιούλεθ.

Ὁ γκάνγκστερ λυγίσσε στὰ δύο, κι' ἔπειτα σωριάστηκε νεκρὸς.

Ένα βῆμα πῖο πέρα, ἡ Χελήνα Βίνγκιαρτ ἔσπεκε ἀκίνητη σάν ἄ- γαλμα.

Σαφνικά, τὰ χεῖλιά της ξεσφίχθη- καν κι' ἡ νέα ζέσπασε σ' ἕνα ὀρμη- οῦ γέλιο.

Εἶχε τρελλαθῇ!

— Εὐὲ εἶσαι ἀντροῦλη μου;

— Εὐὲ εἶσαι ἀντροῦλη μου;

— Εὐὲ εἶσαι ἀντροῦλη μου;

— Εὐὲ εἶσαι ἀντροῦλη μου;

— Εὐὲ εἶσαι ἀντροῦλη μου;

— Εὐὲ εἶσαι ἀντροῦλη μου;

Ξαθυσαν τὰ ὦτα μέσα στήν αἴθου- σα τοῦ χοροῦ τῆς εἶχε ρίξει μιά μασκα μὲ χλωροφόρμιο πᾶν σὸ πρόσωπο.

Ἡ Χελήνα ζύπνησε ἀπὸ τό λή- θαργὸ της τό μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας. Μιά ἡλικιωμένη γυναίκα τὴν βοήθησε νὰ κάμῃ τὴν τουαλέττα της καὶ τῆς ἔφερε νὰ φά

Ποτέ άλλοτε δεν είχε προκαλέσει τόσο ενδιαφέρον ο έθνομας διαγωνισμός της Ακαδημίας της Τουλούζης, όσο το έτος 1514. Ο ίδιος ο βασιλιάς της Γαλλίας είχε προσφέρει τα βραβεία για τους νικητές: ένα χρυσό τριαντάφυλλο για τον πρώτο κι ένα ασημένιο για το δεύτερο.

Οι κυριώτεροι υποψήφιοι ήταν οι τροβαδούροι Γιεχάν ντε Βιλλεμπώλ και Ρισάρ ντε Μαρινά. Κι' οι δυο περριμεναν την ευτυχία ή τη δυστυχία τους απ' το αποτέλεσμα του διαγωνισμού, γιατί αγαπούσαν κι' οι δυο την ομορφότερη κοπέλα της Τουλούζης την Ισαβέλλα ντε Βιλλεμπώλ κόρη του συμβολαιογράφου της πόλεως.

Ο πατέρας της νέας ήταν άνθρωπος αυστηρός. Κι' είχε υποσχεθεί ότι θα δινε την κόρη του σ' όποιον θα παίρνε το πρώτο βραβείο του διαγωνισμού δίχως να τον ενδιαφέρει αν τον ήθελε ή όχι η Ισαβέλλα. Πρέπει να προσθέσουμε ωστόσο ότι ήταν βέβαιος για τη νίκη του Βιλλεμπώλ που οι σίτοι του είχαν σφάσει ως τη βασιλική Αύλη. Τον συμβόλουσε ιδιαίτερα ήθελε όμως να δοκιμάσει το ταλέντο του. Κι' η Ισαβέλλα είχε δηλώσει στους δυο υποψηφίους ότι θα γινόταν το θέλημα του πατέρα της.

Επειτα όμως είχε ουρμουρίσει στο Γιεχάν καθώς της φιλούσε το χέρι:

— Έσείς θα νικήσετε γλυκέ μου, είναι βέβαιο! Ότι κι' αν συμβεί δεν θα παντρευτώ ποτέ άλλον από σένα γιατί σ' αγαπώ!...

Ο νέος τροβαδούρος είχε φέρι μεθυσμένος από χαρά, με την ψυχή γεμάτη έλπίδες, ενώ ο Ρισάρ ντε Μαρινά έτρεξε να κλεισθεί στο σπίτι του σχεδόν άπλησιος.

— Θα νικήσω έκείνος!—σούλ λογίζονταν με λύσσα. Ποτέ οι σίτοι μου δεν μπορούν να φτάσουν τους δικούς του... Και θα χάσω την Ισαβέλλα!... Πώς τον μισώ αυτόν που τον άφησε αλλοτε σαν αδελφό! Δεν μπορούσαμε να ζήσουμε ο ένας χωρίς τον άλλο, απ' την ημέρα που τον έβγαλα απ' το ποτάμι όπου είχε πέσει και κινδύνευε να πνιγεί... Και τώρα... τώρα... μάς χωρίζει αυτή η νυναικά... και θα την παντρευτεί έκείνος!...

Η άπονομή των βραβείων θα γινόταν σε λίγες μέρες στο Δημαρχείο. Οι τροβαδούροι έκαναν τις τελευταίες διορθώσεις στα έργα τους. Όλος ο κόσμος ήταν βέβαιος για τη νίκη του Γιεχάν, με τα μακριά ξανθά μαλλιά και τα γαλιανά μάτια, που είχε κατακτήσει τόσες νυναικείες καρδιές.

— Ακουμπιέμενος στο παρὰ του το θρόνου αυτό ο Γιεχάν κτύπησε τ' αστέρι και συλλογιζόταν εκείνην που θα γινόταν σε λίγο δική του. Τα τελευταία λόγια της αντηκούσαν ακόμη στ' αυτιά του... «Όσοις μιά μικρή ανακατεύαν στη χαρά του: ή σκέψης ή απελπισίας που θα δοκίμαζε ο Ρισάρ, ο αδελφικός του φίλος, που του είχε σώσει

τη ζωή. Ήσαν ένωμένοι στενά οι δυο τους κανείς τους δεν έκανε κάτι χωρίς να συμβουλευθεί τον άλλον. Ήσαν ημέρα που η Μοίρα θέλησε ν' αναπάρουν κι' οι δυο την Ισαβέλλα. Από τότε ο Ρισάρ με το βίαιο χαρακτήρα του απέφευγε το Γιεχάν που υπέφερε νι' αυτή την έχθρα.

— «Καίμενε Ρισάρ! ανατέριναζε τώρα ο Γιεχάν. Γιατί ν' αγαπήσει κι' αυτός την Ισαβέλλα;...»

Σαφινικά, ένα χτύπημα στην πόρτα τον απέσπασε απ' τις ονειροπολήσεις του.

— «Εσύ, Ρισάρ! φώναξε χαρούμενα μόλις άνοιξε η πόρτα.

— «Φίλος του έμπεκε ά. μιλώντας, κάθισε κοντά στο τραπέζι του κι' έριξε μια άγρια ματιά στα χειρόνοματά του.

— Πήγες τα έργα σου στο Δημαρχείο; ρώτησε ο Γιεχάν.

— «Όχι άκόμη. Θα τ' αμώ απόψε, γιατί αύριο τελειώνει η προθεσμία όπως έρεει Μπορώ... μπορώ να δώσω συνκρόνω και τα δικα σου αν θέλεις, άπάντησε ο Ρισάρ.

— «Και βέβαια! Σ' εύχαριστώ πολύ! είπε ο Γιεχάν.

Πήρε μιά προαυμένη, τυλιγμένη και δεμένη με μεταξωτή κορδέλλα και την έδωσε στο φίλο του. Έκείνος την άρπαξε άπότομα κι' έπειτα σπύθηκε να φύγει.

— Τόσο γρήγορα; περαρονέθηκε ο Γιεχάν με πικρία. Άλλοτε ήσαν εύτυχιέμενος μένοντας κοντά μου. Δεν θυμάσαι λοιπόν πια την παλιά μας φίλια;

Θέλησε να του πιάσει το χέρι. Μά έκείνος το τράβηξε και δικαιολογήθηκε ά. μώως:

— Συχώρεσέ με, φίλε μου! Δεν ξέρω πώς έχω αλλάξει έτσι τελευταία!... Ίσως άπό τον πυρετό της δουλειάς... Έσύ είσαι καλλίτερός μου, το ξέρω.

— Καλέ μου Ρισάρ δεν σου κρατώ κακία! Θέλεis να φιληθούμε άδελφικά σαν άλλοτε;

Κι' ο Γιεχάν δίχως να περιμένει την άπάντησή του φίλου του, τον έσφιξε στην άγκαλιά του.

— Φεύνω είπε με φωνή ύ. πόκωπη ο Ρισάρ Είπε ά. γά. Σε λίγο θα κλείσει το Δημαρχείο. Άντιο Γιεχάν!

— «Πόσο υποφέρει και πόσο με μισεί, ο δυστυχισμένος!» συλλογιζόταν ο Γιεχάν, όταν έβρινε υόνος.

— «Η Ακαδημία είχε βγάλει την άπόφασή της. Άντίθετα προς όλες τις προβλέψεις, το χρυσό τριαντάφυλλο είχε δοθεί στο Ρισάρ ντε Μαρινά και το ασημένιο στο Γιεχάν ντε Βιλλεμπώλ! Πώς είχε συμβεί αυτό το άπίστευτο πράγμα;...

— Η όργη του Λουί ντε Βιλλεμπώλ, του πατέρα της Ισαβέλλας ήταν άπερίνοστη. Παρ' όλες τις παροκλήσεις της κόρης του, δεν είχε θέλψει να ιδεί πια το δυστυχισμένο Γιεχάν.

— Να μην ξαναπατήση ποτέ στο σπίτι μου! είπε στην Ισαβέλλα. Ο άνικανός!... Δεν θα παντρευτείς ποτέ σέ.

— «Κουράγιο γλυκέ μου φίλε, τούναρε η Ισαβέλλα. Θα πείσω στο τέλος τον πατέρα σου Σου όρκίζομαι ό. τι δεν θα δεχθώ ποτέ να παντρευτεί άλλον από σένα!»

Κι' όμως, δυο μήνες άρ. νότερα η Ισαβέλλα έκανε τους νόμους της με κάποιο ύποχρονό ντε Κομινζ. Και την άλλη μέρα, μερικοί ψαράδες έδωσαν απ' το ποτάμι το πτώμα του Ρισάρ. Στην καμαρά του πάνω στο γραφείο του βρέθηκε ένα γραμμά του για το Γιεχάν:

— «Αδελφέ μου. Καταδικάζω, τον έαυτό μου εις θάνατον, γιατί δεν άείζω τη συνγγνωση σου Σου έκλεψα το πρώτο βραβείο. Πριν πάω στο Δημαρχείο, το πάθος με τύφλωσε... και άλλάξα το ποίημά σου με τα δικα μου! Πρέπει να τιμωρηθώ όπως άείζω... Άντιο έσύ που σ' αγαπούσα τόσο και που είχα σφάσει να σε μι. σέ... για κατήρι μιάς άνδρας νυναικάς, που κορό. δεψε και τους δυο μας!»

Ρισάρ». Κανείς πια στην Τουλούζη δεν ξανάκουσε να γίνεται λόγος για το Γιεχάν ντε Βιλλεμπώλ τον τροβαδούρο με το σπάνιο ταλέντο.

— Όπως είπαν μερικοί, έ. πειτα απ' το νάμο της Ι. Ισαβέλλας και το θάνατο του Ρισάρ, άρρώσθηκε βα. ρυά, κινδύνεψε να πεθάνει, και μόλις σπύθηκε απ' το κρεβάτι πήγε να κατατά. χθι στο βασιλικό στρατό. Σκοτώθηκε λίγον καιρό ά. νότερα στη μάχη του Μαοινιάν.

ΝΟΕΙΟ ΣΑΝΣΕΠΙ

Περίεργη άπόφασις

— Ένας δικαστής της Νέας Υόρκης καταδίκασε τελευ. τοία σ' ένα σοδαρώταγο πρόστιμο τη χορεύτρια Σά. λυ Ράιντ γιατί υπήκε στη σκηνή ντυμένη μ' ένα α. πλό «φύλλο σικης» ή για την άκρίβεια με μιά μικρο. ζκοπική βεντάλια από φτε. ρά. Η κριτική της Σάλλο δεν όφειλεται στο ότι έ. φανίστηκε νυννη σκεδόν. αλλά στο ότι δεν έδωκε τον καιρό στους θεατάς να σ. νηθίσουν στο θέαμα που έ. πρόκειτο να ιδούν! Μ' α. πλούστερα λόγια γιατί δεν νύθηκε σινά σινά πάνω στη σκηνή, όπως γίνεται στις άμερικανικές επίθεω. ρήσεις όπου οι χορεύτριες άραιοούν πολλές φορές και αυτό το «φύλλο της σικης» αλλ' έκκιμε άπότομα την έ. μ. σνάνισή της με την περιβολή της Εύας. Το πράγμα αυτό κατά τον άμερικανό δικαστή, είναι έπιλήψιμο για. τι δεν δίνει τον καιρό στο θεατή να θαυμάσει τις συν. κινήσεις του.

ΣΕ ΥΨΟΣ 30 ΜΕΤΡΩΝ!

Για τον ψεκασμό με έντομοκτόνο υγρό ύψηλών δέντρων οι καλλιεργητές της Καλλιφορνίας χρησιμοποιο. σουν το περίεργο αυτό μηχανήμα που έκτοξεύει το έντομοκτόνο σε ύψος τριάντα μέτρων, χάρις σε μιά έλικα άεροπλάνου δύναμεις 100 ίπ. πων. Η έλικα βρόσκειται μέσα στο μάλο κωνί, που νυρίζει προς όλες τις διευθύνσεις.

ΜΙΑ «ΕΣΤΡΑ» ΘΕΣΙΣ ΣΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Στα άμερικανικά καταστήματα έ. καν την εμφάνισή τους αυτές οι «έ. τρα» θέσεις για το ποδήλατο. Είναι φτιαγμένες από σκληρό έυλο σκε. πασμένο με μιά πλαστική ύλη και διδώνουν εύκολα στο σκελετό του ποδηλάτου. Είναι εύρησιες για τα μι. κρά παιδιά.

ΝΕΟΙ ΑΝΕΜΙΣΤΗΡΕΣ

Η περίεργη αυτή συσκευή, που μοιά. ζει με θερμίστρια, είναι αντίθετα έ. νας πολύ προκτικός άνεμιστήρας νεωτάτου άμερικανικού τύπου. Με τον άνεμιστήρα αυτόν δεν δημιουργ. νούνται άπότομα ρεύματα άέρος ή δέ άτύσσοφισα του δωματίου διατη. ρεί πάντα μιά σταθερή όροσιά.

Η ΕΤΟΧΗ

δτό όπίτι μας

Τι είναι ή «σκηνή με το όξυγόνο»

νω σ' αυτή εφαρμόζεται ένας ειδικός ρυθμιστής. Το μόνο που έχει να κάνει τότε ο άσθενής είναι ν' απλώσει το χέρι του και να γυ. ριση το δείκτη αυτού του ρυθμιστού.

Όπως είναι γνωστό, ο καλούμενος καθαρός άέρας περιέχει 21% όξυγόνο. Έκείνος που αναπνέει από σπitalia μας περιέχει μόνον 11-12% και κάποτε πολύ λιγώτερο.

Η «σκηνή με το όξυγόνο» μπορεί να μάς δώση άέρα που να περιέχει όξυγόνο από 21-90% δηλαδή σε άναλογία τέτοια που δεν έ. ά υπορούσαμε να την βρούμε ούτε στην καλύτερη έξοχή.

Ο άσθενής βρίσκεται έτσι πραγματικά στην έξοχή, χωρίς να έ. η μετακινήσει καθόλου από το κρεβάτι του.

Τα πειράματα που έγιναν στην Άμερική απέδωσαν καταπλη. κτικά αποτελέσματα. Δύο ή τρεις ώρες την ημέρα παραμονής σε μιά παρόμοια «έξοχή» έκλυτέρεψαν, άισθητά και μάλιστα έθεράπευσαν πολλούς άσθενείς από νοσήματα των πνευμόνων, της καρδιάς, του νευρικού συστήματος κτλ.

Άλλ' οι Άμερικανοί, σαν πρακτικοί και προνοητικοί άνθρω. ποι που είναι, άκρόβηκαν πώς δεν πρέπει να περιμένη κανείς ν' άρρωσθήει ή να καταφύγει στην «σκηνή με το όξυγόνο».

Οι ύγιεινές δεν έχουν λιγώτερη ανάγκη από έξοχή.

Και άρχισαν να μελετούν τον τρόπο της κατασκευής σπι. tiών, που ο άέρας τους θα περιέχει την άναλογία όξυγόνου που έπιθυμούν οι ένοικοί τους.

Τα παράθυρα αυτών των σπιτιών δεν θα χρησιμεύουν πια για τον άερισμό αλλά μόνο για να έπιτρέπουν στο φώς να μπειν

η «σκηνή με το όξυγόνο» μπορεί να κινείται έλεύθερα και να κάνει ό. τι θέ. λει μέσα στη σκηνή με το όξυγόνο.

Ένας μικρός κλ. νητηρ θέτει σε κίνη. μιά ειδική αντίλα. Οι κινήσεις της άκολουθούν το ρυθμό της αναπνοής. Έτσι ο άέρας που β. σκεται μέσα στη συσκευή, άσκει μιά μηχανική πίεση πάνω στον έώρακα του άσθενούς, που ά. κολουθείται άμέσως έπειτα από μιά χαλαρώση.

Κατά την πίεση ο άέρας που βρίσκεται μέσα στους πνεύμονες του άσθενούς ώθείται προς τα έξω (έκπνοη). Κατά τη χαλαρώση, ο θώρα. ώθείται προς τα επάνω και ένα ρεύμα άέρος μπο. νει τότε μέσα στους πνεύμονες (είσπνοη). Ο άσθενής αναπνέει έτσι κανονικά και υπάρχει έ. λ. π. με τον καιρό, να ξαναβρούν τα νεύρα του την ζωτικότητα των.

Υπάρχουν όμως άπειρες περιπτώσεις ανθρω. πων, που ή σωματική ζωή των πόλεων τους σκο. τώνει άργά, αλλά συστηματικά, γιατί ο άέρας που αναπνέουν δεν περιέχει την ά. παιτουμένη ποσότητα όξυγόνου. Παρ. ισταται τότε άνάγκη παραμονής στην έξοχή ή—πράγμα που θα ήταν το ίδιο—μεταφοράς της έξοχής στο σπίτι μας.

Οι Άμερικανοί γιατροί σκέφθηκαν πώς το δεύτερο θα ήταν το προτιμώ. τερο και έπενδυσαν τη «σκηνή με το όξυγόνο». Η σκηνή αυτή αποτελείται ά. πό ένα διαφανή θάλαμο, είδος κουνου. πίας δηλαδή, που περιβάλλει το κρε. βάτι. Η κουνοπιέρα αυτή, που κατα. σκευάζεται από ειδικές πλαστικές ού. σεις μ' έ. λο που φαίνεται σαν άρα. κνήφινθη αποτελεί στην πραγμα. τιότητα έναν άδιαπέραστο φραγμό με. τοξύ του άσθενούς και του έ. ωτερι. κού κόσμου. Μ' άλλα λόγια, ή σκηνή αυτή δημιουργεί ένα κλειστό θάλαμο γύρω απ' το κρεβάτι του άσθενούς.

Δεν χρειάζεται τώρα παρὰ μόνον μιά συνθησμένη φίλην όξυγόνου. Πά.

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Ένας άλλος τύπος «σκηνής με όξυγόνο»

Κοκκίνο Διαβολός

23ον Κατά τη νύχτα της 23ης Αυ-
γούστου μια μόνον εκκλησία εί-
χε σωθή από τη μαγία των δια-
μαρτυρουμένων. Η εκκλησία του
Αγίου Κεντίνου. Δυστυχώς η εκκλησία αύ-
τη κινδύνευε τώρα από τους τυχοδιώκτες του
ληστού λοχαγού Ταγιεφόρ οι οποίοι μά-
λιστα δεν έγκραυν τις προθέσεις τους. Η
Ισπανική διοίκηση δεν μπορούσε να κάνει
τίποτε γιατί δεν είχε δυνάμεις. Όλο της
το στρατό τον είχε διαθεθεί για να κατα-
πνίξη τα επαναστατικά κινήματα στις ε-
παρχίες.

Αυτό έχοντας υπ' όψη του ο Ταγιεφόρ
έγραψε στους προέδρους των συντεχνιών, ζη-
τώντας τα κλειδιά της εκκλησίας. Τον
απειλούσε μάλιστα ότι εν περιπτώσει α-
νέμεσε θα τους έπιανε όλους και θα τους
έκαινε μέσα σε ζευγάρι στο λάδι! Άνθρω-
ποι τίμιοι, ειρηνικοί και δειλοί, αυτοί σκέ-
φθηκαν πλέον ν' αποταθούν στον κόμητα
Γοδεφρίδο και να του παραδώσουν τα κλει-
διά της εκκλησίας γι' ασφάλεια. Δεν ά-
νέβαλλαν ότι ο κόμης θα δεχόταν.

Πραγματικά ο κόμης λησιμονώντας τις
υποσχέσεις που είχε δώσει προηγουμένως
στη Δολόρα, πήρε τα κλειδιά κι' ορκίστηκε
να προστατεύσει το ναό. Οι πρόεδροι έ-
φυγαν και το πλήθος που περίμενε έξω
από το μέγαρο μόλις έμαθε τον όκο του
κόμητος άρχισε να ζητωκραυγάζει.

Ο κόμης καθόταν τώρα κοντά στο πα-
ράθυρο σκεπτόμενος τις συνέπειες του ό-
ρκου του. Ένας έλαφος θόρυβος τον έκανε
να νιώσει πίσω του. Είπε τότε έναν από
τους προέδρους που είχε μείνει στην αί-
θουσα. Ήταν ο φίλος μας μυλωνάς Γου-
λιέλμος Λορέντ.

— Μπα! στείς εδώ, κύριε Λορέντ; είπε
ο κόμης. Πώς δεν έφύγατε με τους άλλους;
Μήπως με θέλετε; Έχετε μήπως κανένα
νέωτερο να μου ανακοινώσετε για τη Μα-
γδαληνή;

Ο Γουλιέλμος καιρέτησε λέγοντας:
— Εγγενέστατε, δεν υπάρχει τίποτε νε-
ότερο, αλλά νομίζω πως ένω ένα μέσο
για να την βρούμε.

— Αλήθεια; ούτως ή άλλως εσθιασμένος ο κό-
μης.

— Ο φίλος μου ο Πλουσέτ, ύστερ' από
δυο μηνών κίνδυνο άνοιξε να γιστωθείται
και σήμερα καθώς του μιλούσα, έμαθα νια-
τί πήγε να κινδυνεύσει, υμνος του στη μη-
τρόπολη, το πρωί που η εγγενεία σας τον
έσωσε από βέβαιο θάνατο.

— Τι πήγε να κάνει; ούτως ή άλλως εσθιασμένος ο κό-
μης.

— Πήγε να τοποθετήσει κοντά στο Ά-
γιο Βήμα ένα δαχτυλίδι ελπίζοντας να βρε-
θεί η Μαγδαληνή.

— Ήταν κανένα φυλαχτό του Πάπα;
ή μήπως ο κόμης ναυαγόληται;

— Όχι. Πολύ φοβάμαι μην είχε κανένα
φυλαχτό του διαβόλου. Όστόσο οι κακού-
ργοι δεν τον άφησαν να τελειώσει το έργο
του. Και σήμερα το πρωί, επειδή ο ίδιος
δεν μπορεί να περπατήσει, μου έδωσε το
δαχτυλίδι και μου είπε να το πάω εγώ στο
ναό. Έγώ όμως πρην έκτελεσα την παραγ-
γλία του φίλου μου θεωρήσα καλό να έ-
ρθω εδώ για να σας πω με ποιο τρόπο το
δαχτυλίδι αυτό έφτασε στα χέρια του φί-
λου μου και κατόπιν να σας ζητήσω και
μια συμβουλή.

Κι' ο Γουλιέλμος άφηγήθηκε λεπτομερώς
την ιστορία του δαχτυλιδιού - φυλαχτού,
την οποία έξερουν οι αναγνώστες σας.
— Νά, μια περίεργη ιστορία, είπε ο
κόμης, αφού τελείωσε η διήγηση του Γου-
λιέλμου. Όστόσο πρέπει να δοκιμάσετε το
δαχτυλίδι.

— Αυτό ήθελα να σας πω κι' εγώ, είπε
ο Γουλιέλμος κάπως άνακουφισμένος. Πάν-
τως ο άνθρωπος που το έδωσε ήταν
πολύ αλλόκοτος.

— Τι χαρακτηριστικά είχε;

— Αδύνατος, ψηλός μ' ένα κερένιο χω-
μα, με μάτια κίτρινα και κόκκινα μαλλιά.

— Ο άνθρωπος αυτός είχε μήπως στο
μάγουλο...

— Μια πληγή, μάλιστα, εγγενέστατε!
του άπάντησε ο Γουλιέλμος πρην τελείωση
την ερώτησή του.

Ο κόμης έπεσε σε συλλογή.

— Πηγαίνετε να μου φέρετε το δαχτυ-
λίδι αυτό, είπε στο τέλος. Θέλω να το δώ-
σω.

— Το δαχτυλίδι; άπάντησε ο Γουλιέλ-
μος, το έχω άπάντα μου... νατό!

Ο κόμης έριξε μια ματιά. Είπε πάνω
σ' αυτό χαλασμένα το οικόσημο του δόν
Διέγου Διάζ της Ουέρτης, την εχίδνα που
έπιανε έναν αέτο.

Ο δόν Διάζ λοιπόν έζωσε: ... "Όποτε η
Δολόρα δεν είχε γελοστή; Νά λοιπόν ο
κίνδυνος που τους απειλούσε. Πώς θ' απο-
μάκρυνε τον κίνδυνο αυτόν; Πώς θα προ-
φύλαγε την κόμηση; Νά φωνούν! Μά πως
μπορούσε να το κάνει αυτό έφ' όσον πρό
όλγινου άκούα είχε δοκιμάσει να παρμενίη
στην πόλη και να παραταύση την εκκλη-
σία του Αγίου Κεντίνου;

Νά στείλη πάλι μόνη της στο έξωτερικό
τη λατρευτή του Δολόρα; Αλλά η κόμηση
σα δεν θα το δεχόταν. Περί αυτού ήταν
υπερβέβαιος ο κόμης.

— Αέσφρα το πρόσωπο του κόμητος έ-
λαμπε.

— Κύριε, είπε στο Γουλιέλμο που τον
κύτταζε εσθιασμένος, έμπιστευθήτε μου
το δαχτυλίδι αυτό. Θα το πάω εγώ ο ίδιος
στη μητρόπολη.

— Όχι! τον διέκοψε ο κόμης. Δεν ήταν
χθές η πρώτη φορά που άρχισα να υπο-
πεύμαι την αναστάση σας...

— Βέβαια βέβαια, κύριε Λέλιε, αλλά
υπάρχει στο σπίτι σας κάποια ψυχή, η ό-
ποια μονάχα χθές κατάλαβε ότι ζω, μια
ψυχή που τρέμει και τ' όνομά μου αν ά-
κούση... Και σεις, σαν έξαίστητες σύλ-
υες που είσαστε, πολύ σωστά σκεφθήκατε:
«Αν δεν σκοτώσω τον δόν Διάζ η κόμηση
σα δεν θα ήσυχάζει ποτέ της...» Άς πάω
λοιπόν να σκοτώσω τον δόν Διάζ!

— Απατάστε, κύριε. Άν ήρθα εδώ δεν
το έκανα υπακούοντας στο μίσος που αί-
σθάνουμαι έναντιόν σας. Ήρθα για να πιά-
σω εκείνον που όλος ο λαός της Φλάνδρας
τον καταριέται, εκείνον που από τεσσάρων
μηνών σκοπίζει γύρω του την καταστροφή,
την άπελπισία το θάνατο! Σας είχα μυ-
ριστή, δόν Διάζ, μά είχα και μερικές αμ-
φιβολίες. Τώρα κάθε αμφιβολία έξέλιπε...

Ο κακός δαίμων της Τουρραίνης είσαστε
σείς!... Σεις είσαστε ο κατάσκοπος που
στελνέτε στις φυλακές χιλιάδες άθώους, έ-
σείς οίκατε το δυστυγμένο αυτό τόπο
στη συμφορά και στην άπελπισία!... Έ-
σείς προσδίδετε τους πάντας στην Ίεση Έ-
ξέταση και δεν σέβεσθε τίποτε!

— Πρέπει να την αλήθεια, να έπαινεσω
την οξυδερκεία της έξοχότητάς σας! άπάν-
τησε ο δόν Διάζ κάνοντας μια υπόκληση.

— Λοιπόν, όμολογείτε τα έγκλήματά
σας!... Τα όμολογείτε και δεν τρέμειτε;
— Και γιατί να τρέμω; ούτως ή άλλως είρωνι'
κά ο δόν Διάζ.

— Πρόσεξε, δόν Διάζ! του είπε ο κό-
μης με τόνο άπειλητικό. Έσύ έδωσες τα
όνοματά τριακοσίαν υπόπτων στο Άνάτα-
τό Ισπανικό Δικαστήριο. Έσύ είσαι που
έξακολουθείς και παραδίδεις νέα θύματα σ'
αυτό, έσύ είσαι εκείνος που μόλις πέρα-
σε...

— Πρέπει να την αλήθεια, να έπαινεσω
την οξυδερκεία της έξοχότητάς σας! άπάν-
τησε ο δόν Διάζ κάνοντας μια υπόκληση.

— Λοιπόν, όμολογείτε τα έγκλήματά
σας!... Τα όμολογείτε και δεν τρέμειτε;
— Και γιατί να τρέμω; ούτως ή άλλως είρωνι'
κά ο δόν Διάζ.

— Πρόσεξε, δόν Διάζ! του είπε ο κό-
μης με τόνο άπειλητικό. Έσύ έδωσες τα
όνοματά τριακοσίαν υπόπτων στο Άνάτα-
τό Ισπανικό Δικαστήριο. Έσύ είσαι που
έξακολουθείς και παραδίδεις νέα θύματα σ'
αυτό, έσύ είσαι εκείνος που μόλις πέρα-
σε...

— Πρέπει να την αλήθεια, να έπαινεσω
την οξυδερκεία της έξοχότητάς σας! άπάν-
τησε ο δόν Διάζ κάνοντας μια υπόκληση.

— Λοιπόν, όμολογείτε τα έγκλήματά
σας!... Τα όμολογείτε και δεν τρέμειτε;
— Και γιατί να τρέμω; ούτως ή άλλως είρωνι'
κά ο δόν Διάζ.

— Πρόσεξε, δόν Διάζ! του είπε ο κό-
μης με τόνο άπειλητικό. Έσύ έδωσες τα
όνοματά τριακοσίαν υπόπτων στο Άνάτα-
τό Ισπανικό Δικαστήριο. Έσύ είσαι που
έξακολουθείς και παραδίδεις νέα θύματα σ'
αυτό, έσύ είσαι εκείνος που μόλις πέρα-
σε...

Άετός και Εχίδνα

Την άλλη μέρα, πρην από τα χαράματα,
ο κόμης της Θούνης βρισκόταν μπροστά
στο θυσιαστήριο της Παρθένου. Δεν έβαλε
το δαχτυλίδι στο μάσκαρο, αλλά πήγε και
κούφτηκε πίσω από ένα στύλο που ήταν
ακριβώς άπέναντι απ' το βωμό.

Γύρω του βασιλεύε σκοτάδι. Στάθηκε
και περίμενε με μάτια όρθάνοιχτα κι' αμ-
κία τεταμένα.

Η ώρα περνούσε.
Ξαφνικά ο κόμης ξεχώρισε αντίκρου του
μια ψηλή μαύρη ανδρική σιλουέττα. Πώς
είχε μπη' εκεί μέσα ο άνθρωπος εκείνος;
Ο κόμης Γοδεφρίδος δεν μπορούσε να κα-
ταλάβει.

«Όριζόμενος, σκέφθηκε σε μια στιγμή, το
«φάντασμα» αυτό είναι ο άνθρωπος που ζη-
τώ. Είναι ο Διέγος Διάζ».

Σε μια στιγμή οι δυο αντίπαλοι βρέθη-
καν ο ένας άπέναντι του άλλου.

Ο άρχων της Θούνης έκρυβε το πρόσω-
πό του με το μανδύα του. Το πρόσωπο του
δόν Διάζ ήταν νεκρικά χλωμό.

— Γνωρίζετε αυτό το δαχτυλίδι; ρώτη-
σε άμέσως ο κόμης.

— Ο δόν Διάζ υόλις άκουσε τη φωνή του
κόμητος ταραχτηκε. Όστόσο πήρε το δα-
χτυλίδι και στο χλωμό φως της αμγής άρχι-
σε να το κυττάζει.

— Το ξέρω, άπάντησε.

— Εκείνος που σας το στέλνει ζητάει
την προστασία σας, συνέχισε ο κόμης.

— Θα την έχω.

— Θα το αποδώσετε δηλαδή τη νέα
που άναπα;

— Μάλιστα.

— Και τότε;

— Σε ένα ή δύο μέρες.

— Και γιατί όχι τώρα άμέσως;

— Γιατί αυτή είναι η θέλησίς μου. Ξο-
χοντα της Θούνης.

Ο κόμης βλέποντας πως ο Ισπανός
τον άναγνώρισε κατέβασε το μανδύα του
και κάρφωσε τα βλέμματά του επάνω του.

— Η θέλησίς σας!... Ξανάπε με τόνο
σαρκαστικό. Φαντάζομαι ώστόσο ότι σαν
μάντις που είσαστε θα έξερετε ποιά άφο-
ρη μ' έφερε εδώ.

— Ερχεστε, για να βεβαιωθείτε αν ο άν-
θρωπος για τον όποιον σας μίλησε χθές
ο κύριος Λορέντ, είναι ο ίδιος, ο δόν Διάζ
που τινίγχε προ τριών ετών.

— Όχι! τον διέκοψε ο κόμης. Δεν ήταν
χθές η πρώτη φορά που άρχισα να υπο-
πεύμαι την αναστάση σας...

— Βέβαια βέβαια, κύριε Λέλιε, αλλά
υπάρχει στο σπίτι σας κάποια ψυχή, η ό-
ποια μονάχα χθές κατάλαβε ότι ζω, μια
ψυχή που τρέμει και τ' όνομά μου αν ά-
κούση... Και σεις, σαν έξαίστητες σύλ-
υες που είσαστε, πολύ σωστά σκεφθήκατε:
«Αν δεν σκοτώσω τον δόν Διάζ η κόμηση
σα δεν θα ήσυχάζει ποτέ της...» Άς πάω
λοιπόν να σκοτώσω τον δόν Διάζ!

— Απατάστε, κύριε. Άν ήρθα εδώ δεν
το έκανα υπακούοντας στο μίσος που αί-
σθάνουμαι έναντιόν σας. Ήρθα για να πιά-
σω εκείνον που όλος ο λαός της Φλάνδρας
τον καταριέται, εκείνον που από τεσσάρων
μηνών σκοπίζει γύρω του την καταστροφή,
την άπελπισία το θάνατο! Σας είχα μυ-
ριστή, δόν Διάζ, μά είχα και μερικές αμ-
φιβολίες. Τώρα κάθε αμφιβολία έξέλιπε...

Ο κακός δαίμων της Τουρραίνης είσαστε
σείς!... Σεις είσαστε ο κατάσκοπος που
στελνέτε στις φυλακές χιλιάδες άθώους, έ-
σείς οίκατε το δυστυγμένο αυτό τόπο
στη συμφορά και στην άπελπισία!... Έ-
σείς προσδίδετε τους πάντας στην Ίεση Έ-
ξέταση και δεν σέβεσθε τίποτε!

— Πρέπει να την αλήθεια, να έπαινεσω
την οξυδερκεία της έξοχότητάς σας! άπάν-
τησε ο δόν Διάζ κάνοντας μια υπόκληση.

— Λοιπόν, όμολογείτε τα έγκλήματά
σας!... Τα όμολογείτε και δεν τρέμειτε;
— Και γιατί να τρέμω; ούτως ή άλλως είρωνι'
κά ο δόν Διάζ.

— Πρόσεξε, δόν Διάζ! του είπε ο κό-
μης με τόνο άπειλητικό. Έσύ έδωσες τα
όνοματά τριακοσίαν υπόπτων στο Άνάτα-
τό Ισπανικό Δικαστήριο. Έσύ είσαι που
έξακολουθείς και παραδίδεις νέα θύματα σ'
αυτό, έσύ είσαι εκείνος που μόλις πέρα-
σε...

— Πρέπει να την αλήθεια, να έπαινεσω
την οξυδερκεία της έξοχότητάς σας! άπάν-
τησε ο δόν Διάζ κάνοντας μια υπόκληση.

— Λοιπόν, όμολογείτε τα έγκλήματά
σας!... Τα όμολογείτε και δεν τρέμειτε;
— Και γιατί να τρέμω; ούτως ή άλλως είρωνι'
κά ο δόν Διάζ.

— Πρόσεξε, δόν Διάζ! του είπε ο κό-
μης με τόνο άπειλητικό. Έσύ έδωσες τα
όνοματά τριακοσίαν υπόπτων στο Άνάτα-
τό Ισπανικό Δικαστήριο. Έσύ είσαι που
έξακολουθείς και παραδίδεις νέα θύματα σ'
αυτό, έσύ είσαι εκείνος που μόλις πέρα-
σε...

εδώ ο δούξ του Άλβα θα καταγγείλεις σ'
αυτόν όλους τους κατοίκους της πόλεως
και θα τους παραδώσεις στα βασανιστή-
ρια... Μά φτάνει ως εδώ δόν Διάζ...
Είπε η σειρά μου τώρα να σταματήσω
το έγκλήματά σου. Σε κρατώ στα χέρια μου
και, μα το Θεό, θα κλείσω σήμερα τον
κατάλογο των θυμάτων σου!

Ο δόν Διάζ χωρίς να κινηθή από τη
θέση του άπάντησε ψυχρά:

— Δοκιμάστε!... Γιατί διατάζετε; Μήπως ντρέ-
πεσθε να χτυπήσετε έναν άνθρωπο άνυπε-
ράσπιστο; Μά εδώ δεν γρειάζεται λεπτό-
της... Γιατί πρέπει να έξερετε ότι τη συ-
νείδησή σας τη βαρύνουν πολύ βαρύτερα
άμαρτήματα... Έσείς είσθε ο συνένοχος
ήλων των έγκλημάτων μου.

— Εγώ; κρούγασε ο κόμης.

— Σεις, ναί!... Τι ήμωνα εγώ πρην
σας βρω στο δρόμο μου; Ένας από τους
καλλίτερους υπαρκτούς της Ισπανίας. Εί-
να πλάσι ένα όνδρο για μια γυναίκα
που την έλάτρευα...

— Μά η γυναίκα αυτή σε συχαινόταν!
του φώναξε ο κόμης. Της προκαλούσες τη
φοίκη.

— Θα την έκανα να μ' αγαπήσει. Για
κείνην θα γινόμουν τίμιος και καλός... Μά
ήρθατε εσείς και μου την άρπάξατε από
την άγκαλιά μου κι' έτσι φουτουλίνασε
στην καρδιά μου όλοκληρο ποτάμι μί-
σους!... Έσείς είσθε η αίτια που κάνω
τα χειρότερα έγκλήματά... Πρέπει να έ-
ξερετε, κόμης, τούτο μόνον: Άν υπάρχη
Θεός, όλο το αίμα που έμυσα θα πέσει στο
κεφάλι σας!

— Μείνετε ήσυχος! Δεν πρόκειται να
χύσετε άλλο αίμα.

Ρίχνοντας μια ματιά στα τζάμια της
εκκλησίας ο κόμης σταμάτησε. Είχε πιά
επιμερώσει έξω. Έπρεπε να τελειώνει.

Ο δόν Διάζ άρχισε να γελιά σατανικά.

— Δυστυχισμένο όνδρε, φώναξε νομί-
ζετε ότι μ' έχετε στο χέρι σας, ενώ συμβαί-
νει το αντίθετο. Δεν καταλαβαίνετε ότι αν
ζήτη άκούα, είναι γιατί εγώ έφείσθηκα της
ζωής σας; Χίλιες φορές θα μπορούσα να
σας μακαρώσω και σας και κείνην. Αλλά
είνα τέτοιος θάνατος θα ήταν γλυκός και
δεν θα χόρταινα έτσι την εκδίκησή μου...

— Έννοια σας όμως, σας έτοιμαζω κάτι καλ-
λίτερο.

Ο κόμης άκουγε άπαθής.

— δόν Διάζ, του είπε επί τέλους, πρέ-
πει να με ακολουθήσετε.

— Με φοβερίζετε κιόλας; είπε με περι-
φρόνηση ο Ισπανός. Καλλίτερα, κόμης να
γυρίζετε στο μέγαρό σας. Πηγαίνετε να
περάσετε λίγες ημέρες ευτυχισμένες άκό-
μα. Άν ελθετε από τους δυο μας κινδυνεύει
αυτός ελθε σείς! Η γη που πατάτε είναι
κούφια κάτω από τα πόδια σας και άόρα-
τες παγίδες σας περιτριχίζουν. Πρην πε-
ράσουν είκοσι μέρες θα έχετε τόσο έξευτε-
λιστή, ώστε κι' ο τελευταίος πολίτης της
Τουρραίνης δεν θα θέλει ν' ανταλλάξει την
τύχη του με τη δική σας!

Ο κόμης όρνισθηκε στα πειραχτικά λό-
για του Ισπανού και τράβηξε το ξίφος του.

— Έμπρός λοιπόν! του φώναξε ο Διάζ.
Βλέπω ότι άργείτε να πάρετε τις άποφά-
σεις σας.

Κι' άνοίγοντας το στήθος του πρόσ-
θεσε:

— Άς δούμε τώρα αν θα τολμήσετε να
χτυπήσετε, κόμης της Θούνης! Μή φοβάστε,
είμαι άπλος!

Ο κόμης είχε χλωμιάσει από την άηδία
του.

— Με περνάς λοιπόν όμοιον με σένα
άναδρε δολοφόνε; του φώναξε.

Και βάδοντας το χέρι του πάνω στον
ωμο του Ισπανού πρόσθεσε:

— Από τη στιγμή αυτή είσθε αιχμάλω-
τός μου.

— Είσθε βλέπω πολύ διασκεδαστικός,
του άπάντησε ο δόν Διάζ. Θα μού επιτρέ-
ψετε να σας ρωτήσω που σκοπεύετε να με
ζδηνήσετε;

— Πού; Ξανάπε ο κόμης. Στο φορούριο
του Φρεσνού, στο όποιο είμαι ο μόνος κύ-
ριος μετά το Θεό, στο όποιο είμαι δικαστής
της Άνω και Κάτω Βουλής... Εκεί, δόν
Διάζ, του κάκου η αγιωτάτη Ίερα Έξέτα-
σις θα θελήσει να χρησιμοποιήσει τα νύχια

της κατά των τειχών μου. Εκεί κάτω και-
μιά δύναμις δεν θα υπορέσει να σε γλυ-
τώσει. Μόλις φτάσουμε εκεί, θα καλέσω τον
άρχιδικαστή Έκντ και όλους τους προύχον-
τας της επαρχίας μου για να σε δικάσουν
για τα κακούργημάτα, τα όποια και σύ ο
ίδιος όμολογείς. Ίσως μεταχειριστούμε και
τα βασανιστήρια για να μάς πής τι απέ-
γινε η Μαγδαληνή, επειδή ίσχυρίζεσαι πως
το έξερες κι' αυτό!

— Όραίο σχέδιο! άπάντησε ο δόν Διάζ
χαμογελώντας, αλλά κρίμα που δεν θα
πραγματοποιηθή ποτέ...

— Όποτε δεν πιστεύεις ότι είσαι αιχμάλω-
τός μου;

— Όχι!...

— Άκουσε λοιπόν τότε!... είπε περιφ-
φανα ο κόμης δείχνοντας με το χέρι του
πρός το μέρος της μεγάλης πύλης της εκ-
κλησίας.

Απ' έξω άκούστηκαν φωνές, θόρυβος
και κλαγγή όπλων.

Ο δόν Διάζ ταραχτηκε.

— Τι είναι αυτές ο θόρυβος; ρώτησε.

— Είναι οι όπλιτες που πήρα μαζί μου
και που άνυπομούν να σε παραδώσω
στα χέρια τους όσο το δυνατόν γρηγορό-
τερα. Έπειδή όμως κάποτε ήσουν υπά-
τοιδης τι προτιμάς; Νά μ' ακολουθήσεις ή
νά σ' άποπάξουν οι στρατιώτες μου να σε
δέσουν και να με σύρουν στους δρόμους;

Ο δόν Διάζ άρχισε να συλλογίζεται ότι
η κατάσταση χειροτέραινε γι' αυτόν. Ός
εκείνη τη στιγμή νομίζε πως ήταν μόνος
με τον κόμητα κι' έλπιζε πως θα του έφευ-
γε, Γι' αυτό ήταν κι' αλύβητος άπέναντί του.
Μά τώρα έβλεπε ότι τα πράγματα έπαιρ-
ναν άλλην όψη. Κινδύνευε η ζωή του.

Με γρήγορο βλέμμα εξέτασε τις σκοτει-
νές γωνίες της εκκλησίας.

— Όχι, είπε ο κόμης γελώντας, το ξέρω
πως κι' εδώ υπάρχουν κρυμμένες και μυστι-
κές έξοδοι, όπου έξερες πολύ καλά να κού-
βεσαι! Όστόσο μη γελιάσαι! Δεν θα μού
ξεφύγεις!

Και πιάνοντας τον Ισπανό από τον ώμο
του ξανάπε:

— Όχι, δεν θα ξεφύγεις.

Καθώς ο Διάζ άκουμπούσε έπάνω στο
βωμό, έχοντας καρφωμένο το βλέμμα του
μέσα στα μάτια του κόμητος Γοδεφρίδου,
έωχνε συγχρόνως σπασμωδικά πίσω του
με το χέρι για να βοηθούσε άντικείμενο,
με το όποιο θα μπορούσε να σπείρει το
κεφάλι του έχθρου του. Μά του κάκου! Η
Άγία Τράπεζα ήταν άδειανή.

— Λοιπόν, του φώναξε πάλι ο κόμης,
δέχεσαι να με ακολουθήσεις ή να φωνάξω;

Ο δόν Διάζ καταφοβισμένος σώπαινε.
Κρύος ιδρώτας τον είχε τασάσει.

Ξαφνικά τα χαρακτηριστικά του άλλα-
ξαν και άπάντησε στον κόμητα:

— Φωνάξτε!

Η εσθνική άλλαγή της φυσιογνωμίας
του μεγάλωσε τη δυσπιστία του κόμητος,
ο όποιος πλυσίσε περισσότερο τον Ισπα-
νό κι' έφερε στο στόμα τη σφύριγμά του.
Δεν πρόφτασε όμως να σφύριξε καλά-

— Λοιπόν, του φώναξε πάλι ο κόμης,
δέχεσαι να με ακολουθήσεις ή να φωνάξω;

Ο δόν Διάζ καταφοβισμένος σώπαινε.
Κρύος ιδρώτας τον είχε τασάσει.

Ξαφνικά τα χαρακτηριστικά του άλλα-
ξαν και άπάντησε στον κόμητα:

— Φωνάξτε!

Η εσθνική άλλαγή της φυσιογνωμίας
του μεγάλωσε τη δυσπιστία του κόμητος,
ο όποιος πλυσίσε περισσότερο τον Ισπα-
νό κι' έφερε στο στόμα τη σφύριγμά του.
Δεν πρόφτασε όμως να σφύριξε καλά-

— Λοιπόν, του φώναξε πάλι ο κόμης,
δέχεσαι να με ακολουθήσεις ή να φωνάξω;

Ο δόν Διάζ καταφοβισμένος σώπαινε.
Κρύος ιδρώτας τον είχε τασάσει.

100

Η ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΟ

Το ύγιεινότερο μέρος του κόσμου

Οι επιστήμονες που λαμβάνουν μέτρα στην εξερευνητική αποστολή του ναυάρχου Μπέρντ, έκαναν κι έ- ζακολουθούν να κάνουν ένα πλη- θος παρατηρήσεων καθέναν στην ειδικότητά του. Οι πρώτες λοιπόν απ' αυτές αφορούσαν τις μετεωρο- λογικές συνθήκες και το ζωτικό κό- ρμο του 'Ανταρκτικού.

Η μεγάλη ήπειρος που απλώνε- ται σε άκτινα χιλιάδων μιλίων γύ- ρω απ' το Νότιο Πόλο και που σι- μειώνεται σαν ένα άσπρο σκίμα- στους γεωγραφικούς χάρτες, ρυθμι- ζει την καιρική κατάσταση όλης της Νοτίου 'Αμερικής της 'Αφρικής και της 'Ασίας κάτω απ' τον ισημερινό αλλά και των βορειότερων ακμών χωρών. Οι ψυχροί άνεμοι, που συ- σουν σχεδόν συνεχώς στον 'Ανταρ- κτικό, με ταχύτητα 200-250 χιλιο- μέτρων την ώρα μπορεί να επη- ρεάσουν τον καιρό της Ευρώπης ή των 'Ηνωμ. Πολιτειών έπειτα από έ- να ολόκληρο μήνα.

Γι' αυτό, ένας απ' τους κυριώτε- ρους σκοπούς της αποστολής Μπέρντ ήταν να εξακριβώσει αν μπορούν να έγκρασταθούν μονίμως μετεωρο- λογικοί σταθμοί στο κατοικήσιμα νησιά γύρω απ' την 'Ανταρκτική ή- πειρο για να σημειώνουν τις θύελλες και τις καταιγίδες του Νοτίου Πόλου και να βγάλουν συμπεράσμα- τα για τις μετεωρολογικές μεταβο- λές των διαφόρων μερών του κό- σμου.

Είνε αφάνταστες οι καιρικές με- ταβολές που μπορούν να συμβούν στον 'Ανταρκτικό μέσα σε λίγες ώ- ρες. Έχουν στοιχεία πολλές φο- ρές τη ζωή σε εξερευνητές, όπως συνέβη π.χ. με τα μέλη της απο- στολής Σκόττ (1912) ενώ η απο- στολή 'Αμούνδσεν που έφτασε στον Πόλο τον ίδιο μήνα με διαφορά λί- γων ημερών, γνώρισε πίσω ολόκληρη

Οι μετεωρολόγοι της αποστολής Μπέρντ παρατήρησαν περιεργότατα φαινόμενα, στο διάστημα του σύν- τομου πολικού καλοκαιριού. 'Επε- φταν π.χ. χιονοθύελλες από αμέ- νεφα αιωρούμενα σε ύψος 2 μέ- τρων από το έδαφος. Ο ήλιος εί- χε γύρω του διπλό και τριπλό (στέ- φαν) Σχηματίζονταν τέλως, σύννεφα πολύχρωμα, μπλε στο κέν- τρο τους με περιφέρεια κόκκινη πράσινη και πορτοκαλιά.

Ο αέρας στον 'Ανταρκτικό φέρ- νει μια περιερχη ευδιαθεσία στον άνθρωπο. Η ανάλαυση του απέδειξε ότι περιέχει περισσότερο άζωτον, λιγότερους υδρατμούς και περισσό- τερο διοξείδιο του άνθρακος - πράγμα παράδοξο, έφ' όσον, δεν ύ- πάρχουν φυτά που παράγουν συ- νήθως αυτό το τελευταίο αέριον. Η ατμόσφαιρα είναι τόσο διαυγής ώστε φαίνεται σαν να βρίσκονται κοντά στον παρατηρητή αντικείμε- να που απέχουν εκατοντάδες χι- λιάδες μίλια.

ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΜΕ **ΗΛΙΟΛ**
ΧΩΡΙΣ **ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ**

ΒΑΡΗΚΟΟΙ

Ζητήστε το έντυπο «Μάθε να ξανα- κούς» από το «ΡΑΔΙΟ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ» Π.Λ. Κασοίτη Ποσοφέρεται δωρεάν

ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Όδός Σολωμού 62 α

Αθήνα - τηλ. 52-154

λίμετρα. Δεν υπάρχουν διόλου σκόνες ή μικρόβια. Μπορούμε να πούμε ότι ο 'Ανταρκτικός είναι το υγιεινότερο μέρος της γης.

Τα ζώα που βρίσκονται στην πα- γμένη αυτήν ήπειρο δεν δείχνουν καμμία ανησυχία στην προσέγγισή του ανθρώπου. Νοτιότερα απ' όλα, ζή το «κούα» ένα πουλί αρπακτι- κό, σαν το γύπα, συναντάται ακό- μη και σε απόσταση 350 χιλιομέ- τρων απ' τον Πόλο. Είναι τρομερά άδωπα, επιτίθεται σε κάθε πλά- σμα άδυνάτο ή πληγωμένο κι ό- μως μοιάζει στην όψη με άδωο πε- ριστέρι και φτερουνίζει άφοβα γύ- ρω στις κατασκηνώσεις των εξε- ρευνητών.

Γνωστότερο είδος πουλιών είναι οι πinguini. Ένας απ' αυτούς, αρ- κήνος προφανώς του κοπαδιού, εί- χε ύψος 1,50 μέτρου περίπου, έ- κολουθούσε με κωμική σοβαρότητα τους ναυτές της αποστολής και προσπαθούσε να μιμηθεί τις κινή- σεις τους όταν έπαιζαν φούτ- μπάλ πάνω στον πάγο.

Οι φώκες ζουν σε μεγάλες κοιλί- δες όπου ανοίγουν τρύπες στον πάγο με τα μακρύα δόντια τους, για να πίνουν τα φάρια, τη μονα- δική τροφή τους. Το χειμώνα, ζουν κυριολεκτικά κάτω απ' τον πάγο σε θερμοκρασία 80 βαθμών υπό το μηδέν.

Ο μόνος εχθρός τους είναι η 'θα- λασσινή λεοπαρδαλίς, ένα είδος άγριας φύκας, που ζή μοναχικά και τρώει τους όμοιους της. Οι άν- θρωποι δεν τους προκαλούν διόλου φόβο, γιατί ζέρουν από αιώνας ότι δεν τις απειλεί κανείς κίνδυνος έ- ζω απ' το νερό. Πράγματι, η θα- λασσινή λεο παρδαλίς κυνηγάει τις φώκες και τους πinguinους μόνο μέσα στη θάλασσα.

Υπάρχει ακόμη ένα είδος που- λιών, που κάνουν κάθε χρόνο έ- να ταξίδι 40.000 χιλιομέτρων, απ' το Βόρειο στο Νότιο Πόλο για ν' αποφύγουν το σκατάδι του πολικού χειμῶνος. Στη διαδρομή τους αυτή περνούν από τόσες άλλες χώρες, κι' όμως δεν σταματούν ποτέ, γιατί ανυπομονούν να ξαναδρεθούν στους αναπνέοντες των πάγους.

Σε ώριμα σμεία των άκτών του 'Ανταρκτικού, ο πάγος έχει χρώμα κίτρινο. Η μικροσκοπική έ- ζετασία αποδεικνύει ότι περιέχει ά- ποικίες από άμετρητα και μικρο- σκοπικά «διάτομα». Αυτά είναι τό- μους ζωντανά όντα που μπορούν να ζήσουν και να πολλαπλασι- αθούν μέσα στο στερεό πάγο, ή μάλλον στις μικρές κοιλότητες που μένουν ανάμεσα στα παγοκρύστα- λα. Είναι ατελείωτοι οργανισμοί, περισσότερο φυτά παρά ζώα, αλλά ικανά να κινούνται ελεύθερα με τον ίδιο μηχανισμό που λειτουργούν οι ρουκέτες. 'Αποτέλεσε την κυρία τροφή μικρών όστρεκοδέρμων, με τα οποία πάλι τρέφονται τα ψάρια κι' οι φάλαινες.

Η ζωή στον 'Ανταρκτικό περιο- ρίζεται μόνο στη θάλασσα και στις άκτες γιατί το εσωτερικό της ή- πειρος είναι γυμνό και άγριο σαν τοπίο της Σελήνης. Κατά τη γνώ- μη των βιολόγων, πολλές μορφές της ζωής του 'Ανταρκτικού πρωτο- εμφανίσθηκαν πρό 20.000.000 ετών, όταν ή ήπειρος αυτή είχε εύκρατο κλίμα και διατηρούνται ως σήμερα

Ο «πιο καλοπληρωμένος άνθρωπος του κόσμου»

Το ρεκόρ της καλύτερης πληρω- μής δεν το έχει κανείς μουσικός, ού- τε καμιά ηθοποιός του Χόλλυγουντ. Ο «πιο καλοπληρωμένος» άνθρῶ- πος του κόσμου είναι ένας 'Αμερι- κανός δημοσιογράφος ο Ουάλτερ Βίντσελ, που τα εισοδήματά του το 1949 ανήλθαν στο τεράστιο ποσό των 502.000 δολλαρίων.

Τα άρθρα του Βίντσελ δημοσιεύ- ονται σε πενήντα περίπου εφημερί- δες. Μόνο το κύριο άρθρο που γρά- φει κάθε μέρα στις εφημερίδες του συγκροτήματος Χρυστ του αποφέ- ρει τις 100 νιλιάδες δολάρια το χρόνο.

Ο ΓΚΑΙΡΙΝΓΚ ΗΘΕΛΕ να κρυφτεί στο Βατικανό

Μία περίεργη Ιστορία

Όταν τελείωσε ο πόλεμος, ο Γερμανός άξιωμα- τικός φοντ φον Τρόες άπόγονος μιας απ' τις άρ- χαιότερες οικογένειες της Δρέσδης, θώρρησε φρο- νιμώτερο να μη γυρίσει στην πόλη του, που την κα- τείχαν οι Ρώσοι. 'Εμεινε λοιπόν στο 'Ολντεν- μπουργκ, όπου κερδίζει το ψωμί του ως διερμηνεύς του αγγλικού στρατού. 'Εκεί τον βρήκε ένας Γάλ- λος δημοσιογράφος κι' άκουσε απ' αυτόν την άφή- γη της παρακάτω άγνωστης πτυχής του πολεμικού δράματος.

Ο φον Τρόες γνώρισε άλλοτε τον Γκαίρινγκ, στε- νότερα από πολλούς άλλους ανωτέρους άξιωματι- κούς της αεροπορίας. Δεν είχε δεχθεί την πρότασή του να γίνει κι' αυτός αεροπόρος, συνδέθηκε όμως στενά μαζί του και του πρόσφερε διάφορες υπηρε- σίες, πρό πάντων όταν τον 'Ιούνιο του 1944, οι Γερ- μανοί στρατηγοί σχεδίασαν να τον εξοντώσουν μαζί με το Χίτλερ. 'Από τότε έγινε στενότερη η φιλία τους. Κι' έτσι ο Γκαίρινγκ ζήτησε τη βοήθεια του φον Τρόες, για την πραγματοποίηση της σπουδαί- οτερης αποφάσεως της ζωής του.

Πράγματι στις άρχες 'Απριλίου του 1945, ο φον Τρόες έπληξε στη Ρώμη, για να βολεδοσκοπήσει τις έκκλησιαστικές άρχες του Βατικανού αν θα δεχόν- τουργαν να προσφέρουν καταφύγιο στον Γκαίρινγκ στο ουδέτερο έδαφος του μικροσκοπικού Κράτους των 'Ο στρατάρχης του Ράιχ προέδλεπε πως θ' ά- ναγκαζόταν να ζητήσει κάπου άσυλο, όπως ο Κάιζερ στην 'Ολλανδία μετά τον πρώτο πόλεμο. Είχε σκε- φθεί λοιπόν ότι οι Σύμμαχοι θα διατάζαν πολύ να έ- πειθον δια της βίας, για να συλλάβουν έναν άν- θρωπο που θάκε ζητήσει την προστασία του Πάπα.

Έμεινε μόνο να εξακριβωθεί ποιές ήσαν οι διαθέ- σεις των κύκλων του Πάπα. Ο φον Τρόες ανέλαβε να το μάθει.

Έπρεπε, πριν απ' όλα, να περάσει μέσα απ' τις συμμαχικές γραμμές. Δεν μιλούσε, παρά μια μόνο ξένη γλώσσα, τα Ισπανικά. 'Ηξερε ότι πολεμούσαν στις τάξεις των Συμμάχων άρκετοι Βραζιλιάνοι, όό- ρεσε λοιπόν τη στολή ενός αιχμαλώτου άξιωματικού τους και βασιζόμενος στην ομοιότητα της Ισπανι- κής με την πορτογαλική γλώσσα, παρουσιάστηκε στις συμμαχικές γραμμές κοντά στη 'Ολντεντσα, Τη κατάφερε δε τόσο εύρεια, ώστε ταξίδευε απ' τη Σιέννα ως τη Ρώμη μ' ένα άμερικανικό φορτηγό αυτοκίνητο!

Όταν έφτασε σ' αυτή την πόλη, προσποιήθηκε πως έκανε το προσκύνημα του 'Αγίου Πέτρου, όπως τόσες χιλιάδες στρατιωτικοί. Μέσα στην έκκλησία, βρήκε την ευκαιρία ν' ανταλλάξει τη στολή του μ' ένα πολιτικό κοστούμι. 'Επειτα από λίγο, βρισκό- ταν στο έδαφος του Βατικανού, όπου είχαν άποτρα- δηχθεί κάμποσοι Γερμανοί, 'Ιταλοί φαύστες, Ρουμά- νοι και Γιανωνέζοι, μετά την κατάληψή της Ρώμης απ' τους Συμμάχους. 'Ολοι αυτοί τον δέχθηκαν μ' άνοιχτή άγκαλιά. Δεν τους είπε όμως το σκοπό της αποστολής του. Αυτόν το φανέρωσε μόνο στις ανώ- τερες έκκλησιαστικές άρχες του Βατικανού.

Οι γνώμες κωρίσθηκαν τότε. 'Αλλοι έπισκοποι ά- πέκρουσαν το σχέδιο του Γκαίρινγκ ενώ άλλοι άφί- σαν να έννοηθ ότι δεν θάταν άσωτο να τον διώ- ζουν, αν έφτανε στο Βατικανό.

Το περίεργο είναι ότι ο πρόεδρος της Μεγ. Βρετα- νίας στο Βατικανό, που είχε μάθει το πράγμα και είδοποίησε την Κυβέρνησή του, πρόσθετε στην άνα- φορά του ότι θεωρούσε αυτή τη λύσι ως «μια απ' τις προτιμότερες στην άκανόνη υπόθεση του στρατά- ρχου του Ράιχ Χέρμαν Γκαίρινγκ».

Άφού είχε άρchieσει πια να διαδίδεται το μυστικό, ο φον Τρόες έσπευσε να γυρίσει πίσω, άφού πρώτα εξακρίβωσε ότι θα μπορούσε να προσγειωθεί ένα μικρό γερμανικό άεροπλάνο στην πλατεία του 'Αγ. Πέτρου...

Σεκίνωσε για το ταξίδι της έπιστροφής μεταμ- φιεαμένος σ' έρνάτη. Με τη βοήθεια της μυστικής οργάνωσης του (νεοφασιστικού κινήματος) χρειά- σθηκε 3 ημέρες μόνον για να διασχίσει την 'Ιταλία, να ξαναπεράσει τις συμμαχικές γραμμές και να φτά- σι στην Αυστρία. Βιάσθηκε τότε να πάν στο Μπερχ- ντεογκάντεν, ευτυχιαμένος γιατί άφαιρνε τη σωτη- ρία στον προστάτη του.

Δεν μπόρεσε όμως να έπικοινωνήσει με κανένα τρόπο με το Γκαίρινγκ, γιατί ο στρατάρχης είχε ά- πομνησθεί, κατά διαταγήν του όυερ. Τον έφύλα- γαν άυστρη οι άνδρες των 'Ες - 'Ες. 'Ετσι άπα- γορεύοντας την έπικοινωνία του φον Τρόες, υπέγρα- φαν την καταδίκη του Γκαίρινγκ εις θάνατον...

Μ. ΔΟΡΙΑΛ

Λέσχη των... αυγοφάγων

Στη Νέα 'Υόρκη ιδρύθηκε τελευταία μία πρωτό- τη λέσχη. Τα μέλη της υποχρεούνται να τρώνε 12 αυγά την ημέρα! Πρόεδρος της λέσχης είναι ένας παλός κτηματίας από την 'Αριζόνα, που ζυγίζει 145 κιλά. Τρώει κάθε μέρα 30 - 40 αυγά και πίνει 5 λίτρες γάλα. 'Η αύγοφαγία αυτή δεν έχει γι' αυτόν όληθρια άποτελέσματα φαίνεται, γιατί τ' έχει συν- θέσει ο οργανισμός του.

Οι περιεργότερες ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

Πώς άλληλοεξοντώνονται οι άνθρωποι

Άφ' ότου υπάρχει ο κόσμος, οι άνθρωποι δεν έπαψαν να λύνουν τις διαφορές τους με τα όπλα στο χέρι. Παρ' όλες τις άυστηρές απαγορεύσεις που έπέβαλαν διάφοροι άσσι- λείς και κυβερνήσεις ή μο- νομαχία δεν έλειψε ποτέ, ως ο μόνος ίπποτικός τρόπος για να ξεληνώνται οι προσβολές με άμα.

Οι 'Ελληνες κι' οι Ρωμαίοι μονομαχοΰσαν μεταξύ τους με την πάλη, την πυγμαχία και το «παγκράτιον». 'Επειτα ήρθε η σειρά της «Θείας κρί- σεις». (Πρόκειται για τις λε- γόμενες «θεοκρισίες»). Δύο άν- θρωποι μονομαχοΰσαν κι' απ' το άποτέλεσμα της μονομαχίας άπεδεικνύοντο ποιος ήταν ο έννοχος μιάς έγκληματικής πράξης ποιος είχε το άδικο σε μία υπόθεση κτλ. κτλ. Κά- ποτε οι ένδιαφερόμενοι (μο- νομαχοΰσαν) δι' αντιπροσώ- πων. 'Υπεβέταν - πολύ άφελώς θεόβια - ότι στην περίπτωση αυτή έκρινε ο θεός και έτιμω- ρείτο ο έννοχος. Τέλος, έμφα- νίσθηκε η πραγματική μονομα- χία.

Το σπαθί και το πιστόλι ύ- πηρξαν πάντοτε τα κυριώτερο όπλα των μονομαχιών. Μερικοί όμως έκκεντρικοί άναζητή- σον άλλα πρωτότυπα μέσα άλ- ληλοεξοντώσεως.

Μία απ' τις πιο παράξενες μονομαχίες έγινε το 1929 σε μία μικρή ονγγρική πόλη. Οι δύο αντίπαλοι δέθηκαν απ' τη μέση και κάτω σε δύο κορ- μούς δέντρων κι' άρχισαν, έ- πείτα να πετροβολούν ο ένας τον άλλον! Το άποτέλεσμα ή- ταν να πεθάνουν κι' οι δύο απ' τις πληγές τους.

Άουνηθιστο ήταν επίσης έ- να είδος Ισπανικής μονομαχί- ας με μαχαίρι. Οι αντίπαλοι ήσαν δεμένοι απ' τα γόνατα σε δύο πασσάλους, σε μικρή

Κραγιόν χελιών ΝΕΛΣΟΝ
Ηγγυημένον ότι 1 1/2 ώρα...

...ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΑ

Χουναγώνιστον
...ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η προνομιούχος 'Αμερικανική κρέμα προσώπου SQUIBB
που κάθε κυρία δύναται να χρησιμοποιή με έμπιστοσύνη

ΜΕ ΧΗΜΙΚΩΣ ΚΑΘΑΡΗ ΛΑΝΟΛΙΝΗ

Κρέμα LANOLIN SQUIBB

ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ • ΠΑΡ/ΘΗΚΗ: ΕΔΟΝΑΡΟΥ ΛΟ 13Α • ΤΗΛ. 26.747

άποτασι μεταξύ τους για να μη μπορούν ν' άποφύγουν τα χτυπήματα.

Την άγριότητα κι' άνατρι- χαστική αυτή μονομαχία την όνόμαζαν στην 'Ισπανία «μπελ- τέ ντομάτας». Γιατί οι δύο άν- τιστοί γυμνοί απ' τη μέση και πάνω, καταντούσαν στο τέ- λος απ' τις πολλές μαχαίρες και το άφθονο αίμα σαν... το- ματοπελάτες!

Όταν κάποτε ο κόμης Τολ- στοί μάλωσε μ' έναν άξιωμα- τικό του ναυτικού του πρότε- γε να λύσουν τη διαφορά τους όπως συνήθιζαν τότε οι ναυ- τες: Να πιστούν δηλαδή ό- μα με όμα και να πέσουν μα- ζι στο νερό προσπαθώντας να πνίξουν, ο ένας τον άλλον.

Στην 'Αγγλία, ο νάνος Τζέ- φρεϊ Χουδσον αΰλικός του Καρόλου Α' μονομάχησε μ' έ- ναν πανύψηλο άριστοκράτη και τον σκότωσε με μία σφαιρα του πιστολιού του. Για να βρι- σκεται στο ίδιο ύψος με τον αντίπαλό του, προσοιδόθηκε έξιπονος στο πεδίο της μονομα- χίας!

Ο Γάλλος συγγραφέας Κο- λουπιέρ, άναφέρει την περι- πτωσι δύο Προβηγκιανών που κλεισθηκαν μαζί ο ένας μενά- λο βαρέλι κι' αλληλοσφάχθη- καν με τα μαχαίρια τους. Και δύο άρχοντες απ' τη μεσημ- βρινή Γαλλία, ο ύποκόμης ντ' 'Αλλεμάν και ο ίπποτης ντε λα Ρόκ, μάλωσαν για έναν ά- σήμαντο λόγο και μονομάχη- σαν με μαχαίρι πισιαμένοι απ' το άριστερό τους χέρι...

Έννοείται ότι η 'Αμερική δεν ύστερεί στην έκκεντρικό- τητά. Στα τέλη του προηγου- μένου αιώνας οι μονομαχίες - αν μπορούν να όνομασθούν έτσι - γινότουσαν συχνά με- σα σε πυκνά δάση. Οι αντίπα- λοι κρυβόντουσαν και πυροβο- λούσαν ο ένας τον άλλον αί- φνιδιστικά.

Άλλοτε πάλι, στεκόντουσαν σε άπόσταση 50 βημάτων, ώ- πλισμένοι με κοραμπίνες. 'Ε- νος διατητής τους έδινε το παράγγελμα: «Προ!... Ένα... δύο... τρία...». Άρχιζαν κι' έξακολουθούσαν ως το «τρία»... κι' όποιον πάρα ο χάρος!... Κατά τη διαμονή του στην 'Αμερική, ο Γάλλος στρατηγός Λαφαγιέ μονομα- χησε με τον κόμη Καραύ- ολ. Τα όπλα τους ήσαν τα φο- θέρα άμερικανικά μαχαίρια «μπότς-νάιφ». Άλλά κι' οι μάχρες για κάθε ένδεχο- μένον, ήσαν ώπλισμένοι με περίστροφα...

Η τελευταία κι' η πιο μον- τέρνα μονομαχία έγινε τελευ- ταίως στο Κολοράδο όπου οι αντίπαλοι ώρμησαν ο ένας έ- ναντίον του άλλου με τ' αυ- τόντητά τους.

Όστόσο στην έποχή μας φαίνεται πως έχει καταπαύ- θη η μαχητική διάθεση των ανθρώπων. 'Ισως έννοιασαν έ- πιτέλους τα λόγια του Ρουσ- σό: «Μη συνεχέστε το ίερο ό- νομα της τιμής με την άγρια αυτή πρόληψη που τοποθετεί κάθε άρετή στην αιχμή ενός σπαθίου και που δημιουργεί μόνο γενναίους έγκληματίες».

Το στοίχημα

Ο Φράνσις Γκάλ ήταν ένας φασέρ από τους λίγους που έχει το Λονδίνο. Το ταλέντο του στις φάρσες ήταν άναμφι- στήτητα και οι φίλοι του κάθε φορά που στοίχηματίζαν μαζί του για να παίξει κάποια δύσ- κολη φάρσα ήσαν προκατα- δολικά ότι θα έχαναν. 'Οστόσο ο Γκάλ τους άποζημιώνει με τα γέλια που έκαναν εις βάρος του θύματος.

Ένα βράδυ στο Τέρφινγκ Κλάμπ ο Γκάλ δέχθηκε την έ- ξης έσφακή πρότασι από τον Σμιθ 'Οουεν, τον έφευρετικό- τερο από τους φίλους του:

— Φράνσις, είμαι διατεθει- μένος να χάσω 50 λίρες.

— Κι' έγώ είμαι πρόθυμος να τις κερδίσω, του άπάντησε ο Γκάλ μ' ένα χαμόγελο. Πρό- κειται για καμιά φάρσα;

— Άκριβώς.

Η παρέα μαζεΰτηκε γύρω από τους δύο φίλους.

— Θα πιάς, είπε ο 'Οουεν στο Γκάλ, σ' ένα έστιατόριο πολυτελείας, θα φας πλούσια και θα φύγεις δίγως να πληρώ- σης. Θα τα καταφέρεις;

— Έγινε! φώναξε ο Φράνσις Γκάλ.

— Με μία συμφωνία, πρό- σθεσε ο Σμιθ 'Οουεν. Πρώτον το έστιατόριον θα σου είνε ά- γνωστο. Δεύτερον, δεν θα προσκολληθεί σε κανένα έξνο, για να πληρώσει εκείνος. Τρί- τον δεν θα ζητήσει απ' τον καταστηματούχο να σε πιστώ- σι.

— Σύμφωνοι, είπε ο Φράνσις κι' έφυγε.

Το πράγμα δεν ήταν εύκολο. Ο Φράνσις έκανε χίλιους δύο συνδυασμούς. Έπρεπε να κερ- δισι το στοίχημα. Μπήκε σ' ένα μπαρ να πιή ένα ούισκυ και να καταστρώσει το σχέδιό του.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Μια στιγμή, κύριε...

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

Εσφινικά, εκεί που καθό- ταν στην ψηλή καρέκλα του μπαρ, άκουσε το διπλανό του κύριο να του λέη:

— Συγγνώμη είμαι ξέ- νος, μπορώ να σας κάνω μία έρώτησι;

Ο Φράνσις γύρισε και τον κύτταξε. Πού είχε ξαναδεί αυ- τή τη φυσιογνωμία; Το μυαλό του στοίφογούσε και έσφινικά έ- να χαμόγελο άνθισε στα έλαση του. Ο άνθρωπος που βρισκό- ταν δίπλα του έμοιαζε κατα- πηκτικά με τον πρίγκιπα του Λουξεμβούργου Ροδόλφο. Δεν μπορούσε να είνε βέβαια ο πρίγκιπας, ιατί ένας πρίγκι- πας δεν γυρίζει μόνος του στα μπαρ του Λονδίνου. Γιατί όμως να μην τον χοσιμποποιήσι για το σχέδιό του κι' να κερδισι έτσι το στοίχημα; 'Αμέσως λοιπόν του άπάντησε:

— Σε τί μπορώ να σας φα- νώ χρήσιμος, κύριε;

— Τί είδους κοκτέιλ με συμ- βουλευετε να πιώ;

— Τη σπεσιαλιτέ του κατα- στήματος: «Ξανθή Γόσσας».

— Μπαρού, δόσε μου μία «Ξανθή Γόσσας»!

Ο Φράνσις έπιασε κουβέντα με τον έξνο και του διηγήθηκε ένα παραμύθι: ότι δηλαδή η γυναίκα του τον έγκατέλειψε, και ότι ήταν μόνος, και ότι θα ήσαν ευτυχής αν δεχόταν να διει- πνήσουν μαζί.

Ο έξνος δέχθηκε. Κι' ένα τα- ξί τους έφερε πέρα από το Χαΐντ Παρκ προς το πολυτελέ- στατο έστιατόριο του Τάμαρα- χαμ. Στο όριο ο Φράνσις στα- μάτησε το ταξί και μπήκε σ' ένα χρυσόοξο όπου, όπως εί- πε, θάπαινε το ρολόγι του που το είχε δώσει για επιδιόρθωσι.

Ξαναπήκε έπειτα στο ταξί και σε λίγα λεπτά βρέθηκαν στις κατάφωτες αίθουσες του έστιατορίου Τάμαραχαμ.

— Μια στιγμή, κύριε...

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

— Τσάλ Στήμερ, του είπε ο Έντος.

— Σαυμάσια! Λοιπόν περι- μένετε μία στιγμή να έλθω.

να μας δώσουν ένα τραπέζι. Ο Φράνσις έτρεξε τότε να βρει τον ιδιοκτήτη του εστιατορίου και να του πει:

— Πρόκειται να σας ανακοινώσω ένα μυστικό. Βασίζομαι στην εγγυηθείσα σας. Ο φίλος που με συνοδεύει είναι η Άντρε. Ψηλότης ο πρίγκιψ του Λουξεμβούργου Ροδόλφος. Θα διαβάσατε βέβαια στις χθεσινές εφημερίδες την έφοξί του. Λοιπόν, θέλει να αποσύνη τους δημοσιογράφους και τους περιεργούς. Φροντίστε, σας παρακαλώ, να μην υποπτευθεί κανείς την παρουσία του εδώ. Κι αν του μιλήσετε, να τον αποκαλέσετε απλά μίστερ Στήμερ.

— Ο Τάμαραχ κατασυνκίνημένος από την παρασημοφορία του τσακίστηκε να εκτελέσει τη διαταγή.

Μέσα στο ταξί ο Φράνσις είπε στον ξένο:

— Πάμε τώρα στο σπίτι μου να πιούμε ένα ούσκι.

Ο Στήμερ δέχθηκε και όταν ο Φράνσις σεβρίσισε το ούσκι του είπε:

— Με συγχωρείτε, αλλά έχω να σας ξεμολογήσω κάτι.

Και του εξιστόρησε τα του στοιχήματος που είχε βάλει με τους φίλους του. Του είπε ακόμη πως ανόρασε το ψεύτικο παράσημο και ξεγέλασε τον Τάμαραχ, συσταίνοντάς τον ως πρίγκιπα, πως τον παρασημοφόρησε και κατόπιν έδωσαν...

— Φυσικά, πρόσθεσε, θα τον πληρώσω από τα χρήματα του στοιχήματος, αλλά για σκεφθείτε την αγανάκτησή του όταν πληροφορηθεί ότι το παράσημο ήταν ψεύτικο!

— Να σας πω... απάντησε ο μίστερ Στήμερ. Κι αυτό δι-ορθώνεται. Θα τον παρασημοφορήσω με ένα αληθινό παράσημο.

Ο Φράνσις τάχασε.

— Αληθινό; ξεφώνισε.

— Και βέβαια... Είμαι πραγματικός ο πρίγκιψ Ροδόλφος του Λουξεμβούργου.

— Αφήστε τ' άστεία, κύριε. Άρκει η δική μου φάρα... το στοιχίμα το κέοδισα.

Ο ξένος σηκώθηκε, πήγε στο παράθυρο κι έδειξε δυο κυρίους που περίμεναν μ' ένα αυτοκίνητο στο αντίκρου πεζοδρόμιο.

— Τους βλέπετε αυτούς τους κυρίους; ρώτησε. Είναι δυο αστυνομικοί που με παρακολουθούν από τη στιγμή που έγκαι-τέλειωσα το άπνευμα, τα Ά-νάκτορα του Άγιου Ιακώβου, όπου φιλοξενούμαι από την Α. Μ. το Βασίλειο της Άγγλίας.

Ο Γκάλ, ο τετραπύλος, ο άρχισερσέρ έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα. Αυτό πια υπερέβαινε και την πιο έξωφρενική φά-ρα του...

ΤΖΙΜ ΠΑΡΚΕΡ

MENTOR

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΕΓΙΝΕ ΤΩΡΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΟΥΔΡΕΣ TOKALON. Ένα νέο δαμαστό στοιχείο που ωμορφαινει το δέρμα, ανακατεται προσεκτικά με την πιο λεπτή πουδρα και δίνει ένα ωραίο χρώμα και ζωηρή λάμψη στην επιδερμίδα.

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

νοίξε, πήρε το παράσημο και το κρέμασε στο στήθος του Τάμαραχ.

Ήταν ένα παράσημο που ά-γόρασε από το χρυσοχρείο ο-ταν παρασημοφόρησε στον ξένο ότι θάπαιρνε το ρολόγι του.

— Και τώρα φωνάζετε ένα ταξί να υάς οδηγήσει στα Ά-νάκτορα του Άγιου Ιακώβου όπου ο πρίγκιψ Ροδόλφος θα παραμείνη απόψε, του είπε.

Ο Τάμαραχ κατασυνκίνη-μένος από την παρασημοφορία του τσακίστηκε να εκτελέσει τη διαταγή.

Μέσα στο ταξί ο Φράνσις εί-πε στον ξένο:

— Πάμε τώρα στο σπίτι μου να πιούμε ένα ούσκι.

Ο Στήμερ δέχθηκε και όταν ο Φράνσις σεβρίσισε το ούσκι του είπε:

— Με συγχωρείτε, αλλά έχω να σας ξεμολογήσω κάτι.

Και του εξιστόρησε τα του στοιχήματος που είχε βάλει με τους φίλους του. Του είπε ακόμη πως ανόρασε το ψεύτικο παράσημο και ξεγέλασε τον Τάμαραχ, συσταίνοντάς τον ως πρίγκιπα, πως τον παρασημοφόρησε και κατόπιν έδωσαν...

— Φυσικά, πρόσθεσε, θα τον πληρώσω από τα χρήματα του στοιχήματος, αλλά για σκεφθείτε την αγανάκτησή του όταν πληροφορηθεί ότι το παράσημο ήταν ψεύτικο!

— Να σας πω... απάντησε ο μίστερ Στήμερ. Κι αυτό δι-ορθώνεται. Θα τον παρασημοφορήσω με ένα αληθινό παράσημο.

Ο Φράνσις τάχασε.

— Αληθινό; ξεφώνισε.

— Και βέβαια... Είμαι πραγματικός ο πρίγκιψ Ροδόλφος του Λουξεμβούργου.

— Αφήστε τ' άστεία, κύριε. Άρκει η δική μου φάρα... το στοιχίμα το κέοδισα.

Ο ξένος σηκώθηκε, πήγε στο παράθυρο κι έδειξε δυο κυρίους που περίμεναν μ' ένα αυτοκίνητο στο αντίκρου πεζοδρόμιο.

— Τους βλέπετε αυτούς τους κυρίους; ρώτησε. Είναι δυο αστυνομικοί που με παρακολουθούν από τη στιγμή που έγκαι-τέλειωσα το άπνευμα, τα Ά-νάκτορα του Άγιου Ιακώβου, όπου φιλοξενούμαι από την Α. Μ. το Βασίλειο της Άγγλίας.

Ο Γκάλ, ο τετραπύλος, ο άρχισερσέρ έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα. Αυτό πια υπερέβαινε και την πιο έξωφρενική φά-ρα του...

ΤΖΙΜ ΠΑΡΚΕΡ

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

MENTOR

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Χ. Γ. Τ σ ε λ έ α ν, "Εβρασάν: Σας ευχαριστούμε. Έξακο-λουθήσατε να σχεδιάσετε. Με την ελπίδα ότι θα φτιάξετε ασφαλή και καλύτερο. "Ε λ λ η Χ., Βέρροιν: Σας ευχαριστούμε για το τόσο ευγενικό γράμμα σας. Άλλα ο φωτογράφος μας βρήκε τον μπλελά του, όταν επιχείρησε να πραγματοποιήσει την επίθυμή σας. Οι συνεργάτες μας τον φώδερίσαν ότι θα του σπάζουν τη μηχανή, αν τολμούσε να τους φωτογραφίσει. Είπε τρεμερά... μετρίφρονες! Τι να γίνει; "Α ε υ κ η Μ α κ κ ε δ ο ν ο π ο υ λ α σ: Γράψτε όπως θέλετε, απλά και ειλικρινά. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος. "Α ρ μ ε ν ι σ σ α ν: Ο συγγραφέας με τον τύπο αυτόν κάθε άλλο παρά τη διαπόμπτει και τη δυσφήμι έχει ως αντικειμενικό σκοπό. Στηρίζεται απλά στο λεκτικό, κυρίως δε στα παρεφθαρμένα ελ-ληνικά και προσπαθεί, με την βοήθεια και του σχετικού επισημοδίου, να χαρίσει μια άδωα τέρψη στους αναγνώστες του. Παλαιότερα ε-δημοσιεύοντο σε περιοδικά και εφημερίδες παρόμοιοι κωπιο: "Ο Χιώτης, ο Ζακυνθινός, ο Στερεοελλαδίτης. Και ποτέ κανείς από τα μέρη αυτά της Έλλάδας δεν τους παρεγγήγε και δεν παραπονε-θηκε. Έξ άλλου ο τύπος που αναφέρετε, αποδεικνύεται απ' όλα έγγρησσαν μέχρι σήμερα άναθος, ιπποτικός, καλόδοτος. Πού βλέ-πετε τη διαπόμπτει; Γ ε ω ρ γ ι ο ν Β α λ σ α μ η ν: Τα σταυ-ρόλεξά σας έχουν πολλές λέξεις από τρία γράμματα, χωρίς καμ-μία σημασία, όπως ΑΣΑ, ΣΑΛ, ΠΑΡ, ΟΜΑ, ΕΚΒ, ΑΡΡ κλπ. Επίσης έχουν και μερικές ανωρθόγραφες λέξεις που δεν μπορούμε να διορθώσουμε: ΚΑΝΑΑ, ΞΑΝΘΙΠΗΣ κ. ά. Περιμένουμε ένα και καλό. Ν ι κ ο ν Τ σ ω ν ο ν: Ωρισμένα λάθη καταστρέφουν το κατά τα άλλα καλό σταυρόλεξό σας: π.χ. ΤΣΑΝΟ (αντί για Τσάνο) κλπ. Χρήστον Ε. Χελιώτην: Πρέπει να ρίχνετε και καμιά ματιά στο λεξικό. "Ετσι δεν θα βάζατε στο σταυρόλεξό σας τες λέξεις: ΑΡΔΙ, ΟΜΑΙ, ΤΡΑΜΣ, ΣΗ, ΙΟ, ΡΥ κ. ά. Δεν ενεκριθήτε. Β α σ ί λ ε ι ο ν Ο ι κ ο ν ο μ ό π ο υ λ ο ν, Παγκράτι: Καλό το σταυρόλεξό σας, θα δημοσιεύω. "Ο ρ ε σ τ η ν Β α ρ δ η τ σ ι ω τ η ν, Σπάρτην: Οι λέξεις ΑΓΡΙΚΟΛΑΣ, ΟΔΗ, ΠΟΛΟΚ, ΛΑΙ, ΟΜΩΝΙΑ, ΑΕΡ, καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Στείλτε μας κανένα καλύτερο. Κ. Ι. Π ο υ λ ο γ ι ά ν ν η ν: Φαίνεται κα-θαρά πως τα σταυρόλεξά σας είναι προχειροφτιαγμένα. Και άλλη μια παρατήρηση: Τα σχέδια έχουν πολλά μαύρα τετραγωνίδια και σχηματίζουν πολλές λέξεις από τρία γράμματα. Δεν ενε-κριθήσαν. Γ ι ω ρ γ ο ν Μ ι κ ε λ έ ν η ν: "Εντάθα: "Ελφθήσαν και οι νέες σας άποψεις. Τα άλλα περιμένουν την σειρά τους. Το κρυπτογραφικό της 2-3-4-7 δεν έφθασε στο γραφείο μας. Το εικόνογραφικό πομπασταυρόλεξό είναι καλό. Πιθανόν να δη-μοσιεύω κι αυτό. Μ α ρ κ ο ν "Α γ α λ λ ο ν Β ο λ ο ν: Οι λέξεις ΙΑΣΙ, ΠΑΝΣΕ και η ΣΡΑΒΟΝ (αντί στραβόν) καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Ν ι κ ο ν Ζ ο υ μ π ο υ λ ι δ η ν: "Εντάθα: Το σταυρόλεξό σας είναι πρόχειρα φτιαγμένο. Τόσο οι λέξεις του όσο και το σχέδιο δεν μας άρεσαν. Π. Α λ ε ξ ι ε τ ο ν ο ν, Πειραιά: Το ίδιο λέμε και σ' εσάς. Δ η μ. Δ ι α μ α ν τ ο ν ο ν, Παρ-άλας: Τις διορθώσεις σας, ξεακολουθούν να υπάρχουν μόνο τα ΑΝΟΤΙΣ, ΑΝΑΛ, ΗΛΙΝΟΣ, ΩΝΙΤΙ. Μας ενδιαφέρουν μόνο τα άριστα σταυρόλεξά. Ν ι κ ο λ. Β α λ μ α ν, Θεσσαλονίκη: Το σταυρόλεξό σας μάς δείχνει ότι μπορείτε να φτιάξετε κάτι καλό. Αφήστε λοιπόν τα εκκεντρικά σχέδια και συμπληρώστε ένα των 17x17 τετραγωνιδίων. Είμεθα βέβαιοι ότι θα επιτύχετε. Μ. Γ. Χ α τ ζ έ λ ι α ν, Θεσ/νίκη: Το όνομα του ήθοποιού είναι, ΜΠΩ-ΚΑΡΤ και όχι ΜΠΟΚΑΡΤ. Κατά τα άλλα το σταυρόλεξό σας είναι καλό. "Αν το διορθώσετε θα το δημοσιεύσουμε ευχαρίστα. Σ π ο ρ ο ν "Α θ η ν ι ο τ ά κ η ν: Το σταυρόλεξό σας με το «ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ» έφθασε κάπως άργα. Το κρατάμε για τον χρόνο. Σ. Γ ρ ε κ α ν, Σ.Τ.Γ. 912α: Ζητήστε σχετικές πληροφορίες από το βιβλιοπωλείο "Ελευθεροδράκη, πλατεία Συντάγματος. Μ. Ν.: Το «Μπιμπι» σας δεν είναι για την πρώτη ή τη δεύτερη σελίδα μας. "Η θεία του είναι στο συρτάρι σας. Αποκρίνητε περισσότερο. Το θέμα σας πρέπει να παρουσιάζει ζωηρό ενδιαφέρον. Το είδος αυτό είναι έαι-ρετικά δύσκολο. Α. Α δ α μ ό π ο υ λ ο ν, "Εντάθα: Σας ευχαριστού-με για τα καλά σας λόγια. Έχουμε ως άρχη να μην ακολουθούμε διόλου με το πρώτο ζήτημα που σας ενδιαφέρει. Για τ' άλλα, δεν έχουμε σχετικές πληροφορίες. Μπορείτε όμως να μάθετε αυτά που θέλετε από τον Γ. Γραμματέα του "Υπουργείου Τύπου. "Α δ υ ο ά ν σ υ ν ο σ τ ε ς Θεσ/νίκη: Παρ' όλες τις προσπάθειές μας δεν μπορέ-σαμε να μάθουμε τον αριθμό του "Ινδικού λόχου. "Α τ ο χ ο ν, Τρίπολη. Ευχαριστούμε. Άλλα δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άνα-γνωστών. Έχουμε κάνει σχετικές δηλώσεις. Γ. Δ α λ κ α φ ο υ κ η ν, Καλαμάς: Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Δεν ξεχνάμε ποτέ τους καλούς μας φίλους. Το πεζογράφοδό σας «Έλα... έλα να φύγουμε γλυκιά μου άγαπούλα», έχει ζωηρό αίσθημα, φλόγα και νεύμα! Μας άρεσε. Σας υπενθυμίζουμε όμως ότι ένα ποίημα στο... πεζό είναι πολύ πιο δύσκολο από ένα ποίημα σε... στιχούς! Β. Σ α ρ μ π α ν τ ι έ, "Υβραν: Ζητήστε σχετικές πληροφορίες από τον "Ελληνοαμερικανικό Σύνδεσμον, οδός Τζωρτζ, αριθ. 6. Άθηνα, γραφόντας πολύ καθαρά το όνομα και τη διεύθυνση του θείου σας. "Α ν α γ ν ω σ τ η ν, Χίον: "Η διεύθυνση της "Εντέττας" του σας ενδιαφέρει είναι: Metro - Goldwyn - Mayer, Culver City Calif. U. S. A. Γ. Γ. Μ ο δ η ν, Θεσ/νίκη: Ζητήστε σχετικές πληροφορίες από τον "Ελληνοαμερικανικό Σύνδεσμον. Π. Μ α ρ ο υ μ α τ η ν, Θεσ/νίκη: Γράψτε: Warner Bros Studios, Burbank Calif U. S. A. Ά ν τ. Χ. Λευκωσία: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Το ποίημά σας «Τι μου μένει» δεν είναι βέβαια έαιρετικό, αλλά δείχνει ότι τα καταφέρνεται πολύ καλά. Έξακολουθήστε να γράφετε. Και να μελετάτε τους καλούς ποιητές μας, Πορφύρα, Γρυπάρη κλπ. Ν. Π. Δ ε ν δ. Σόρον: Στείλτε το γράμμα σας μέσω του "Αμερικ-νικού Προξένου. Θα φθάση ασφαλή. Κ ά τ ι α Κ. Ι., Θεσ/νίκη: "Η διεύθυνση της "Εντέττας" που σας ενδιαφέρει είναι Warner Bros κλπ. "Α ν ι ω δ η ν φ α ρ ε ρ, Τρίπολη: Νά ζητήσετε τη συμ-βολή ενός καλού γιατρού. Για το άλλο ζήτημα, δεν έχουμε δυστυχώς περισσότερες πληροφορίες. "Τ ά κ η ν και Γ ι ά ν ν η ν, "Εντάθα: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Θα δημοσιεύσουμε κι' άλλα. Β. Α. Π. Λάρσα: Δεν γνωρίζουμε καμιά τέτοια έταιρεία. Άν άπρηχε, θα έχη χρεωκοπήσει πρό πολλού... Αυτούμεθα που δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε. Κ. Ε. Κ.: Το σκίτσο σας είναι ακατάλληλο. Δεν ενεκριθή. Β. Β. - Μ. Κ. Θεσ/νίκη: Σας συ-μβουλεύουμε να εγκαταλείψετε τα σχέδιά σας για μια τέτοια περι-πέτεια. Διαλέξτε ένα πρακτικό επάγγελμα. Ι. Σ π ε ρ ν ο θ α σ ι λ η ν, Σ. Τ. Γ. 913α: Αυτούμεθα που δεν μπορούμε να σας εξυπηρετή-σουμε. Δεν δημοσιεύουμε τέτοιες άγγελίες. Α ε σ β ι α: "Η διεύθυνση της Κ. Κανίνας Παζινού είναι: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U. S. A.

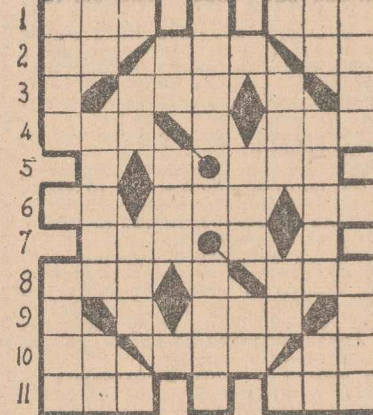
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο αντί να τοποθετήσετε ένα μόνο γράμμα, θα βά-λετε μια ολόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Λέγεται ότι εξημερώνει τα ήθη. —

Η λιποταξία του Τζόε

«Ήμουν δάσκαλος σ' ένα χωριό κοντά στον Τάμεσι, την εποχή που ξέσπασε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος.

Ένα θράδυ κατά τα τέλη του Αυγούστου, την ώρα που έκανα το συνηθισμένο περίπατό μου στο δρόμο που προχωρούσε παράλληλα προς τον ποταμό, άκουσα να με φωνάζουν με τ' όνομά μου.

Ήταν ο Τζόε Ρόκετ, ένας παλιός μαθητής μου... Κι' ακριβώς, εκείνες τις ημέρες τόν σκεπτόμουν, γιατί είχα άκουσει μερικές φήμες που έλεγαν πως είχαν αρραβωνιασθεί με την Μπέττυ Ρούφ, θα ήταν, βέβαια, πολύ παράλογο! Γιατί ο Τζόε ήταν μόλις δεκάξη χρόνων και η Μπέττυ ήταν άκοιμη ένα κοριτσόπουλο. Ένα κοριτσόπουλο σοβαρό, συγκρατημένο, μ' ένα ύψος προσηγάκι, που φωτιζόταν από δύο μεγάλα ολόμαυρα μάτια.

Σταμάτησα. Ο Τζόε μου έσφιξε το χέρι.

—Θάθελα να σ' αποχαιρετήσω, δάσκαλε μου είπε, για την περίπτωση που δεν θα ξαναδευσιμάστε, πιά.

—Νά μ' αποχαιρετήσω; είπα. Για ποιο λόγο Τζόε; Πού πας;

—Πάω να καταταχθώ.

—Νά καταταχθώ; Μά, παιδί μου, θέλεις δύο χρόνια ακόμα.

Χαμογέλασε.

—Κλείνω τα δεκάξη αυτό το μήνα μου απάντησε, μ' φαίνομαι σαν δεκαοκτώ. Και σήμερα, δεν πολυεξετάζουν την ηλικία, γιατί έχουν ανάγκη από στρατιώτες... Θα πάω άθελα αυτή!

Ο Τζόε έφυγε την άλλη μέρα και για ένα χρόνο δεν έμαθα τίποτε γι' αυτόν. Έθλεπα όμως, κάπου-κάπου τη Μπέττυ, που ζούσε ήπια και τότε περίμενε...

Ένα απόγευμα του Σεπτεμβρίου, τον επόμενο χρόνο, ήμουν μόνος στο γραφείο μου όταν, ξαφνικά, εμφανίστηκε στην είσοδο ο Τζόε Ρόκετ με χαλι στολικά και πρόσωπο μαυρισμένο από τόν ήλιο.

—Πώς είσαστε, δάσκαλε; μου είπε.

—Καλά. Και σ' Τζόε;

—Ό!... Πολύ καλά... Ήρθα για να σας αποχαιρετήσω... Απόψε φεύγω για τη Γαλλία.

Χρειάστηκε να καταβάλω μια προσπάθεια για να κρύψω τη συγκίνη που με κυριεύει πάντα, όταν αποχαιρετούσα ένα παιδί που έφαινε για το μέτωπο και είπα σ' εύθυμο τόνο:

—Μά δεν ήταν μια νέα μαζί σου;

—Η αλήθεια είναι δάσκαλε, μου απάντησε πως θάθελα να σας πω κάτι σχετικά μ' αυτό το ζήτημα.

«Η Μπέττυ κι' εγώ παντρευτήκαμε αυτή την εβδομάδα... Ζούσαμε μαζί ως σήμερα... και τώρα την ξαναπαίναω σπίτι της».

—Τζόε, του είπα με αίσθημα ύψους, παντρευτήκατε νόμιμα;

—Αντί να μ' απαντήσω, ο Τζόε έτρεξε άμέσως έξω και ξαναγύρισε έπειτα από ένα λεπτό, μαζί με την Μπέττυ.

—Μπέττυ, είπε, δείξε στο δάσκαλο το πιστοποιητικό σου το δακτυλίδι!

Ήταν αλήθεια. «Όλα είχαν γίνει όπως έπρεπε. Είχαν παντρευτεί με τα πραγματικά τους όνομα, αλλά είχαν δώσει ψεύτικη ηλικία».

—Ο γάμος είχε έγκυρος, είπε ο Τζόε αγκαλιάζοντας τη γυναίκα του που σφίχτηκε με λατρεία κοντά του.

Το μεγάλο έκκριμα χτύπησε πέντε.

Ο Τζόε έσπρωξε τότε την Μπέττυ

του στην αγκαλιά μου.

—Νά την έχετε υπό την προστασία σας, δάσκαλε, μου φώναξε.

Κι' έφυγε τρέχοντας.

Ετσι πέρασε ο δεύτερος χειμώνας του πολέμου που ήταν πιο αιματοβαμμένος από τον πρώτο.

Στο χωριό το γεγονός του γάμου του Τζόε και της Μπέττυ είχε περάσει χωρίς οχόλια.

Κατά τον Απρίλιο, έγινε φανερό πως «η ένωση τους είχαν ευλογηθεί» όπως συνηθίζουν να λένε σε παρόμοιες περιπτώσεις, όταν μια νεόνυμφη καταλάβει πως πρόκειται να γίνει μητέρα. Και ο Τζόε ήταν πάντα στη Γαλλία. Κάπου-κάπου έστελνε στην Μπέττυ ένα δελτάριο, που το υπόγραφε στερεότυπα: «Ο αγαπημένος σου σύζυγος... Σ' αγαπώ!» Δεν ήταν ακόμα δεκαοκτώ χρόνων και η γυναίκα του δεν είχε κλείσει τα δεκάξι.

Πέρασε η Άνοιξη πέρασε ο Μάιος... Ένα θράδυ, είδα ξαφνικά μπροστά μου τον Τζόε. Ήταν κατασκευασμένος με τη στολή του σε μεγάλη αταξία, σαν άνθρωπος που έρχόταν από μακρινό ταξίδι. Το πρόσωπό του είχε την έκφραση του ανθρώπου που έχει διαρκώς μπροστά στα μάτια του την εικόνα του θανάτου. Με χαϊρήσεις διαστρικά και δεν τον ξαναείδα παρά μία φορά, όταν από δύο ημέρες. Είχαν έρθει για να μου αναγγείλουν ότι η Μπέττυ είχε γεννήσει ένα αγοράκι.

Θάπρεπε να ήμουν μεγάλη άδεια, γιατί έμεινε στο χωριό και τις δύο εβδομάδες που η Μπέττυ ήταν στο κρεβάτι κι' όταν σηκώθηκε ο Τζόε δεν έδειχνε καμιά διάθεση για να φύγει. Τις επόμενες φορές που τον συναντούσα φαινόταν πολύ στενοχωρημένος κι' όσο για τον πόλεμο δεν έλεγε ποτέ λέξη. Είχα άρχειο να σκεπτόμαι σοβαρά αυτό το πράγμα, όταν ένα θράδυ άκουσα να χτυπούν το παράθυρό μου. Έτρεξα ν' ανοίξω. Η Μπέττυ παρουσιάστηκε πολύ ταραγμένη.

—Κύριε δάσκαλε, μου φώναξε, με φωνή γεμάτη απελπισία έπιασαν τον Τζόε! Τι έκαμα, τι έκαμα! Όλο το σφάλμα είναι δικό μου, γιατί του γράφα πως ήμουν έτοιμοι γεννην...

Έτρεξα άμέσως στο γραφείο της αστυνομίας. Ο Τζόε μου εζήνησε με ήρεμα:

—Είχα ζητήσει άδεια και μου την αρνήθηκαν... Άλλα έπρεπε να ήθελα εδω με κάθε ευνοία... Δεν κοιμώμουν πια τις νύχτες και το μυαλό μου γυρίζει αδιάκοπα στην Μπέττυ, που ήταν τόσο μικρή, τόσο λεπτή...

Ο επιθεωρητής της αστυνομίας είχε συγκινηθεί.

—Εγκατάλειψτε θέσεως μπροστά στον εχθρό! Φιθύρισε με πνιγμένη φωνή. Είμαι υποχρεωμένος να τον στείλω στη Γαλλία, όπου τον ζητάνε...

Το μόνο που μπόρεσα να κάνω για τον Τζόε ήταν να συντάξω μια έκθεση, όπου ανέφερα όλα τα ελαφυντικά της περιπτώσεως του και να την στείλω στον επιμελητή του συντάγματος του.

Στο μεταξύ η μάχη του Σαμ θριόκταν σ' όλη της την ένταση.

Πέρασαν δύο εβδομάδες. Στο τέλος έλαβα μια επιστολή από τον επιμελητή του συντάγματος του Τζόε. Την άνοιξα με χέρια που έτρεμαν.

«Αγαπητέ μου κύριε, μου έγραψε. «Ο στρατιώτης Τζόε Ρόκετ τουφεκίστηκε σήμερα το πρωί. Λυπάμαι πολύ γιατί βρίσκομαι στη δυσάρεστη θέση να σας κάμω γνωστή όπως και στη σύζυγό του, την τραγική αυτή είδηση... Ο πόλεμος είναι ένα τρομερό πράγμα... Έκαμα ό τι μπορούσα για να τον σώσω, έδειξα τον στρατοδικείο την επιστολή σας καθώς και τα πιστοποιητικά που έδειχναν την αληθινή ηλικία του Τζόε και της γυναίκας του. Μά δεν με άκουσαν. Το συντάγμα του διορίστηκε στην πρώτη γραμμή και σε πολύ κρίσιμη θέση... Σε παρόμοιες περιπτώσεις, δεν λογαριάζονται τα τυχόν ελαφυντικά που υπάρχουν. Ο Τζόε όταν άκουσε την απόφαση έσπασε σε λυγμούς και έλεγε διαρκώς: «Δυστυχισμένη Μπέττυ δυστυχισμένη Μπέττυ!» Μά έπειτα ξαναβρήκε το θάρρος του και προχώρησε με ήρεμο βήμα μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα. Πέθανε σαν άντρας!...»

ΤΖΩΝ ΓΟΥΛΣΓΟΥΡ

Η ΖΩΗ ΑΝΗΚΕΙ στούς δυνατούς!

Πώς θα εξακριβώσετε αν είσαστε δειλός και άτολμος

Η ζωή ανήκει αναμφισβήτητα στους δυνατούς και τους θαρραλέους. Σε οποιαδήποτε εποχή, αλλά περισσότερο στη δική μας δεν υπάρχει θέσις για τους δειλούς.

Και όμως πόσοι άνθρωποι δεν είναι κατά βάθος άτολμοι και δειλοί, χωρίς ίσως να το υποπευθύνται!

Οι είκοσι ερωτήσεις που ακολουθούν θα σας βοηθήσουν να καταλάβετε αν ανήκετε στην κατηγορία των δυνατών, εκείνων δηλαδή που επιτυγχάνουν στη ζωή ή των δειλών.

Στη δεύτερη περίπτωση, φροντίστε αμέσως να αντιδράσετε και να διορθωθείτε.

1. Όταν πνιγναιέτε στο έσπασμα για να φάτε, παραγγέλνετε το φαί που σας υποδεικνύει το γκαρσόνι ενώ κατά βάθος επιθυμείτε ένα άλλο.

2. Αισθανόσαστε μια ακατανικήτη δειλία όταν μπαίνετε σ' ένα κέντρο πολυτελείας;

3. Όταν πνιγναιέτε να ψωνίσετε σ' ένα κατάστημα, τα χάνετε εμπρός στην πωλητήρια και αγοράζετε εκείνο που σας προτείνει χωρίς να έχετε το θάρρος να διαλέξετε ό τι πραγματικά σας αρέσει;

4. Όταν σ' ωφεύει το ταξί με το όποιον εκάματε μια διαδρομή σας ζητάει υπερβολικό ποσό, του το δίνετε για να μην σας κάνει φασαρίες;

5. Διστάζετε να ρωτήσετε όταν βρίσκάσαστε σ' ένα κέντρο που είναι η αιτία της τουαλέτας;

6. Κοκκινίζετε και τα χάνετε όταν ένας νυνσός σας ος σωματική ξαφνικά στο δρόμο;

7. Όταν βρίσκάσαστε σ' μια κομική συγκέντρωση, διστάζετε να σηκωθείτε από τη θέσι σας και να φύγετε ενώ αυτή είναι η επιθυμία σας, και περιμένετε να σηκωθεί να φύγει κάποιος ή κάποιες άλλοι για να γλυτωθείτε και σεις κοντά τους;

8. Όταν βρίσκάσαστε σ' μια σκάλα και ο συνομιλητής σας είναι ένα σκαλοπάτι παραπάνω από σας τα χάνετε και δυσκολεύεστε να μιλήσετε;

9. Αποφεύγετε να εκφράσετε αντίθετη γνώμη μήπως δυσανεχθείτε το συνομιλητή σας;

10. Όταν σας πρωτοσυνιστούν σ' ένα πρόσωπο, νιώθετε μια ακατανικήτη δειλία και υπερδύετε τα λόγια σας;

11. Όταν συμβαίνει να μιλούν οι άλλοι για σας γινάσαστε κατακόκκινος από τη ντροπή σας;

12. Ντρεπόσαστε να εμφανισθείτε στο δρόμο μ' ένα πρόσωπο κατωτέρως κοινωνικής θέσεως;

13. Αν η καταγωγή σας είναι ταπεινή ντρεπόσαστε να το πείτε;

14. Όταν σας πειράζουν δεν βρίσκετε τίποτε ν' απαντήσετε και μόνον όταν περάσει αρκετή ώρα σας έρχεται στο μυαλό σας τι θα έπρεπε να πείτε;

15. Όταν ένας άλλος σας κατηγορεί ό δικώς σκύθετε το κεφάλι και δεν έχετε την δύλη να υποστηρίξετε τον εαυτό σας;

16. Αισθανόσαστε μεγάλη στενοχώρια όταν πρόκειται να ζητήσετε μια εξυπρέτησι από ένα φίλο σας;

17. Όταν πρόκειται να στείλετε ένα γράμμα το διαβάζετε και το ξαναδιαβάζετε προτού να κλειστεί το φάκελλο;

18. Προσπαθείτε να κρύψετε από τους άλλους τις σκέψεις, τα γούστα, τις προτιμήσεις σας και γενικά, τερα κάθε τι που αφορά τον τρόπο της ζωής σας;

19. Κάνετε όδρα στους οικείους ή σε φίλους σας πρόσωπα όχι γιατί αισθανόσαστε καμιά επιθυμία γι' αυτό, αλλά γιατί φοβάσαστε μήπως σας παρεξηγήσουν;

20. Όταν ταξιδεύετε αποφεύγετε να συνάψετε γνωριμία με τους συνταξιδιώτες σας για να μην αναγκασθείτε να τους πείτε ποιος είσαστε, ποιο είναι το επάγγελμά σας ποιος είναι ο νυνικός σας πώνυμ σ' αυτό ή εκείνο το ζήτημα κτλ.;

Τώρα προσέξτε:

Αν διατάζετε προτού ν' απαντήσετε «ναι» σ' ένα από τις παραπάνω ερωτήσεις, θα βαθμολογήσετε την απάντησι σας με 4.

Αν νομίζετε πως δεν είσαστε σε θέσι ν' απαντήσετε θα βαθμολογήσετε με 3.

Αν απαντήσετε «όχι» έπειτα από ένα μικρό διατάγμα βαθμολογήσετε με 2 την απάντησι σας.

Αν απαντήσετε «όχι», χωρίς διατάγμα βάλετε βαθμό 1.

Αν απαντήσετε «ναι» άμέσως θα βάλετε 0.

Προσέξτε κατόπιν αυτούς τους βαθμούς:

Αν συγκεντρώσετε 61 - 80 βαθμούς αυτό σημαίνει ότι η δειλία σας είναι παθολογική και καλόν θα είναι να συμβουλευθείτε έναν ψυχίατρο.

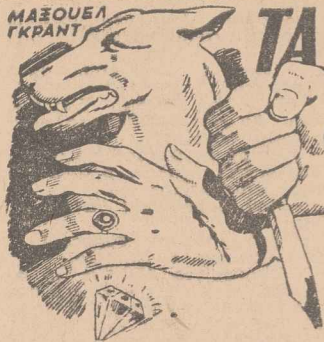
Αν συγκεντρώσετε 44 - 60 βαθμούς η κατάσταση σας δεν είναι απελπιστική, άλλ' οι πιθανότητες επιτυχίας σας στη ζωή είναι πολύ μέτριες, αν δεν φροντίσετε να λυτρωθείτε από τη δειλία σας.

Αν συγκεντρώσετε 21 - 43 βαθμούς η ένδειξις είναι αρκετά καλή. Έχετε κάποιο πνεύμα ανεξαρτησίας. Αλλά πρέπει ν' αντιμετωπίσετε με μεγαλύτερο θάρρος τη ζωή για να επιτύχετε.

Αν συγκεντρώσετε 0 - 20 βαθμούς έχετε αξιολογική ανεξαρτησία πνευματική και χωρίς αμφιβολία είσαστε από τους ανθρώπους που επιτυγχάνουν στη ζωή.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΡΙΚΗΣ

ΜΑΞΟΥΕΛ ΓΚΡΑΝΤ

13ον

Το χρώμα του δηλητηριώδους αερίου κατόν γρήγορα. Άλλα τα αποτελέσματά του εξακολουθούσαν. Ο Καρντόνα κι' ο Βένσας, που μισολιπόθηκαν, θάχον χάσει τελείως τις αισθήσεις τους, αν δεν έφταναν με την κοιλία χαμηλότερα απ' το σύννεφο που υπλ κερνού.

Ο Μάουρος. Άνθρωπος σύρθηκε προς τον τοίχο του δωματίου του θανάτου. Πάνω στο έδαφος ήταν χυμένη λίγη άσπρη σκόνη. Ο Μάουρος. Άνθρωπος την είχε σκορπίσει, με μια άσπρη σκόνη κινού τον χειρό του, τη στιγμή που είχε σβύσει το φως.

Ετσι είδε πάνω σ' αυτήν έκλεινο που έλπιζε να ιδί: ένα άσπρωμα από ανθρώπινο ποδών. Το ένα άπ, τα πόδια αυτά φορούσε παπούτσι, αλλά το άλλο ήταν ξυπόλυτο... Ο Ρόντνευ Μάσον!

Τα ίχνη προχωρούσαν προς τη λεία επιφάνεια του τοίχου. Δεν φαινόταν ωστόσο κανείς μηχανισμός κανένα κίνητο τμήμα του τοίχου αυτού. Η επιφάνεια του ήταν εντελώς ομοιόμορφη. Άλλα ο Μάουρος Ανθρώπος δεν έχασε, πολλή ώρα εξετάζοντας τον. Έστρεψε την προσοχή του στο σημείο όπου ενωνόταν με το έδαφος.

Η άσπρη σκόνη του πρόσφερε και πάλι μια βήθεια. Κοντά στα άσπρωματά των ποδιών διέκρινε κάτι, αλλά ακαθόριστα ίχνη στη βάση του τοίχου. Στο σημείο εκείνο, υπήρχε μια μικρή οκισιά, μεταξύ τοίχου και έδαφους. Κάποιος είχε χώσει προφανώς τα δακτυλά του εκεί μέσα — είτε ο ίδιος ο Μάσον αν ήταν ένοχος, είτε ο άγνωστος που τον είχε αρπάξει μέσα απ' τη φυλακή του.

Ο Μάουρος. Άνθρωπος έκαιε το ίδιο. Τα μάτια του έλαμψαν. Μετακίνησε κάτι τι... όχι τον τοίχο, αλλά το έδαφος! Ένα κομμάτι του δαπέδου γλύτρωσε προς τα πίσω κι' άποια κρύνηκε απ' τον τοίχο. Η λεπτή οκισιά έγινε ένα τετράγωνο άνοιγμα. Από εκεί είχε εξαφανισθεί ο Μάσον!

Ο Μάουρος. Άνθρωπος εξέρευνε με το φανάρι του τη σκοτεινή κοιλότητα, κάτω απ' την τρύπα. Έπειτα πήδησε μέσα. Μόλις είχε χαθεί το κεφάλι του ακούσθηκε ο ύποψος κρότος που έκανε το πέσιμο του. Αυτό έδειχνε ότι δεν ήταν μεγάλο το βάθος.

Σχεδόν άμέσως, ξαναφάνηκε το κεφάλι του Μάουρου. Άνθρώπου. Αρπάχθηκε απ' τη χείλη της καταπακτής και με μια προσπάθεια, σκαρφάλωσε και βρέθηκε πάλι μέσα στο δωμάτιο του θανάτου.

Πλησίασε γρήγορα τους δύο συντρόφους του τους τράβηξε ως την καταπακτή και τους πέ-

ταξε μέσα. Το βάθος δεν ήταν μεγαλύτερο από ένα μισό μέτρο.

Το φανάρι του Μάουρου. Άνθρώπου έλαμπε άδύνατα μέσα απ' το μισρό μονόθυλο που του σκέπαζε, ενώ ο ίδιος ασκολείτο με τον Καρντόνα και το Βένσας.

Οι δύο άντρες συνήλθαν γρήγορα όταν βρέθηκαν σε καθαρότερο αέρα. Σηκώθηκαν άμέσως όρθιοι. Κύτταξαν, δεξιά κι' αριστερά κι' ανακάλυψαν ένα δεύτερο τούννελ, ένα βαθύτερο διάδρομο που ούτε κι' ο Μάουρος. Άνθρωπος δεν είχε υποπευθί την ύπαρξί του.

Μα προς ποιο μέρος είχε κατέβη ο Μάουρος; Προς τα αριστερά ή προς τα δεξιά, στην άδεια νη αυτή στοά;

Ο Μάουρος. Άνθρωπος έδειξε προς τ' αριστερά. Η υπόδειξις του αυτή δεν σπείχονταν σε μια τυχαία και βιαστική υπόθεσι αλλά στην προεξέτιμη παρατήρησι και στη λογική. Είχε ιδί απλυσότητα με το άδύνατο φως των μισοκρυμμένων φαναιού του ένα μικρό κόκκινο σημάδι στο έδαφος του τούννελ. Μια πρόσφατη σταγόνα αίματος!

Λίγο μακρότερα, υπήρχε κι' άλλη... κι' άλλη!

Ο Μάουρος. Άνθρωπος θυμήθηκε τον έλαφρο κρότο του νυαλίου που έσπασε, τη στιγμή που είχε σβύσει το φως. Το ένα πόδι του Μάουρον ήταν ξυπόλυτο. Είχε λοιπόν πληγωθεί προφανώς από ένα νυαλάκι προτού περάσει απ' τη μουσική καταπακτή. Και τώρα το αίμα του θα οδηγούσε εκείνους που τον αναζητούσαν.

Ο Μάουρος. Άνθρωπος γλύτρωσε με προφύλαξη μέσα στο σκοτάδι της στοάς.

Έξαφνα σταμάτησε και περιέριμε λίγο με το ένα χέρι ανασηκωμένο.

—Ακούστε! μουρμούρισε.

—Άλλα ούτε ο Βένσας ούτε ο Καρντόνα υπόδεσαν ν' ακούσουν τίποτε.

Ξαφνικά επανέληθη ο άδύνατος ήχος, που τον είχε αντιληφθεί μόνο το αυτί του Μάουρου. Άνθρώπου. Ήταν τώρα δυνατότερος, σαν λυνμός φωνητάματος...

Οι τρεις άντρες καταλάβαν: Ήταν μια ανθρώπινη φωνή, μια φωνή τρελλού τρώου!

Ο Καρντόνα κι' ο Βένσας άρχισαν να τρέχουν, ακολουθώντας το Μάουρο. Άνθρώπου που έκανε το ίδιο. Με το πιστόλι στο χέρι, ο Μάουρος. Άνθρώπος είχε όρμησε άδιστα κτα προς τον άγνωστο κίνδυνο που βρίσκονταν στο τέλος του σκοτεινού εκείνου διαδρόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Η περιπέτεια του Φρίκ

Όταν ο Ντέβιντ Φρίκ παρακολούθησε το Σάμ Μπάρον, που είχε μπη στο κτίριο, λογαριάζε να χρησιμοποιήσει άμέσως το πιστόλι του. Φανταζόταν ότι ήταν εκεί μέσα το στρατιώτι του Σάμ.

Μόλις όμως προχώρησε, στο σκοτάδι και στην υγρασία, αισθανθηκε τη βαρεία μυρωδιά των πθήκων κι' άκουσε τον θόρυβο που έκαναν μέσα στα κλειδιά τους. Περιέριμε λίγο, για να συνήθισουν τα μάτια του στο σκοτάδι.

Δεν έβλεπε ωστόσο κανένα ίχνος του Σάμ Μπάρον ή άλλου ανθρώπου.

Έβλεπε ότι ο νεκάνγκας

είχε βγί κι' όλας απ' το κτίριο από κάποια άλλη έξοδο, άναψε τέλος με προφύλαξη το φανάρι του. Πέρασε άναμεσα στα κλειδιά, όπου χοροπηδούσαν τρελλά οι πθήκοι πίσω απ' τα ιδιερμένα καγκέλλα.

Δεν έδινε καμιά προσοχή στα ζωά. Τα μάτια του είχαν κορρωθεί στη μέση του ζυλίου πατωματος όπου υπήρχε μια άνοιχτη τρύπα. Μια σκάλα ζυλινή άρχισε κάτω απ' αυτήν.

Ήταν φανερό ότι ο Μπάρον είχε ακολουθήσει αυτό το δρόμο.

Ο Φρίκ άρχισε να κατεβαίνει άδιστα. Ήξερε ότι ο Μπάρον δεν υποπευθόταν την παρακολούθησι του. Το απέδειξε κι' άμελεια του ότι δηλαδή είχε άφισει άνοιχτή την καταπακτή. Ο Φρίκ δεν την έκλεισε κι' αυτός. Ήθελε νάχη ένα δρόμο υποχώρησης σε περίπτωση κινδύνου.

Δεν βόηκε ωστόσο στο ύπογειο τίποτε που να τον άνηπου. Στην άλλη άκρη του, υπήρχε μια πόρτα μισοάνοιχτη. Και πάλι είχε φωνή άπαρος.

κτος ο Σάμ Μπάρον. Εκτός αν είχε βελθεί σ' άσπρη κι' αυτός άνοιχτό ένα δρόμο υποχώρησης, όπως ο Φρίκ.

Κουφοκτυπάζοντας απ' τη μισοάνοιχτη πόρτα ο Φρίκ είδε ότι άρχιζε από εκεί ένας μακρύς διάδρομος, φωτισμένος με ηλεκτρικές λάμπες που υπήρχαν στο ταβάνι κάθε 3 μέτρα.

Μετά την τρίτη λάμπα ο διάδρομος έστρεψε άπότομα έτσι που δεν μπορούσε κανείς να ιδί τι υπήρχε έπειτα απ' τη γωνία.

—Άλλα ο Φρίκ ήταν άνθρωπος τολμηρός. Είχε άλλωστε απόλυτη εμπιστοσύνη στην ευθυβολία του πιστολιού του και στη σκοπευτική του δεινότητα.

Προχώρησε λοιπόν στον έρμιο διάδρομο, πατώντας στα νύχια. Συνεπέρανε ότι δηλαδή γούσε πιο βαθιά μέσα στη νη, γιατί το έδαφος ήταν ελαφρά κατηφορικό.

Όταν έστρεψε τη γωνία μετά την τρίτη λάμπα, είδε ότι ο διάδρομος εξακολουθούσε άκόμη, άδειανός πάντοτε. Δεν υπήρχε τρόπος να μαντέψει ως πού έφτανε.

Προχώρησε, σιγανά κι' άθόρυβα, φάχνοντας με τα μάτια του τους τοίχους, το θάλο το έδαφος. Ήπιαχε ωστόσο κάτι που έφαινε τελείως απ' την έρευνητική γατιά του... κάτι τόσο μικρό ώστε ο Φρίκ πέρασε άπ' αυτό.

Κρατούσε πάντα το πιστόλι του, που φαινόταν εντελώς το ίδιο. Από το μαύρος σιωπηλά

Οι δουλειές του Λεβυ δεν πήγαιναν καθόλου καλά. Απελπισμένος ο άτυχος έμπορος πνιέ στην ανατολή και με το πρόσφορο προς την ανατολή και τα χέρια επάνω στη Βίβλο, φώναζε:

—Ιεχωβά! Εύλόγησε τις δουλειές μου να πάνε καλά και θα σου προσφέρω το δέκατο από τις εισπράξεις μου.

Πέρασε ένας μήνας κι' ο Λεβυ βρέθηκε στις παραμονές της χρεωκοπίας. Βλέποντας ότι ο Θεός των Εβραίων εατάθηκε άδικανός να τον βοηθήσει, απελπισμένος από το κακό που μπήκε ένα δειλινό σε μια εκκλησία και με το πρόσφορο προς το ιερό προσευχόθηκε:

—Θεέ των Χριστιανών, άφου ο Ιεχωβά μ' έγκατέλειψε, ζητώ τη δική σου βοήθεια. Εύλόγησε τις δουλειές μου να πάνε καλά και σου υπόσχομαι να δώσω στην εκκλησία σου τα μισά από τις εισπράξεις μου!

Το θάμμα έγινε! Ένα μήνα αργότερα ο Λεβυ κολυμπούσε στο χερσόαφι.

Περνώντας τότε έξω από την εκκλησία θυμήθηκε την ύποσχεσί του. Άλλ' άμέσως προσέφερε με ύψος περιφρονητικό κι' ετράπηε για τη συγγνώμη. Έκεί έξομολογήθηκε την αμαρτία του ότι μπήκε δηλαδή σ' εκκλησία Χριστιανών και πιστεύοντας ότι ήταν μια συκοφαντικός πρόθεσι:

—Ιεχωβά! Είσαι ο μόνος αληθινός Θεός! Ο Θεός των Χριστιανών είναι ένας κερδοσκοπός, ραντάσους ότι δέχτηκε να του δώσω τα μισά από τις εισπράξεις μου. Τον άποκηρύττω λοιπόν δεν του δίνω πεντάρα κι' ούτε θα πατήσω πιά στην εκκλησία του!...

σε από μπρός του χωρίς να το προσέξη.

Ήταν μια μικρή τρυπίδα του τοίχου, στο ύψος του ώμου ενός ανθρώπου. Τη στιγμή που περνούσε ο Φρίκ, κάτι τι τινάχτηκε άθόρυβα από εκεί μέσα: ένα συννεφάκι μπλε καπνού!

Διασκορπίσθηκε στον αέρα, πίσω ακριβώς απ' το κεφάλι του Φρίκ. Το χρώμα του χάθηκε τόσο γρήγορα, ώστε, κι' αν άκόμη ο Φρίκ κύτταζε πίσω του, δεν θα διέκρινε απολύτως τίποτε.

—Άλλα εκείνος δεν έκτύταξε. Δεν είχε υποπευθί το παραμικρό... Όστόσο είχε είσπνεν, σαι κι' όλας μια ποσότητα του δηλητηριώδους αερίου Κλωνίθης άφαινα κι' έπρεσε προς τα εμπρός, πάνω στα χέρια και στα γόνατα. Έπειτα σωρήσθηκε καταγής, έντελως άναίσθητος.

Πέρασαν ένα ή δυο δευτερόλεπτα. Κατόπιν μετακινήθηκε ένα μικρό κομμάτι του τοίχου, πολύ κοντά στο λιπόθυμο Φρίκ.

Ένα γαντοφορεμένο χέρι ξεπρόβαλε απ' το άνοιγμα. Απλώθηκε γρήγορα προς το πιστόλι που βρισκόταν ακόμη μέσα στα χαλαρωμένα δακτυλά του Φρίκ. Το πήρε και χάρθηκε μέσα απ' το άνοιγμα του τοίχου.

Σ' ένα λεπτό, ξαναφάνηκε. Κρατούσε και πάλι το ίδιο όπλο. Δεν φαινόταν να τον είχε κάνει τίποτε. Το ξαναβάλε στο χέρι του Ντέβιντ Φρίκ.

Το κυρτό άνοιγμα ξανακλείσε. Σιωπή απόλυτη απλώθηκε στο διάδρομο.

Ο Φρίκ έμεινε επί πέντε λεπτά ακόμη εκεί που είχε πέσει. Έπειτα άνοιξε τα μάτια του κι' έβλεπε μια φωνή — μια φωνή θυμού και δυσφορίας κάλλον παρά θόβου. Διατάχτηκε γρήγορα όρθιος, με το ύψος του ανθρώπου που το βάλε με τον εαυτό του γιατί σκόνταψε κι' έπρεσε, άνόητος, απροσέκτα ενώ έκανε κάποια σπουδαία δουλειά.

τόν εαυτό του για την «απορρο-
ση» του συνεχίσει το δρό-
μο του, μέσα στο τούνελ.

Επτάσε επιτέλους στην ά-
κρη του. Και είδε εκεί μια
πόρτα, απ' την οποία περνούσε
λίγο διάχυτο μπλε φως.

Ο Φρίκ προχώρησε άκομ-
πατώντας στα νύχια. Πίσω απ'
την πόρτα εκείνη, υπήρχε ένα
δωμάτιο. Αλλά ο Φρίκ δεν μπο-
ρούσε να ιδεί το εσωτερικό του,
μολοντί ήταν ανοιχτή η πόρ-
τα. Τον εμπόδιζε μια βαρεία
κουρτίνα από μπλε δελουδο.

Ακούγε ωστόσο όμιλίες με-
σα από το δωμάτιο. Πρόσεξε πε-
ρισσότερο, για να ξεχωρίσει
τις φωνές και κατάλαβε ότι
κουβεντιάζαν τρείς άντρες.

Χαμονέλασε ψυχρά, γιατί εί-
χε αναγνωρίσει τη φωνή τους:
Ο ένας ήταν ο Όττο Μύλ-
λερ, ο δεύτερος ο σενόρ Όρ-
τέγκα κι' ο τρίτος ο Σάμ Μπά-
ρον.

★
Ο Φρίκ έβγαλε απ' την τσέ-
πη του ένα σουγιά. Έπιασε
έπειτα μια απ' τις άκρες της
θελουδένιας κουρτίνας και την
κράτησε γερά για να μη κου-
νιέται το ύφασμα. Με τη μύτη
του σουγιά του, άνοιξε μια μι-
κρή τρύπα στο βελούδο. Κολ-
λώντας το μάτι του σ' αυτήν,
θα μπορούσε να ιδεί ό,τι γινό-
ταν μέσα στο δωμάτιο.

Το υπόγειο εκείνο φαίνονταν
αρκετά μεγάλο. Το δάπεδο τού
βρισκόταν 1 ή 2 μέτρα χαμηλό-
τερα απ' το έδαφος του δια-
δρόμου. Υπήρχε προφανώς μια
σκάλα, μέσα απ' την πόρτα.

Αντίκρι, βρισκόταν ένας
τοίχος λείος και γυμνός, βαμ-
μένος μ' ένα ασημένιο γκρι-
ζο χρώμα, χωρίς καμιά εικό-
να ή διακόσμηση — τίποτε άλ-
λο, από μια μικρή πόρτα.

Ο Φρίκ εύχαριστημένος, βλε-
πόντας τη δεύτερη πόρτα. Εί-
νε πρωτιώτερο πάντα σε τέ-
τοιες περιπτώσεις ναχρη-
σάτο το δωμάτιο δυο εξόδους, παρά μια
μόνον.

Ο Όττο Μύλλερ καθόταν
έμπρος σ' ένα γραφείο. Ο

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

Η μονοδική συνταγή για να
διατηρηθούν τα μαλλιά σας
στο φυσικόν των χρώμα. Εάν
τα μαλλιά σας είναι ήδη λευ-
κά κάμετε ολίγες επαλειψείς
με το θαυματουργό

JEUNESSE

και άμέσως θα επανακτήσουν
το φυσικόν των χρώμα.
Γνωστοποιούμεν εις την α-
ξιότιμον πελσεΐαν μας ότι
κατόπιν των αναγνωρισέντων
καταπληκτικών, αποτελεσμάτων
του προϊόντος μας, άπερασία-
μεν να το δώσωμεν επαΐτως
την όνομασίαν

JEUNESSE

Ούτω εις το εξής θα το ζη-
τάτε με την νέαν όνομασίαν
του

JEUNESSE

Φαρμακείον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Τηλ. 53.291

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΑΙ:

Θεσσαλονίκη: ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΜΑΥ-
ΡΙΚΟΣ, Μ. Παπαδοπούλου 26.
(πάρδος «Ελευθ. Βενιζέλου».)
Κρήτη: (Ηράκλειον): ΕΥΑΓ-
ΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ, Λακωνία (Μο-
νεμβασία): ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΓ-
ΓΕΛΑΚΟΣ.

ΣΟΚΟΛΑΤΑ

IRIS

Όρτέγκα κι' ο Μπάρον ξα-
πλωμένοι σε δυο πολυθρόνες
άπεναντί του, μιλούσαν μαζί
του σε έντονο ύφος.

Μία τεραστία μπλε λάμπα φω-
τίζε παραξένα το δωμάτιο κι' έ-
δινε μια άφυσικη άκρότητα στα
πρόσωπα των τριών ανδρών.

Μιλούσαν για την «Καμπελ
Πάουν, την κοπέλλα που είχαν
πίσει έξω απ' την καγκελλά-
πορτα του κήπου. Ο Όρτέγκα
ήθελε να την ανακρίνει. Ο Μπά-
ρον έπεμπε να τη σκοτώσει.

Ο Μύλλερ προσπεθύονε να
καθουκάσει και τους δυο.

Σηκώθηκε ξαφνικά κι' άνοι-
ξε την πόρτα ενός ντουλαπιού
του τοίχου που βρισκόταν πί-
σω απ' το γραφείο. Η «Καμ-
πελ έπιασε από κεί μέσα προς
τα εμπόδια μέσα στην άγκαλιά
του. Ήταν δεμένη χειροπόδα-
ρα και κατάκλυμη απ' τον
τρόμο.

Ο Μπάρον έκαμε μια κινή-
ση, σαν να θέλε να την αρπάξει
απ' το λαιμό, αλλά ο Όρτέγκα
κι' ο Μύλλερ τον στήριξαν.

Αφίστα με να της μιλήσω
έγώ, είπε ο πρώτος.
Κι' έκαμε διάφορες ερωτή-
σεις στην κοπέλλα. Έκείνη δέ-
μας άρνήθηκε ν' άπαντήσει.
Κρατούσε τα ώρια της χείλη
σφιγμένα με πείσμα.

Ενα μαχαίρι έλαμψε στο λε-
πί και περιποιμένο χέρι του
Όρτέγκα. Προχώρησε ένα βή-
μα με μια άντρια έκφορα στο
μελαψό του πρόσωπο. Μα ο
Όττο Μύλλερ απέφυγε και πά-
λι την αίματοχυσία.

— Περιμένετε! είπε. Μην κά-
νετε άνοησίες! Τα βασανιστή-
ρια μπορούν ναρθούν άργότε-
ρα. Έν τώ μεταξύ ένω εξαί-
ρετες ειδήσεις για το ζήτημα
που μας ενδιαφέρει δλους: για
τα ματωμένα ζαφείρια!

Αρπαξε την «Καμπελ, με
μια δάναυση χειρονομία την
ξανάσπρωξε μέσα στο ντουλά-
πι κι' έκλεισε την πόρτα. Έ-
πιατα πρόσθεσε με φωνή άπα-
λή σαν μετάξι:

— Έχουμε τώρα στην κατοχή
μας έντεκα απ' τα ζαφείρια.
Λείπουν άλλα δέκα. Ανακάλυ-
ψα λοιπόν κάτι καινούργιο ν'
αυτά: Δεν είναι σαρκαστικό
έδώ κι' εκεί οη Νέα Ύορκ,
όπως νομίζαμε. Βρίσκονται στο
χέρια ενός μόνον ανθρώπου!

— Πώς!... Τι έκανε, η Λέ-
πια; φώναξαν ο Όρτέγκα κι' ο Μπά-
ρον μαζί.

Ο Μύλλερ κούνησε καταφω-
τικά το κεφάλι του, διασκεδύ-
ζοντας με την έκπληξή τους.

— Ναι πρόσθεσε, ένας μόνον
άνθρωπος έχει τα δέκα αυτά
ζαφείρια! Μα θα του τα πά-
ρουμε όλα. Απ'όψε κι' όλας!

— Ποιος είναι αυτός ο άνθρ-
πος; πρόσθεσε ο Όρτέγκα, με
κάποια προσπάθεια.

★
Ο Ντέβιντ Φρίκ έκρινε ότι
είχε φτάσει η στιγμή να πα-
ρουσιασθί. Έσοφίσε στο δεξί
του χέρι το πιστόλι του και
παράμερισε ξαφνικά με το ά-
ριστορό τη θελουδένια κουρτί-
να. Κατέθηκε γρήγορα μερικά
σκαλοπάτια και δρέθηκε στη
μέση της κάμρας.

— Μπορώ ίσως έγώ να σας ά-
παντήσω στην τελευταία ερώ-
τησι, είπε σαρκαστικά. Ο άν-
θρωπος αυτός όνομαζεται Φρίκ!

Ο Μπάρον έκαμε μια κινή-
ση, για να πάρη το όπλο του.
Αλλά το πιστόλι του Φρίκ έ-
ρασε φωτιά. Ο Σάμ έβγαλε
μια φωνή τρομαγμένη. Το πε-
ριστροφό του ξέφυγε απ' τα
παράλυτα δάκτυλά του κι' έ-
πεσε κατανής.

— Άλλη μια τέτοια κουταμά-
ρα, και θα χτυπήσω στο κεφα-
λι, σ' αλήθεια πιά! πρόσθεσε
ο Φρίκ ανάμεσα στα σφιγμένα
δόντια του.

Ο Όρτέγκα κι' ο Μύλλερ
τόν κύτταζαν με μανία. Κανείς
όμως απ' τους δυο τους δεν
έκαμε την παραμικρή άπειλη-
τική κίνηση.

Κυττάζοντας γύρω ο Φρίκ
έκαμε μια άλλη ανάκαλυψη που
τόν εξέπληξε: Υπήρχε άλλο

ένα πρόσωπο μέσα στο δωμά-
τιο, αλλά σε τέτοια θέσι ώστε
δεν μπορούσε να το ιδεί ο Φρίκ
όταν κύτταζε απ' την τρύπα
της κουρτίνας. Ωστόσο, δεν εί-
χε να φοβηθί τίποτε απ' αυ-
τόν τον τέταρτο αντίπαλο, γιατί
ήταν δεμένος σφιχτά χειροπό-
δα. Είχε ύπόλοπο το ένα
πόδι του. Ήταν ο Ρόντνεϋ
Μάσον.

Η φωνή του Όρτέγκα διέ-
κοψε τη βαρεία σιωπή.

— Μα τι είναι αυτό, μίστερ
Φρίκ; είπε με εξαψι. Δεν κατα-
λαβαίνω... Εσείς είσατε ένας
ιδιαιτικός ντέκτεκτ! Μου υπο-
σχεθήκατε ότι...

— Έγώ, ιδιαιτικός ντέκτεκτ;
Μα σε κορόϊδεψα, βλάκα! Έ-
χω βάλει στο χέρι δέκα απ' τα
«ματωμένα ζαφείρια». Ο Μύλ-
λερ έχει τα υπόλοιπα έντεκα
όπως είπα ο ίδιος πρό όλιγου.
Θα τα πάρω λοιπόν κι' αυτά,
πριν φύγω από δω... κι' έτσι
η αξία του Περιδεραιού της 'Α-
γνότητος θ' ανέβη στο ύψη!

Ο Φρίκ γύρισε στον Όρτέγκα
και πρόσθεσε:

— Θέλατε να πληρώστε 2 έ-
κατομμύρια στη συμμορία του
Μύλλερ για τα ζαφείρια. Έγώ
θ' άνεβάσω τη διατίμησι! Α-
παίτω να μου τα πληρώστε 4
έκατομμύρια... Ούτε πεντάρα
παρακάτω!

★
Ο μαχαριγιάς έβγαλε μια
φωνή άνίσχυρης μανίας.
— Μα που θρλίκατε εσείς αυ-
τά τα δέκα ζαφείρια, Φρίκ;
ρώτησε ο Μύλλερ με περιέ-
ρεια.

Ο Φρίκ γέλασε σαρκαστικά
κι' έξήγησε:

— Μα άπλούστατα, έγώ είχα
κλέψει το περιδέραιο απ' τον
ιδιόκτο ναό κι' είχα πουλήσει
που μας ενδιαφέρει δλους: για
τα ματωμένα ζαφείρια!

Αρπαξε την «Καμπελ, με
μια δάναυση χειρονομία την
ξανάσπρωξε μέσα στο ντουλά-
πι κι' έκλεισε την πόρτα. Έ-
πιατα πρόσθεσε με φωνή άπα-
λή σαν μετάξι:

— Έχουμε τώρα στην κατοχή
μας έντεκα απ' τα ζαφείρια.
Λείπουν άλλα δέκα. Ανακάλυ-
ψα λοιπόν κάτι καινούργιο ν'
αυτά: Δεν είναι σαρκαστικό
έδώ κι' εκεί οη Νέα Ύορκ,
όπως νομίζαμε. Βρίσκονται στο
χέρια ενός μόνον ανθρώπου!

— Πώς!... Τι έκανε, η Λέ-
πια; φώναξαν ο Όρτέγκα κι' ο Μπά-
ρον μαζί.

Ο Μύλλερ κούνησε καταφω-
τικά το κεφάλι του, διασκεδύ-
ζοντας με την έκπληξή τους.

— Ναι πρόσθεσε, ένας μόνον
άνθρωπος έχει τα δέκα αυτά
ζαφείρια! Μα θα του τα πά-
ρουμε όλα. Απ'όψε κι' όλας!

— Ποιος είναι αυτός ο άνθρ-
πος; πρόσθεσε ο Όρτέγκα, με
κάποια προσπάθεια.

★
Ο Ντέβιντ Φρίκ έκρινε ότι
είχε φτάσει η στιγμή να πα-
ρουσιασθί. Έσοφίσε στο δεξί
του χέρι το πιστόλι του και
παράμερισε ξαφνικά με το ά-
ριστορό τη θελουδένια κουρτί-
να. Κατέθηκε γρήγορα μερικά
σκαλοπάτια και δρέθηκε στη
μέση της κάμρας.

— Μπορώ ίσως έγώ να σας ά-
παντήσω στην τελευταία ερώ-
τησι, είπε σαρκαστικά. Ο άν-
θρωπος αυτός όνομαζεται Φρίκ!

Ο Μπάρον έκαμε μια κινή-
ση, για να πάρη το όπλο του.
Αλλά το πιστόλι του Φρίκ έ-
ρασε φωτιά. Ο Σάμ έβγαλε
μια φωνή τρομαγμένη. Το πε-
ριστροφό του ξέφυγε απ' τα
παράλυτα δάκτυλά του κι' έ-
πεσε κατανής.

— Άλλη μια τέτοια κουταμά-
ρα, και θα χτυπήσω στο κεφα-
λι, σ' αλήθεια πιά! πρόσθεσε
ο Φρίκ ανάμεσα στα σφιγμένα
δόντια του.

Προχώρησε δυο δάματα, κυτ-
τάζοντας στα μάτια το Μύλ-
λερ.

Βάλτε πάνω στο γραφείο
σας τα έντεκα πετράδια! διέ-
ταξε.

— Οχι!... Οχι! ούρλιασε ο
Όρτέγκα.

— Αν δεν κάνετε ό,τι σας
είπα θα σας φυτέψω μια σφαί-
ρα στο κεφάλι!

Βλέποντας ωστόσο ότι ο Μύλ-
λερ δίταζε ακόμη ο Φρίκ άπ-
ησε επιποκτικά:

— Που βρίσκονται τα ζαφεί-
ρια;

— Στο πρώτο συρτάρι!...
μουρμούρισε ο Μύλλερ.

— Βγάλτε τα έξω με το ά-
ριστορό σας χέρι! Αν κάνετε
μια και μόνο ύποπη κίνηση,
θα σας κάψω και τους τρείς!

Ο Μύλλερ έρριξε μια ματιά
στον Όρτέγκα και στο Σάμ
Μπάρον. Τα μάτια του μιλού-
σαν εύγλωττα έλεγαν στους
συντρόφους του να μην επέμ-
θουν καθόλου. Αλλά ο Φρίκ
δεν άντελήφθη τη σιωπηλή έ-
κείνη συνεννόηση.

Το άριστορό χέρι του Μύλ-
λερ άνοιξε σιγά-σιγά το πρώ-
το συρτάρι του γραφείου του,
τόσο πολύ ώστε να μπορέ να
ιδεί ο Φρίκ ότι δεν υπήρχε πι-
στόλι εκεί μέσα. Το μόνο πράγ-
μα που περίεξε το συρτάρι,
ήταν ένα πέτινο σακουλάκι.
Ο Μύλλερ το έβγαλε έξω, με
δάκτυλα που έτρεμαν.

— Άδειασε τα πετράδια για
να τα ιδώ! διέταξε ο Φρίκ.

Ο Μύλλερ υπήκουσε. Τα έν-
τεκα ζαφείρια πέταξαν μπλε
λάμψεις πάνω στην υαλοπί-
στη έπιφάνεια του γραφείου.
Ο Φρίκ πήγε πιο κοντά έτοι-
μος όμως κάθε στιγμή να πυ-
ροβολήσει. Έρριξε μια ματιά
στην κόκκινη θύλα, που υπήρ-
χε στο κέντρο του κάθε πετρά-
διου. Και χαμονέλασε μ' ικα-
νοποίηση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Η συνέχεια

Ο καριτερος
δότηροφος
δέ κάθε
Ευχάριστη
Ενασχόληση

ΕΚΔΟΣΗ

ΚΑΡΤΑ ΚΡΑΤΙΟΥ

Ο "Άγιος Τάφος ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Αντιζηλίες, προστριβές,
καυγάδες

Δίπλα στην Παλαιστίνη που
βασίζεται σ' έμπόλεμο κατά-
σταση, υπάρχει και μια άλλη
Παλαιστίνη, που περιμένει ή-
συχια κι' ύπομονετικά το τέλος
του αιματηρού δράματος με-
ταξύ Αγγλων, Αράβων και
Εβραίων.

Είτε η Παλαιστίνη της Να-
ζαρέτ μιας πολίχνης που κα-
τοικείται σήμερα από χριστι-
ανούς Αράβες και που έμεινε
άπομονωμένη απ' τον έβραϊκό
άποικισμό, πάνω σ' ένα λόφο
της Γαλιλαίας, Είτε η Βηθλέεμ,
όπου οι γρηούλες φορούν ακό-
μις νομιαντικές σκούφες, κλη-
ρονομία της εποχής των Σταυ-
ροφόρων, και κάνουν κάθε άπο-
γευμα λιτανεία στη σπηλιά
που γεννήθηκε ο Κύριος. Είτε
προπάντων η Ιερουσαλήμ, με
το "Όρος των Ελαιών, με την
κοιμηθήρα του Σιλώαμ, με το
Γολγθθά και με τον "Άγιο
Τάφο.

Δεν έχει σημασία αν στο μέ-
ρος που έκριν-ν τον Ίησου βρί-
σκεται τώρα ένας άστυνομικός
σταθμός, αν ένας Αραβ πωλη-
τής "Αρωμάτων έχη εγκαταστα-
θή στο μέρος όπου η Βερονίκη
έσκότισε με το μαντήλι της
το πρόσωπο του Χριστού, κι'
αν ύπάρχη μια ταβέρνα στη θέ-
σι όπου ο Σίμων ο Κυρηνάος
φοτώθηκε το Σταυρό... Η
Ιερουσαλήμ μένει πάντα η κοι-
τίς του Χριστιανισμού. Κι' απ'
τίς πέντε ήπείρους του κόσμου,
παρ' όλες τις διαφορές που
τους χωρίζουν, οι Χριστιανοί
στρέφουν τα βλέμματα και τις
σκέψεις τους προς τον "Άγιο
Τάφο.

Όλα τα χριστιανικά δόγμα-
τα και οι αίρέσεις αντιπροσω-
πεύονται στην Ιερουσαλήμ.
Κοντά στην αγγλικανική εκκλη-
σία ύπάρχη ένα μοναστήρι με
γρήες Ρωσίδες καλόγυρες, που
βρίσκονται εκεί πολύ πριν από
τον πόλεμο του 1914 και που
έξακολουθούν να μνημονεύουν
στις προσευχές τους το όνομα
του Τσάρου. Βλέπει κανείς Α-
θισσινούς κληρικούς, με καλη-
μούχια που υιοάζουν σαν ια-
νιάρια ή σαν πεπνόνια, καθολι-
κούς μοναχούς Γερμανούς, Έλ-
βετούς Βέλγους, Έλληνες,
Αρμένιους, Συναίους...

Κάθε Παρασκευή, στις 3, μια
λιτανεία απ' όλους τους Χρι-
στιανούς της Ιερουσαλήμ έ-
νακάνει το δρόμο του Ίησου,
απ' το δικαστήριο ως το Γολ-
γοθθά.

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
Ειδικός Δερματολόγος
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
Όδος Πιμύου 38 - Τηλ. 85.089
10 - 1 και 4 - 7
ΑΝΤΩΝ. ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Ολα τα χριστιανικά δόγμα-
τα και οι αίρέσεις αντιπροσω-
πεύονται στην Ιερουσαλήμ.
Κοντά στην αγγλικανική εκκλη-
σία ύπάρχη ένα μοναστήρι με
γρήες Ρωσίδες καλόγυρες, που
βρίσκονται εκεί πολύ πριν από
τον πόλεμο του 1914 και που
έξακολουθούν να μνημονεύουν
στις προσευχές τους το όνομα
του Τσάρου. Βλέπει κανείς Α-
θισσινούς κληρικούς, με καλη-
μούχια που υιοάζουν σαν ια-
νιάρια ή σαν πεπνόνια, καθολι-
κούς μοναχούς Γερμανούς, Έλ-
βετούς Βέλγους, Έλληνες,
Αρμένιους, Συναίους...

Κάθε Παρασκευή, στις 3, μια
λιτανεία απ' όλους τους Χρι-
στιανούς της Ιερουσαλήμ έ-
νακάνει το δρόμο του Ίησου,
απ' το δικαστήριο ως το Γολ-
γοθθά.

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
Ειδικός Δερματολόγος
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
Όδος Πιμύου 38 - Τηλ. 85.089
10 - 1 και 4 - 7
ΑΝΤΩΝ. ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Ολα τα χριστιανικά δόγμα-
τα και οι αίρέσεις αντιπροσω-
πεύονται στην Ιερουσαλήμ.
Κοντά στην αγγλικανική εκκλη-
σία ύπάρχη ένα μοναστήρι με
γρήες Ρωσίδες καλόγυρες, που
βρίσκονται εκεί πολύ πριν από
τον πόλεμο του 1914 και που
έξακολουθούν να μνημονεύουν
στις προσευχές τους το όνομα
του Τσάρου. Βλέπει κανείς Α-
θισσινούς κληρικούς, με καλη-
μούχια που υιοάζουν σαν ια-
νιάρια ή σαν πεπνόνια, καθολι-
κούς μοναχούς Γερμανούς, Έλ-
βετούς Βέλγους, Έλληνες,
Αρμένιους, Συναίους...

Κάθε Παρασκευή, στις 3, μια
λιτανεία απ' όλους τους Χρι-
στιανούς της Ιερουσαλήμ έ-
νακάνει το δρόμο του Ίησου,
απ' το δικαστήριο ως το Γολ-
γοθθά.

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
Ειδικός Δερματολόγος
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
Όδος Πιμύου 38 - Τηλ. 85.089
10 - 1 και 4 - 7
ΑΝΤΩΝ. ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Ολα τα χριστιανικά δόγμα-
τα και οι αίρέσεις αντιπροσω-
πεύονται στην Ιερουσαλήμ.
Κοντά στην αγγλικανική εκκλη-
σία ύπάρχη ένα μοναστήρι με
γρήες Ρωσίδες καλόγυρες, που
βρίσκονται εκεί πολύ πριν από
τον πόλεμο του 1914 και που
έξακολουθούν να μνημονεύουν
στις προσευχές τους το όνομα
του Τσάρου. Βλέπει κανείς Α-
θισσινούς κληρικούς, με καλη-
μούχια που υιοάζουν σαν ια-
νιάρια ή σαν πεπνόνια, καθολι-
κούς μοναχούς Γερμανούς, Έλ-
βετούς Βέλγους, Έλληνες,
Αρμένιους, Συναίους...

γοθά και τον "Άγιο Τάφο,
περνώντας απ' τα στενοσόκα-
κα της μουσουλμανικής συνοι-
κίας, ανάμεσα στους πλανο-
δούς πωλητές, τους λούστρους,
τα γαϊδουράκια και τους άστυ-
νομικούς που επιβλέπουν την
τάξη. Όλη η διαδρομή διασ-
κεί λιγώτερο από μια ώρα, κα-
ταλήγει δε στο ναό του "Αγίου
Τάφου.

Η εκκλησία αυτή περιλαμ-
βάνει το Γολγοθά και, μερικά
μέτρα μακρότερα, τον Τάφο, ο
οποίος όμως κατεσπαθή προ
αίώνων από ένα φαντικό Χαλί-
φη. Έτσι, δεν άπομένει παρά
η πλάκα του πάνω στην οποία
καθόταν ο άγγελος, όταν άνήγ-
γειλε στις γυναίκες την "Ανά-
σταση του Χριστού. Η πλάκα
αυτή περιβάλλεται από ένα μι-
κρό δόλοχουσο κουδούκλιο, στη-
μένο μέσα στην εκκλησία, άπο-
τελεί δε το ιερότερο κειμήλιο
για 300 εκατομμύρια Χριστι-
ανούς όλου του κόσμου.

Κάθε φορά ώστόσο που
υπαινεί στο ναό του "Αγίου Τά-
φου η λιτανεία των πιστών,
νοιώθουν όλοι μια άνησυχία.
Γιατί το κτίριο αυτό είναι έτοι-
μόροτο, στερεωμένο πρόχει-
ρα με στύλους από υπέτον, με
χοντρά δοκάρια σαρακοφαγω-
μένα, με μετállινες τσιδέρες...
Έχει κατατρήσει σ' αυ-
τή την κατάσταση απ' τους συ-
χνους σεισμούς της Παλαιστί-
νης, που κατέστρεψαν τελείως
την πρώτη εκκλησία προ 10
αίωνων και κλόνισαν σιγά-σι-
γά τη δεύτερη, τη σημερινή.
Κάθε φορά, οι αρχιτέκτονες
προσπάθισαν να στερεώσουν
με υποστηρίγματα τα μέρη που
κινδυνεύουν περισσότερο. Τώ-
ρα λοιπόν είναι όλοι σύμφωνοι
ότι, με τον πρώτο δυνατό σει-
σμό, η εκκλησία θα γκρεμισθί.
Χρειάζεται μια ριζική και γενι-
κή ανακαίνισι, σχεδόν χτίσιμο
έξ άρχης.

Είτε όμως αδύνατον αυτό το
έργο, έξ αιτίας του φαγώματος
μεταξύ των αντιπροσώπων των
διαφόρων χριστιανικών δογμα-
των. Οι ορθόδοξοι, οι καθολι-
κοί οι Αρμένιοι και οι Σύριοι
έχουν τη συνδιοκτησία του
ναού, κανονισμένη με τον πιο
πολύπλοκο τρόπο. Άλλοι έχουν
π.χ. δικαιώματα στην άκρη μιας
σκάλας, και σε ώρισμένες α-
νών ώρες της ήμέρας. Άλλοι
λειτουργούν δικαστικά στο μικρό
παρεκκλήσι τους, για να παρα-
χωρήσουν κατόπιν τη θέσι σ' έ-
κείνους που περιμένουν να τους
διαδεχθούν...

Επί πλέον, το έ-
δαφος του ναού ανήκει σε μια
μουσουλμανική οικογένεια στην
όποια πληρώνουν ένα είδος φο-
ρου οι Χριστιανοί κληρικοί και
ιουανοί.

Οι καυγάδες μεταξύ ορθόδο-
ξων, καθολικών, κλπ., είναι συ-
ννοί. Ένε τέτοιου επεισοδίου για
την κατοχή των κλειδίων του
"Αγίου Τάφου αποτέλεσε την ά-
φορηή του Κοιμαϊκού πολέμου
γιατί ο Τσάρος υπεστήριξε
του ορθόδοξους κι' ο Ναπολέων
Γ' τους καθολικούς...

Όπωςδήποτε, οι αντιζηλίες
ή καχυποψία και οι προστριβές
έμποδίζουν το άπασαίτητο έρ-
γον της αναστηλώσεως του να-
ού του "Αγίου Τάφου, γιατί οι
ένδιαφερόμενοι δεν κατορθώνουν
να συμφωνήσουν μεταξύ τους.
Κι' έν τώ μεταξύ το ιερότερο
κτίριο της Χριστιανισμένης μέ-
νει εγκαταλελειμμένο στην τύ-
χη του! Ποιος θα το σώση ά-
ραγε απ' την καταστροφή;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Το «άράπικο φυσίκι» είναι το παιγνίδι της μόδας που έχει
ζετρελλάνει τους Αμερικανούς. Οι παίκτης πέφτουν μπρού-
μυτα στο πάτωμα και προσπαθούν να σπρώξουν με τη υψή-
τους ένα άράπικο φυσίκι ως ένα άσπρο κορδόνι, που βρι-
σκεται πιο πέρα από το πρόσωπό τους. Όποιος φθάση πρ-
ωτος στο κορδόνι με το φυσίκι του άναγκάζεται να νική-
της! Το παιγνίδι αυτό είναι κωμικότατο και εξαιρετικά δια-
σκεδαστικό!

Το νέο αεροπλάνο του Τρούμαν

Η έσωτερική διαρρύθμισις του «Ιπταμένου
Λευκού Οίκου»

Τα υπερμοντέρνα αεροπλάνα ζούν όσο τα τριαντάφυλλα...
Μόλις είχε γίνη διάσημη σ' όλο τον κόσμο, η «Ιερή άγε-
λάδα», το πολυτελέστατο και τελειότατο προεδρικό αερο-
πλάνο που είχε κληρονομήσει ο Τρούμαν όλοκαινούργιο απ' το
Ρούζβελτ, θα παραχωρήση τη θέσι της στον «Ιπταμένο
Λευκόν Οίκον». Το καινούργιο αυτό προσωπικό αεροπλάνο του
Προέδρου βεβαιώθηκε απ' τον ίδιον, είναι δε ένα τετρακινη-
τήριο (Ντούγκλας) δυνάμει 8.000 ίππων.

Θα υπέθετε κανείς ότι πρόκειται για ένα αεροπλάνο ίδιαι-
τέρας κατασκευής, φτιαγμένο ειδικώς, ένα-ένα κομμάτι, για
τον ειδικό προορισμό του. Στην πραγματικότητα όμως ο «Ι-
πταμένος Λευκός Οίκος» είναι αερο

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΟΛΕΘΡΟ

Σκέψεις, υποψίες, συμπεράσματα

Μια σειρά καταστροφών έχει πέσει στον κόσμο, κατά τους τελευταίους μήνες. Ή πιο πρόσφατη είναι η φοβική τραγωδία του Τέξας. Σημειωτέον δε ότι οι καταστροφές αυτές χτυπούν αποκλειστικά το Δυτικό ημισφαίριο. Η λεπτομέρεια αυτή, μαζί με άλλα στοιχεία γέννησε την υπόνοια στην αμερικανική κοινή γνώμη — αλλά και σε μερικούς επιστημονικούς κύκλους — ότι πρόκειται για τις συνέπειες κάποιων μυστηριωδών ανακαλύψεων, προωρισμένων να εξουδετερώσουν την ατομική βόμβα και να φέρουν την καταστροφή σε μεγάλες αποστάσεις, χωρίς να μπορεί να εξακριβωθεί η πηγή αυτή του θανάτου και του όλεθρου.

Έξ άλλου, είναι παράξενη κι ανησυχηστική η σειρά των αεροπορικών δυστυχημάτων που συνέβησαν τον τελευταίο καιρό. Μερικοί τεχνικοί τα απέδωσαν στην αρχή σε μία γνωστή αιτία: το σχηματισμό παγοκρυστάλλων πάνω στα στερνά των αεροπλάνων που πετούν σε μεγάλο ύψος. Δεν εσκέφθηκαν όμως ότι τα δυστυχήματα αυτά είχαν αρχίσει τον Αύγουστο του 1946, δηλαδή σε μία εποχή που οι ατμοσφαιρικές συνθήκες δεν ευνοούν το σχηματισμό παγοκρυστάλλων. Έτσι λοιπόν, παρ' όλες τις έρευνες των αεροδυναμικών, εξακολουθούν να μένουν ανεξηγήτες τόσες αεροπορικές καταστροφές, απ' τις οποίες οι σπουδαιότερες ήταν: το μονοπλάνο που έπεσε στο Όσλο στις 7 Αυγούστου 1946, του «Ντακότα» της ταχυδρομικής υπηρεσίας Βρυξελλών — Λονδίνου (16 Σεπτεμβρίου), του βελγικού «D.C.—4 Σκαυμπίστερ» που γκρεμίστηκε στη Νέα Γη, του αεροπλάνου Παρισίων — Καζαμπλάνκας που χτύπησε σε ένα βουνό και προκάλεσε το θάνατο 22 ατόμων, του αγγλικού «Ντακότα» που έπεσε στο Κέντ στις 11 Ιανουαρίου 1947, του αεροπλάνου που έπεσε στην Ολλανδία και που είχε επιβάτες του την ήθοποιό Γκρέϊς Μούρ και το πρίγκιπα Γουσταύο της Σουηδίας, κλπ., κλπ. Όλα αυτά ήταν αεροπλάνα δοκιμασμένα, με πιλότους πρώτης τάξεως. Πώς λοιπόν έπαψαν ξαφνικά να λειτουργούν κανονικά;

Σ' όλα αυτά τα ερωτήματα, μερικοί Αμερικανοί ειδικοί δίνουν μια απάντηση συνταρακτική: ότι οφείλονται στις «ακτίνες του θανάτου».

Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται λόγος γι' αυτές τις ακτίνες. Ήταν πάντοτε τόσο το ενδιαφέρον που γεννούσαν, ώστε το έκμεταλλεύθηκαν διάφοροι απατεώνες για να ξεγελάσουν τους αφέλεις — π.χ. ο Πολωνός μηχανικός Ντουκκόφσκυ, που προσέφερε την «εφεύρεση» του στο Μουσολίνι, ή ο Άγγλος Μάττιους, ο ερμής των δυνάμεων της Ουάσινγκτον.

Όστόσο είναι βέβαιον ότι υπάρχουν οι ακτίνες του θανάτου. Γεννήθηκαν στην γερμανική πόλη Γίεννα, έδρα των περιφημών ενοχοστασίων Τσάις και πολλών χημικών διανομητών. Εκεί έκαμε τις πρώτες του έρευνες ο Γερμανός καθηγητής Έσδου, δοκιμάζοντας την καταστροφική δύναμη ώριμων παλιών δονητών. Κατάφερε δε, το 1929, να κεραινοδοτήσει μερικά μικρά ζώα.

Δύο χρόνια αργότερα, συνέχισαν τα πειράματα οι Αμερικανοί, σε μεγάλη κλίμακα. Χρησιμοποιώντας ώριμες «καθοδικές ακτίνες», που έβγαζαν από ένα μηχανήμα με ταχύτητα 240.000 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο, σκότωσαν ένα σκύλο, ένα δάδι, ένα άλογο κι έναν πίθηκο. Ο θάνατος όλων αυτών των ζώων ήταν σχεδόν άσπαστος. Τη μεγαλύτερη αντοχή παρουσίασε το δάδι: έζησε επί 92 δευτερόλεπτα. Συμπέρασμα των πειραμάτων αυτών ήταν ότι ο άνθρωπος — όπως ο πίθηκος — μπορεί να αντέξει στις ακτίνες επί 50 — 65 δευτερόλεπτα. Έξακριβώθηκε ακόμη ότι τα φονικότερα κύματα έχουν μήκος 3 — 4 μέτρων.

Η επίδραση τους στον οργανισμό ζε-

σταίνει υπερβολικά το αίμα — εξ αιτίας της αντίστασής του στη διάδοσή του ηλεκτρισμού — κι' αυτή η αύξηση της θερμοκρασίας αρκεί για να φέρει το θάνατο. Επί πλέον οι ακτίνες καταστρέφουν όλα δοχεία περιέχοντες φωσφόρο, δηλαδή το σπύδι, τον έγκέφαλο και το νωτιαίο μυελό, δημιουργώντας άσπαστα καρκινικά ζωτικά αυτά σημεία του οργανισμού.

Αφού κατέληξαν σ' αυτά τα αποτελέσματα, οι επιστήμονες. Αμερικανοί και Γερμανοί, κατέβηκαν προσπάθειες για να αυξήσουν την ένταση των ακτίνων, να τις κάμουν δηλαδή φονικότερες από μεγαλειότερη απόσταση. Κανείς δεν έφερε αν το κατάσβηναν γιατί οι έρευνες τους τηρήθηκαν μυστικές. Όπως δηλαδή, στις 11 Ιουλίου 1934, οι εφημερίδες της Εθώρας, και προσπάτων της Πράγας, δημοσίευαν στην πρώτη σελίδα το εξής τηλεγράφημα απ' τη Ν. Υόρκη:

«Ο διάσημος έρευνητής των ύψιστων ρευμάτων Νικόλαος Τέσλα, που έχει αναστατώσει με τις ανακαλύψεις του την ηλεκτρολογία κατασκεύασε ένα νέο μηχανήμα ικανό να εκπέμπει ισχυρότατες ακτίνες, που η ενέργειά τους φθάνει ως τα 300 χιλιομέτρα. Μ' αυτές μπορεί κανείς να εξαγναγκάσει τα αεροπλάνα, σε προσγειώσει, αχρηστεύοντας τα μετέωρα τους. Οι ίδιες ακτίνες είναι ικανές να σκοτώσουν ανθρώπους από μεγάλη απόσταση».

Έχουν περάσει από τότε 13 χρόνια. Και, στο διάστημα αυτό, οι επιστήμονες έκαμαν δεκάδες τεράστιες προσπάθειες, σαν την ανακάλυψη π.χ. των κοσμικών ακτίνων και της ατομικής ενέργειας. Οι Γερμανοί φυσικοί, που είχαν προχωρήσει πολύ στις έρευνες τους, εξακολουθούν τώρα να εργάζονται για λογαριασμό των Ηνωμ. Πολιτειών ή των Σοβιέτ.

Είναι οι ίδιοι σοφοί, που έφτιασαν το 1936 κι' εγκατέστησαν σε ώριμα σημεία του γερμανικού δικτύου δικτύων συσκευές που σταματούσαν τα μετέωρα κι' επιβίβαν έτσι την διάδοσή των αυτοκινήτων. Μια παρόμοια έφευρεση δοκιμάστηκε το Μάιο του 1935 απ' τον Μαρκόνι στον αυτοκινητόδρομο Ρώμης — Οστίας, κι' η επιτυχία της έκαμε την αγγλική εφημερίδα «Ημερήσιος Ταχυδρόμος» να γράψει ένα άρθρο για τις πιθανές πολεμικές χρησιμοποίησεις των μυστικών κυμάτων. Πράγματι, δε, έχει αποδειχθεί σήμερα ότι οι Γερμανοί μεταχειρίστηκαν αυτή την εφεύρεση, προπάντων στη μάχη της Λιβύης — πράγμα που έξηγεί εν μέρει τις άρχικες νίκες του Ρόμελ και τις καταστροφές των αγγλικών τάκς κατά το 1942.

Ότι πραγματοποιήθηκε λοιπόν πρό 12 ετών για τα αυτοκίνητα, μπορεί κάλλιστα να γίνεται σήμερα για τα αεροπλάνα. Στην περίπτωση αυτή, αρκεί να πάθουν οι πιλότοι μια παροδική διάθεση, με την επιδραση καταλλήλων κυμάτων, για να μείνουν τα αεροπλάνα ακυβέρνητο και να καταστραφούν. Είναι δυνατόν επίσης με ειδικές δυνάμεις ή ρουκέτες, να ηλεκτρισθεί ο αέρας γύρω στο αεροπλάνο, όποτε δεν μπορούν πια να λειτουργήσουν τα μετέωρα.

Όπως δηλαδή, παρ' όλο το μυστήριο που περιβάλλει αυτές τις ανακαλύψεις, είναι βέβαιον ότι υπάρχουν οι ακτίνες του θανάτου. Είναι βέβαιον ακόμη ότι μπορούν ώριμα κύματα να φέρουν από μακριά την ανύψωση της θερμοκρασίας διαφόρων αντικειμένων — όπως γίνεται με το αίμα στους ζωντανούς οργανισμούς — κι' έτσι να προκαλέσουν την έκρηξη ευαίσθητων έκρηκτικών ουσιών, όπως ήταν π.χ. το νιτροκίτρινο άμμιον που κατέστρεψε το Τέξας Σίτυ.

ΖΩΡΖ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

Ένας φτερωτός Δέν-Ζουάν

Συνελήφθη τελευταίως στη Μαδρίτη ο Ιδιοκτήτης ενός άσπενικού περιστεριού, γιατί το είχε διδάξει να πηγαίνει στο Ζωολογικό Κήπο να ξεμυαλίζει τα θηλυκά και να τα παίρνει μαζί του. Φαίνεται ότι καμιά περισσότερα δεν κατώρθωσε ν' αντισταθεί στον φτερωτό αυτό Δέν Ζουάν... Με τον τρόπο αυτό, ο Ιδιοκτήτης του είχε κλέψει 360 θηλυκά περιστερία!...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Συλλεγικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΟΥΣΙΚΗ — ΔΑΝΤΕΛΛΑ 2) ΡΑΜΑ — ΒΟΗΘΟΣ — ΜΑΤΙ 3) ΘΕΛΗΜΑ 4) Ο ΜΗΡΟΣ — ΚΟΝΙΚΑ 5) ΤΣΑΝΑΚΑ 6) ΑΡΚΑΣ — ΝΟΜΙΜΑ — ΡΑΔΗ 7) ΤΙΜΟΝΙ 8) ΑΡΚΑΔΙ — ΒΙΑΖΩ 9) ΛΑΓΙΟΣ 10) ΤΙΜΩ — ΔΗΜΙΟΣ — ΘΕΑ 11) ΝΗΡΗΓΣ — ΑΣΤΑΚΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΟΥΡΑΓΙΟ — ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ 2) ΣΙΛΜΑ — ΜΗΡΥΚΑΣΤΙΚΑ — ΜΩΡΗ 3) ΘΕΡΟΣ — ΜΟΔΙΣΤΑ 4) ΒΟΛΗ — ΚΑΝΟΝΙ 5) ΝΟΗΜΑΤΑ — ΠΑΛΑΜΙΔΑ 6) ΤΣΑΜΑΔΟΣ — ΙΟΣ 7) ΚΟΚΚΩΝΑ — ΒΙΟΣ 8) ΤΕΛΜΑ — ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ — ΘΕΤΑ 9) ΛΑΤΙΝΙΚΑ — ΖΩΔΙΑΚΟΣ

Το ηλεκτρώνιον

Θα εξακολουθήσει να νάνε άόρατο.

Οι πάσσαλοι

Θα χρειασθώ 22 πασσάλους (άπό 11 σε κάθε πλευρά).

Ηλικίες

Ο πατέρας είχε 45 ετών και ο γιός 15. Όταν ο γιός θα είχε 30 ετών ο πατέρας θα είχε 60.

Το έγκρημς

Θα χτυπήσει 156 φορές.

Μονοκονδυλιά

Πόση ώρα;

Πενντηπέντε λεπτά. Το αυτοκίνητο έφτασε στο σπίτι στις 5.50. Εφ' όσον έξεκινούσε πάντα στις 4 έκαμε τη διπλή διαδρομή σε 1 ώρα και 50 λεπτά. Γλυτώσε δηλαδή 10 λεπτά της ώρας για το διπλό ταξίδι, ήτοι 5 λεπτά πριν κάθε κατεύθυνση. Έπομένως συνάντησε τον κ. Ταλλάρη στις 4.55.

Συγγένεια

Ο Γιάννης ήταν ο γιός της Κατερίνας.

Αίνιγμα

ΖΕΥ — ΗΡΩΣ = ΖΕΦΥΡΟΣ

Μεταγραμματισμός

ΑΡΠΑ — ΑΡΠΑ.

Λεξιγριφος

ΣΚΙ — ΑΘΩΣ = ΣΚΙΑΘΟΣ.

Η λύσις του 122 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΛΕΥΚΩΣΙΑ — ΣΚΟΡΠΙΟΣ 2) ΟΙ — ΡΑΦ — ΙΚ 3) ΕΜΜΑ — ΡΙΖΑ 4) ΚΙΛΟ — ΔΡΕΠΑΝΙ — ΑΓΩΝ 5) ΜΗ — ΑΝ 6) ΥΟΛΑ — ΦΙΛΙΑ — ΟΥΣΑΚ 7) ΠΟΛΟΣΤΑ 8) ΙΚΕΙΕΣ — ΡΙΖΑΔΟΝ 9) ΙΚΤΙΝΟΣ 10) ΤΑΒΕΡΝΑ — ΦΙΛΙΚΟΙ 11) ΑΡΜΟΝΙΑ 12) ΜΥΡΑΤ — ΙΩΝΙΑ — ΡΣ 13) ΠΟΥ — ΕΣ 14) ΡΟΥΡ — ΘΡΑΣΙΣ — ΟΥΤΑ 15) ΘΙΓΩ — ΤΑΩΣ 16) Ψ — ΚΑΙ — ΤΟ 17) ΚΙΡΚΑΣΙΑ — ΑΛΑΘΗΤΟΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΛΟΥΚΟΥΜΙ — ΤΟΜΠΡΟΥΚ 2) ΕΙ — ΚΕΑ — ΣΙ 3) ΕΛΒΑ — ΡΟΥΘ 4) ΚΟΜΟ — ΔΗΣΤΕΙΑ — ΡΙΓΚ 5) ΜΑ — ΤΤ 6) ΣΑΛΑΗ — ΠΕΙΝΑ — ΑΘΩΣ 7) ΦΟΣΚΑΡΙ 8) ΑΡΤΕΜΙΣ — ΜΩΣΑΪΚΑ 9) ΛΟΓΙΚΟΝ 10) ΣΦΑΓΙΣ — ΝΙΓΕΡΙΑ 11) ΑΤΡΟΦΙΑ 12) ΟΥΡΙΑ — ΑΙΣΙΑ — ΕΣΤΙΑ 13) ΝΟ — ΡΣ 14) ΠΕΖΑ — ΥΦΗΛΙΟΣ — ΟΡΝΗ 15) ΑΓΩΣ — ΠΟΥΣ 16) ΟΙ — ΟΛΟ — ΤΟ 17) ΣΚΗΝΙΚΟΝ — ΙΟΥΔΑΙΟΙ.

ΟΙ 4 ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥΝΤΟΣ

Οι άδελφοί Γουώρνερ και η σταδιοδρομία τους

Ο κινηματογράφος γιόρτασε τελευταία την πεντηκονταετηρίδα του. Στα 30 πρώτα χρόνια της ζωής του έμεινε βουβός. Κι' όμως σχεδόν απ' τη γέννησή του, επιστήμονες και τεχνικοί είχαν προσπαθήσει να του δώσουν φωνή. Οι έφευρεσεις του τηλεφώνου απ' τον Γκράχαμ Μπέλλ και του φωνογράφου απ' τον Έντισον είχαν ανοίξει το δρόμο για κείνους που ζητούσαν να συνδυάσουν τις εικόνες με τους ήχους. Ο Έντισον στην Αμερική κι' ο Γκωλντ στην Γαλλία κατώρθωσαν σχεδόν συγχρόνως να βρουν το μέσον του συγχρονισμού αυτών των δύο στοιχείων. Ήταν όμως μόνον ένα πρώτο βήμα. Τέλος, το 1926, συνέβη η τεραστία τεχνική και βιομηχανική επανάσταση: Γεννήθηκε ο «όμιλων».

Η επανάσταση λοιπόν αυτή οφείλεται σε τέσσερες πρωτοπόρους, έπίμονους διορατικούς και τολμηρούς: τους άδελφους Γουώρνερ.

Ο μεγαλύτερος απ' αυτούς, ο Σάμ, ενδιαφερόταν για τον κινηματογράφο απ' τις αρχές του αιώνα μας. Με τις λίγες οικονομίες που είχε μαζέψει με κόπο, και με τα χρήματα που πήρε πουλώντας το χρυσό ρολόι του, νοίκιασε το 1903 μία μικρή αίθουσα στο Νιούκαστλ της Πεννυλβανίας. Ο πρωτόγονος αυτός βουβός κινηματογράφος βρισκόταν στο πίσω μέρος ενός καταστήματος κι' είχε μόνον 100 θέσεις. Έπειδή δεν υπήρχαν καρέκλες, ο Γουώρνερ νοίκιασε τις απαιτούμενες από ένα έργολάβο κηδεών! Όταν λοιπόν γινόταν μία κηδεία, ο έργολάβος έβαινε πίσω τα καθίσματα του κι' οι θεαταί αναγκάζοντουσαν να μένουν όρθιοι!...

Ο δεύτερος άδελφός, ο Τζάκ, που ήταν τεχνικός, ανέλαβε τις άτραξιόν: Τραγουδούσε ρομάντσες στο τέλος κάθε φιλμ. Ο Χάρου — που είχε βάλει στη γειτονία, τα πρώτα του 400 δολάρια — κι' ο Άλμπερτ άσχολούντο με το έμπορικό μέρος. Τέλος, η άδελφή τους Ρόζα κρατούσε το ταμείο κι' έπαιζε κάποτε πιάνο.

Η δουλειά πήγε καλά, κι' έτσι οι άδελφοί Γουώρνερ όπωφάσισαν να παράγουν οι ίδιοι φιλμ. Διάλεξαν ένα χωριό της Καλιφορνιας το Χόλ-λυντ, όπου το άνοιξιάντικο κλίμα θα επέτρεπε σε κάθε εποχή το γύρισμα «έξωτειρών» σκηνών. Καί, με-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΔΗ
Με δόσεις
χωρίς
έπιβαρύνει την
ΜΠΑΝΤΟΥΒΑΣ
ΣΕΜΠΟΣ
ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 4 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ

Άσπρα μαύλα
ΔΟΝΤΙΑ με τίν
OREODONT
ΔΑΜΒΕΡΓΗ

σα σε μία εύλινη παράγκα, έφτιασαν με πρωτόγονα μέσα τις πρώτες ταινίες τους.

Μία μέρα, ο Χάρου ανακάλυψε σε μία εφημερίδα μία σειρά άσθρων του προεσβευτού Τζέιμς Τζέραντ. με τίτλο: «Τα τέσσερα χρόνια μου στη Γερμανία».

— Θα μπορούσαμε να γυρίσουμε ένα φιλμ μ' αυτή την υπόθεση, είπε. Θάταν πρωτότυπο!...

Η ιδέα άρεσε στο Σάμ. Βρήκαν έναν άνθρωπο του θεάτρου, τον Τσάρλ Λόγκ, που ανέλαβε το «τεχνικό» της ταινίας και χρηματοδότησε την έπιχείρησή. Το φιλμ ήταν σωστός θρίαμβος. Απέδωσε 1 έκαστομύριο δολάρια. Η έταιρεία «Γουώρνερ Μπρός» έγινε διάσημη. Έξασφάλισε τη συνεργασία του Τζών Μπάρουμ, του μεγαλύτερου άστέρος της εποχής, καθώς και του Έρνεστ Λούμπιτς και του περιφημου σκύλου «Ρίν-τιν-τίν». Ο Σάμ κι' ο Τζάκ μεγάλωσαν τα σπουτή τους κι' άρχισαν τη συστηματική παραγωγή φιλμ, ενώ ο Χάρου κι' ο Άλμπερτ ταξίδευαν στις Ηνωμ. Πολιτείες για την πώλησι και τις εισπράξεις.

Μία μέρα, ένας τεχνικός της έταιρείας «Γουέστερν Έλεκτρικ» μίλησε στο Σάμ για τις έρευνες «συγχρονισμού», που γινόντουσαν στα ένοσχτήρια τους.

— Θάνε ενδιαφέρον το πράγμα, είπε ο Σάμ στον άδελφό του Χάρου. Πάμε να ίδούμε!...

Παρακολούθησαν πράγματι μία πειραματική προβολή ήχητικού φιλμ, με δοχίστρα από 15 δονατα. Δεν μπορούσαν να πιστέψουν σ' αυτή τους... Μάλιστα ο Χάρου πήγε να ιδη μήπως... η δοχίστρα ήταν κρυμμένη πίσω απ' το πανί!

«Μέσως η «Γουώρνερ Μπρός» κι' η «Γουέστερν Έλεκτρικ» συμφώνησαν να εκμεταλλευθούν μαζί τη νέα μέθοδο. Τον Αύγουστο του 1926, έκαμαν την πρώτη σοβαρή δοκιμή, συγχρονίζοντας το φιλμ «Δόν Ζουάν», με τον Τζών Μπάρουμ και τη Μαίρη Άστορ, που παίχθηκε κατόπιν στο Μπροντγουάι έμπρός σε τεχνικούς και κινηματογραφιστές.

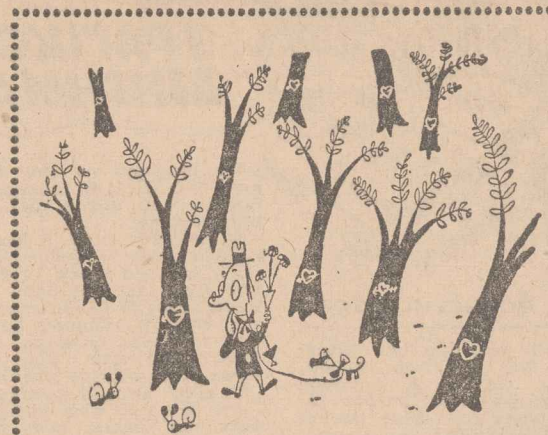
Όστόσο οι περισσότεροι απ' αυτούς δεν ένθουσιάστηκαν καθόλου με το νεωτερισμό. Φρονούσαν ότι ήταν «μια μικρή διασκέδασις», που δεν παρουσίαζε μελλοντικές πιθανότητες έπιτυχίας.

Αλλά οι άδελφοί Γουώρνερ έννοούσαν να συνεχίσουν τον άγώνα που είχαν άρχισει. Καί γύρισαν τον «Τραγουδιστή της τζάζ», με τον Άλ Τζόλσον, χρησιμοποιώντας την καινούργια ήχητική μέθοδο «Βιταφόν».

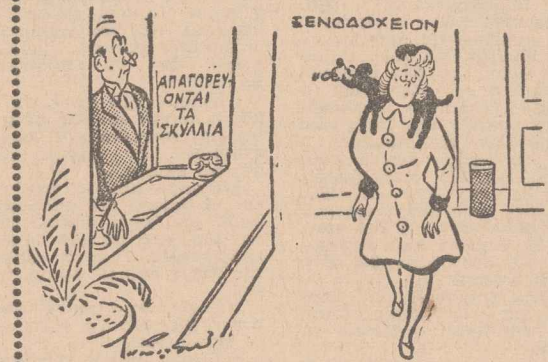
Ός τότε, υπήρχε η αντίληψη ότι οι ήχοι των φιλμ δεν μπορούσαν να ήσαν, παρά μόνο μουσικοί. Δεν είχε άποτυπωθή ακόμη η ανθρώπινη όμιλία. Στο τέλος όμως μίσε σκηνής του φιλμ, ο Άλ Τζόλσον άφησε να του ξεφύγει μία φράσις: «Περιμένετε! Δεν ακούσατε ακόμη τίποτε!» Με το τυχαίο αυτό λάθος, έγινε το θαύμα: Οι λέξεις άποτυπώθηκαν ευκρινέστατα. Είχε γεννηθή ο «όμιλων» κινηματογράφος.

Οι τεχνικοί οίχτηκαν πλέον στη δουλειά αναζητώντας τον τρόπο της τελειότερης άποτυπώσεως των διαλόγων. Το σπουτήριο ήταν ακόμη μικροσκοπικό, τα μηχανήματα άσπασματικά. Κι' όμως, όταν παίχθηκε στη Ν. Υόρκη ο «Τραγουδιστής της τζάζ», σημείωσε πρωτοφανή έπιτυχία. Έξακολούθησε να προβόλεται επί 6 μήνες, ενώ συγχρόνως 8.000 κινηματογράφοι έφοδιάζοντουσαν με ήχητικά μηχανήματα.

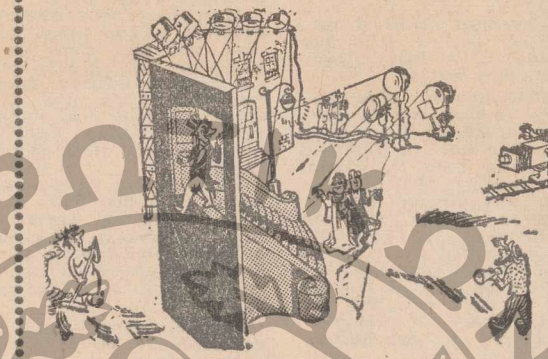
Η νέα μέθοδος διαδόθηκε άσπασπία σ' όλοκληρον τον κόσμο. Καί μέσα σε 20 χρόνια, τελειοποιήθηκε σε άπίστευτο σημείο.

— Μου είπε να την περιμένω κάτω από το δέντρο που έχει μία καρδιά με βέλους!... Απλά, την έπαθα!...

Χωρίς λόγια...

ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΝ;

Ο σκηνοθέτης (στον ήθοποιό που είχε στη σκηνή): Θα ήρθε: «Καληνύχτα σας!» και θα βγής, κλείνοντας την πόρτα!...

— Έδώ είναι η κυρία σου;
— Μάλιστα, κύριε...
— Κρίμα!...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η άσημνια μάσκα

—'Η ζωή μου δεν διαφέρει από των άλλων ανθρώπων, άρχισε ο λοχαγός Τζών Βάυν. Κι' ωστόσο ζέρω καλά πώς όλες μου οι κινήσεις, όλες μου οι πράξεις είναι μηχανικές... Δεν θα μπορούσα να σας εξηγήσω τι έννοια μ' αυτό... Άρκει μόνο να σας πω πως δεν τις αισθάνομαι... Ναι, αυτό είναι! Δεν αισθάνομαι τις κινήσεις τις πράξεις... την ίδια τη ζωή μου... Γιατί η ψυχή μου δεν υπάρχει πια μέσα στο σώμα μου... Έχει απομείνει μακριά, πολύ μακριά και ζέρω πώς τίποτα δεν θα μπορέσει να την ξαναφέρει κοντά μου. Άλλωστε, δεν το επιθυμώ... Πώς θα μπορούσε να επιθυμώ κάτι ένας άνθρωπος που δεν αισθάνεται τη ζωή του; 'Η Ιστορία μου πρόκειται να σας άσπληνθω είναι πολύ θλιβερή...

»Την εποχή εκείνη υπηρέτουσα στις Ινδίες. Έκει, στο Μαντράς, γνώρισα τη Μώντ.

»'Ηταν κι' αυτή από τη Σκωτία, όπως κι' εγώ. Είχε παντρευθεί σε νεαρή ηλικία έναν ανώτερο κυβερνητικό υπάλληλο αλλά δεν είχε βρή την ευτυχία κοντά του. Χώρισα έπειτα από δύο χρόνια κι' η Μώντ ζούσε πια μόνη της...

»Πότε μου δεν είχα γνωρίσει γυναίκα πιο όμορφη. Ήταν ψηλή με όμοια πολύ αρμονικό και το βάδισμά της ήταν τόσο ανάλαφρο, που νόμιζες πως δεν πατούσε στο έδαφος. Είχε όλο ξανθά μαλλιά, που τα χώριζε στη μέση δυο υπέροχα καστανά μάτια κι' ένα γοργό χαμόγελο.

»Είπε περίπου να σας πω πως την άγαμνα από την πρώτη στιγμή που την είδα. Κι' εκείνη μου ανταπέδωσε την αγάπη μου.

»'Ημιας πραγματικά ευτυχισμένοι.

»Αλλά, ξαφνικά, η Μώντ άρρώσθηκε. Ήσταν, δεν κατάφερα να μάθω ποτέ ποιά ήταν η άρρώστεια της.

PERMANANT

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ ΣΚΑΛΕΣ

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδού το μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Άγ. Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53.100

Σημ.: Αι προσκομίζουσας το παρόν απόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεία, ανώδυνη και χωρίς οπιάδήποτε επώδυνη ρυτίδων, κρεατοελιγών, ακμής λιπαρού και ξηρού δέρματος, πτώσεως κόμης, στίγματα κτλ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΙΟΕΛ Βαλκωρύτου 12, Τηλ. 33-039. 'Η πρώτη επίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ

αίθουσες, βρεγμένα μπροστά στην «Ασπίδα» μάσκα».

»'Ηταν μια γυναίκα ψηλή, με υπέροχο σώμα και ολόξανθα μαλλιά, χωρισμένα στη μέση. Στο πρόσωπό της φορούσε μια άσημνια μάσκα.

»Από την πρώτη στιγμή ήμουν βέβαιος πως ήταν αυτή, η Μώντ.

»Την πλησίασα γεμάτος χαρά και την προσκάλεσα να χορέψουμε μαζί. Δέχθηκε πρόθυμα. Έπειτα βήκαμε στη θεράντα.

»Της μίλησα τότε για την ομορφιά της με μια γυναίκα που είχα αγαπήσει πολύ και την ρώτησα μήπως ήταν η ίδια. Και μάλιστα απάντησε δεν θυγέκε από το στόμα της. «Όσοοο ήταν, φανερό πως εύρισκε εύχρηστη να μείνη κοντά μου και όλο εκείνο το θράδυ δεν χωριστηκαμε ούτε στιγμή. Άκουγε τα λόγια μου, έκανε μερικές κινήσεις με το κεφάλι αλλά δεν άνοιξε καθόλου τα χείλη της.

»Τη στιγμή που με αποχαιρέτους νομίζω πως άκουσα κάτι σαν ένα λυγρό κίση από τη μάσκα.

»'Ημουν αποφασισμένος να την παρακολουθήσω. Αλλά μόλις θνήκαμε από τη λείκη έχασα άμέσως τα ίχνη της.

»Την άλλη μέρα, καθώς έβγαινα από το σπίτι μου για να πάω στο στρατώνα έμαθα πως η ένοικια του «Μπουγκαλού» είχε αυτοκτονήσει, θυθίζοντας ένα μαχαίρι στην καρδιά της.

»'Ηταν λεπρή!

»Και η γυναίκα αυτή δεν ήταν άλλη από την άσημνη μώντ μου.

»Τού κάκου ζήτσα την άδεια να την ιδω για τελευταία φορά. Δεν μ' άφησαν να πλησιάσω.

»Λίγη ώρα αργότερα παρακολούθησα ένα ανατρίχιαστικό θέαμα. Μερικοί ιθαγενείς άστυνομικοί άδειασαν δυο τρεις τενεκές με πετρέλαιο γύρω από το «Μπουγκαλού». Κι' έπειτα έβαλαν φωτιά.

»Το μικρό σπιτάκι καίγεται σε λίγο σαν πυροτέχνημα. Μα, και μαζί μ' αυτό καίγεται το σώμα της άσημνης μώντ μου.

»'Ετσι γίνεται πάντα στις Ινδίες όταν οι αρχές άνακαλύψουν, πως ένας άνθρωπος που πέθανε ήταν λεπρός. Κάνει το σπίτι του κι' αυτόν μαζί.

»Μου ήταν αδύνατον πια να μείνω σ' αυτά τα μέρη. Και ζήτσα άμέσως να ξαναγυρίσω στην Ευρώπη.

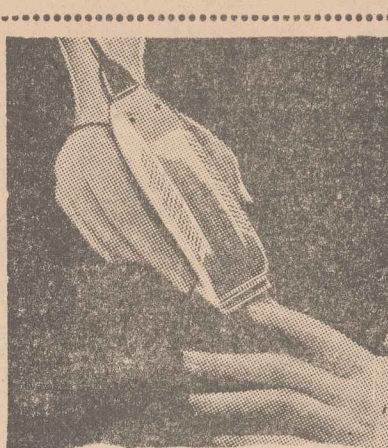
»Την προηγουμένη της άναχωρήσεώς μου συνάντησα τυχαία σε μια νωνιά τη γρηά 'Ανιά.

»Απ' αυτήν έμαθα την τρανική αλήθεια. 'Η κυρία της είχε προσβληθεί ξαφνικά από λέπρα. Είχε φωνή τότε κι' είχε φροντίσει να εξαφανισθεί το ίχνος της, από φόβο μή την ακολουθήσω.

»Σας άναμύσε πολύ και δεν έπαυσε ούτε στιγμή να σας σκέπτεται μου είπεν η 'Ανιά. 'Η τύχη σας ξανά, φέρε μπροστά της στο Ναγκπούρ. Κι' από τότε η λύπη της κυρίας μου έγινε πολύ μεγάλη... Μια μέρα, έμαθε πως θα δινόταν χορός στη λέπρα. Ήθελες τότε να σας ξαναδείτε για τελευταία φορά και για να μη την άναγνωρίσετε, έκουφε το πρόσωπό της πίσω από μιά άσημνια μάσκα.

»Όταν γύρισε από το χορό κλείσθηκε στο δωμάτιό της και την άκουσα να κλαίει για πολλήν ώρα... Όταν μπήκα το πρωί της βρήκα να πλέει μέσα στο αίμα της. Είχε θυθίσει ένα μαχαίρι στην καρδιά της...

»Και, ξαφνικά, καθώς έσερνα με κόπο τα βήματά μου μέσα στις πολυτελείς

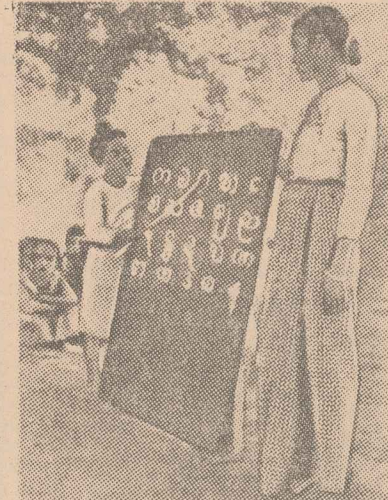
ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΓΙΑ «ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ»

Η μικρή αυτή ηλεκτρική μηχανή που μοιάζει με τις ηλεκτρικές μηχανές του ξυρίσματος έχει ένθουσίασει τις Αμερικανίδες. 'Η αυτήν κάνουν το μακιγιέρ τους, δηλαδή σπρώχνουν προς τα επάνω τα πεταχιακά κ' λιμάζουν τα νύχια τους μεσα σε λίγα λεπτά της ώρας και με τη μεγαλύτερη ευκολία!

ΤΟ ΑΦΛΕΚΤΟ ΒΑΜΠΑΚΙ

Για τις οικοδομές και κυρίως για την προστασία των τοίχων από τις πυρκαγιές χρησιμοποιείται τελευταία στις Ηνωμένες Πολιτείες ένα βαμπακί καλύτερης ποιότητας που ύστερ από μια ειδική χημική επεξεργασία άντεχει στη φωτιά!

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΡΜΑΝΙΑΣ

Η Βιρμανία μια παραδεισιακή περιοχή μεταξύ των Ινδιών και της Κίνας, είναι σήμερα ένας σωρός ερειπίων από τις πολεμικές καταστροφές. Παρ' όλη όμως τη δυστυχία που έμπεριέχει εκεί το έργο της άνοικης δομώσεως άρχισε με εντατικό ρυθμό. Μια δε από τις πρώτες εκδηλώσεις ήταν το «άνοιγμα» των σχολείων στη μέση του δρόμου! Στην εικόνα μας βλέπεται μια νεαρή δασκάλα να μαθαίνει γραμμάτια στους μικρούς ιθαγενείς.

Οι ηρωίδες της Ξοφολίας

Η κατάρες της

—'Ησεί! πού να σε πάνε σηκωτό!... φώναζε η 'Εφταλία μέσ' το λεωφορείο, κι' ήπιε καυγά τρικουέρο μ' ένα κακομούτσο επιβάτη, που τη ζουλούσε, τη σκουντούσε, και προσπαθούσε να την συτριγνίση και να τη πάρη τη μοναδική θέσι που-υε πομείνει μπροστά.

—Τράβα, καλέ, τα ξερά σου να κάτσω! τού φώναζε με τρυπή και φουσάντο. 'Εγώ μπήκα πρώτη, κι' είναι χάλκι μου.

—'Οχι, δεν θα σ' αφήσω, άποκρίθηκε εκείνος με γινάτι και την έσπρωχνε, έσει πού η καυμένη 'Εφταλία πηγαίνοντας χούτανε σαν σπαμένη μασούνα.

—Καλέ, πού να σ' αφήσω! η γεία σου, χωρίστη, άσκη-μάντρα, φοντιρίσει! Μωρέ, γιατί το πας γινάτι; Ντροπή σου, έρε! Κρίμα στο μπόλι σου!

Κι' ο καυγάς άναψε γερά. Όδλοι γύρω κάνανε σείρι. 'Η 'Εφταλία δεν είχε νταγιαντισμό κι' από λόγο σε λόγο, κι' άπο βριασί σε θριασί ήρχανε στα χέρια. Χούμπε μάτια μου άπάνω του, μ' όλο το χέρι, να του βγάλη τα μάτια! Μα τότε η γροθιά του έπιέστη σηκώθηκε με δύναμη κι' ήπωσε πάνω στο στομάχι της. Φαρδύ-πλαστεί άσπιδώθηκε η 'Εφταλία κάτω.

Εν τώ μεταξύ ο πόλιτομας πούπερνε την κατάθεσι του δράστου, είδε το βεσικό του και φώναξε:

—Μά εσύ, μωρέ, είσαι νοσοκόμος. 'Ετσι γράφει η ταυτότητά σου. Έλα λοιπόν κούταξε αυτή την γυναίκα, τί κομάρωνεις;

Κι' ο νοσοκόμος, μπρός στην έπιμονή τ' άστυφύλακα, και την άγανάκτησι του κό-μου που τον άγριοκώταζε, άναγκάστηκε ν' άνοίξη την θαλίσα πούχε μαζί του, και να της κάνει μια καρδιοτονωτική ένεσι.

Άμέσως η 'Εφταλία άναστήναζε, μούγ-γρισε, τάρωσε σαν σπαγγμένη τζαμπούσα, έπειτα άνάσανε θάελα, άνοιξε τα μάτια της, σιγά-σιγά, ξανάβηκε τα όμορφα κολόρια της και έπεσε στον άνθρωπο που είδε σκυμένο με τόσο ένδιερόν από πάνω της:

—Καλέ... σ' ευχαριστώ, γιατρέ μου! 'Αχ! πήνε να με σκετώσει αυτός ο αντί-χριστός!...

Ο νοσοκόμος ντροπισμένος κατάπιε το κοπλιμένο, χωρίς να παρανοήσ.

—Μάτια μου, ο Θεός να σ' έχη γερά! φώναζε πάλι η 'Εφταλία. 'Ησεί! ποτέ δεν θα ξεχάσω το καλό που μου κάνας. Τι άπόνινε όμως εκείνο το γουρουνί;

—'Εδώ είναι κι' αυτός, της έπτε ο πόλιτομας.

—Μπάς τους ξέφυγε; Πέ μου την αλή-θεια!

—'Οχι, κερά μου, είνε μπροστά σου και σου κάνει ρεμένια! της έπτε ο πόλιτομας.

—'Εσύ είσαι μωρέ... Ξεφώνισε η 'Εφταλία και τινάχτηκε μισούρανα μόλις τον άναγνώρισε.

—'Ησυχασε, κερά μου και μη σε κλετίζωσαι... Άγκαλά δά, πρέπει να ξέρής ότι χωρίς έμένα θάσυνε τώρα νεκρή!

—Χωρίς έσένα, μωρέ κοπρόσκυλο, θά-μουνε τώρα όμορφα και καλά στο χοχούσι μου, στο σπιτάκι μου.

Κι' άφριμένη, και φρενιασμένη των γιουρουντάρσις, λές και της είχε κάνει ένεσι με λυσσόχορτο, μ' άφρο τή καμήλα! Χούμπε άπάνω του σαν άγριέμένο λιοντάρι! Και στάθηκε άδύνατο να της τον πάρουνε απ' τα χέρια της. Τον άρχισε στη τσα-γρουνιάς και τή δαγκωνιάς πού τον έκανε τ' άλατιού! Πού σε πονεί και πού σε σφάζει!...

Κι' όταν σε λίγο ήρθε το αυτοκίνητο του Σταθμού των Πρώτων Βοηθειών ήταν τέ-τοια τα χάλια του, πού ο συνάδελφός του τον ήπρνε σηκωτό με την σένια.

Κι' οι γυναίκοιλες γύρω λέγανε: —Φοβήθηκε μήν τού πάρη τη θέσι στο λεωφορείο και πάη όλόθρος και να τάρα-πάει... άνάσκελα!

Μά η 'Εφταλία, πάντα καλή, και πονό-ψυχη μουρμούρισε πιεσμένη:

—Πρέπει να θάλω, καλέ, ένα ψεύτικο δαχτυλίδι απ' το ξερέθι μου χέρι, για να μην πιάνουν οι κατάρες μου. Τού έπτα να τον πάνε σηκωτό και σηκωτό τον κουδάλι-σανε!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Το μεσημέρι πού γύριζε ο Κιρκόρ σπίτι του κάποιος μέρα στο τραμ πέρισε και τον σκούνη-τσε τόσο δυνατά πού έπεσαν τα πακέτα απ' τα χέρια του.

—Γιαβάς υπέ! φώναζε κι' έσκυψε να τα μα-ζέψη.

Εν τώ μεταξύ ο άνθρωπος πού τον σκούνητσε, άφου μουρμούρισε μερικά λόγια συνγγνώμης βγή-κε στον έξωσις.

Έξαφνα ο φουκαράς ο Κιρκόρ έβρισε το χέρι στην τσέπη του για να πληρώση το εισιτήριο του και ξεφώνισε:

—'Αυάν! 'Αυάν! κεμέρι μου - μεμέρι μου πάει!

Κι' άμέσως ώρμησε στον άνθρωπο πού τον σκούνητσε και τον άρπαξε απ' το λαιρούγκι.

—'Ουλέν! Κορακόλα βρετζέζι! πορτοφόλι μου να τώπας φώναζε.

Κόμος πολυς μαζεύτηκε γύρω 'Ο Κιρκόρ θη-ρίο άνθρωπο βαστούσε καλά τον κλεφτή.

Ένας άστυφύλακας πού βρισκόταν στο τραμ τούς έπτε να τον άκολουθήσου, κι' οι δυο στο Τμήμα.

Εκεί έγινε έρευνα βρήκανε το πορτοφόλι στην τσέπη του ληποδύτη του παράδωσαν στον Κιρκόρ άφου πήραν τ' όνομα και τη διεύθυνσι του.

—Πολίτς έφέντη, έπτε ο Κιρκόρ, ζαράρ τσου-νι μπρε, ίπορτοφόλι μου βρήκα υπεράτι να δώ-σις, ίπορκαράς είνε.

Μά δεν τον άκουσαν κι' έκλεισαν το ληποδύτη στη φυλακή.

Όλες οι έφημερίδες γράψανε γι' αυτό κι' έ-γινε μεγάλο ταθόταυρι.

Υστερ' από λίγες μέρες, ένα πρωί μια πολύ όμορφη γυναίκα πλησίασε τον Κιρκόρ.

—Είμαι εγώ!... τούπε δειλά και ξεόπασε σε δάκρυα.

—Ποιά, μπρέ; ρώτησε ο Κιρκόρ.

—'Η γυναίκα έκείνου πού άς πήρε το πορτο-φόλι. 'Ηρχα να σας ζητήσω μια βοήθεια. Πώς να ζω, άφου ο άνδρας μου είνε φυλακή;

Και σπάρωσε και τάρωσε μπροστά του η κα-τερονάρα.

—Βά! βά! ίωπα, κουζούμ της έπτε ο Κιρ-κόρ. Τζινέριο μου ξεοκίωσε ψυχή μου έσένα πολυ πονάει. Ίζρω καμπατέι ντικό μου είνε πεισόντιο τραχάβιο μέσ' ήκανα, άντρα σου καψι βάλανε. Να άλ, υπρέ είκοσι χιλιάδικα χα-τζιλίκι νάχρη. Άλλάχ μπουγιούκ, γιανδρούμ!

Έκείνη ψιθύρισε μερικά λόγια εύγγνωσούνης κι' έφυγε.

Δεν πέρασε όμως πολυς καιρός και παρουσιά-στηκε ξανά στο Κιρκόρ η γυναίκα τού πορτο-φά. Αυτή τη φορά ήταν ντυμένη στα μούρα!

Κατασυγκινημένος ο Κιρκόρ τη σήτισε:

—Νέ όλντου υπέ;

—'Αχ! έφέντη μου, τί θα άσπινώ τώρα; 'Ο άντρας μου πέθανε στην φυλακή!

—'Ο Κιρκόρ άρχισε να νουίδη τούβει. 'Η καρ-διά του δεν βαστούσε να βλεπή δυστυχία και της έπτε:

—Νά μπρέ, πάρε τούτα χιλιάδες!

Η κήρα έσκυψε να του φιλήση το χέρι.

—'Εγκώ υπρέ, πάπας-πάπας ντέν είμαι της φώναζε. Άντε όνουλάροσου!

Μά και πάλι σε λίγες μέρες η όμορφη γυναι-κα τού πορτοφάλη πηγε στο σπίτι του Κιρκόρ.

—Χτέ... με πέταξε ο νωκοκύρης έξω απ' την κάμαρα μου κι' είμαι τώρα στο δρόμο! τού έπτε.

—'Ο Κιρκόρ άκνισε άσχημα τα μούτρα του!

—Τι τέλεις!... Έγκώ υπρέ μπάνκα είμαι!

—Τι να κάνω άφέντη Κιρκόρ; Θέλω να δου-λέψω για να κερδίσω άκείνα πού σας χρωστώ και να σας τα έπιστρέψω.

—Αυτό, μπρε φιλέτιμ γυναίκα είνε άφου βε-ρεσέδια θέλη να δίνη μουρμούρισε ο Κιρκόρ. Άντε γιάδρουμ! το βοητήσω έσένα της έπτε με άπόφασι.

Της νοίκισε λοιπόν ένα δωμάτιο και φρόντιζε να της βρή και δουλειά.

Η καυμένη δεν μπόρούσε πια να κρατηθεί απ' την χαρά της. Έπεσε στην άγκαλιά του με λυν-μούσα και τον φιλούσε κλαίνοντας.

—'Ο Κιρκόρ της χάρισε τα μαλλιά και, χωρίς να θέλη το χείλη του άγγίονε τα δικά της. Άρχισε πάλι γερο ντραβέρη μαζί της.

Μά η Τακουϊόσα άγρυπνώσε.

Και μια μέρα τόν έπιασε σκατό στην άγκαλιά της («χάρω») και ριχτηκε πάνω του σαν αϊφούνας.

—'Ο φουκαράς ο Κιρκόρ είδε κι' έπαθε να γλυ-τύπη απ' τα χέρια της.

—'Αμάν! 'Αμάν! φώναζε. 'Ποτέπ μου ρήμασε άμα και στο κεφάλι μου καταστροφή μεγάλη ήρτε!...

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Ναύλον

Πάφτε πιά! Κόφτε το! Σταματήστε το! Διακόψτε το! Καταργήστε το!... Ποιά; Αυτό το λεγόμενο ναύλον, πού μοιχεί φάει τ' αυτιά και μ' έχει κάνει να εγώ από τα ρούχα μου. Τι διάολο σας έπιασε, με δαύτο, και το πιπιλάτε σαν καρμέλλα; 'Από το πρωί πού θ' άνοίξω τα μάτια μου και τ' αυτιά μου, το ναύλον με κυνηγάει παντού. Κλάτσε ναύλον, παπούτσια ναύλον, τσάντες ναύλον, ποκάμισα ναύλον, καπέλα ναύλον, στυλόγραφο ναύλον, γραβάτες ναύλον, ρολόγια ναύλον, τσιγάρα ναύλον, σφιγτά ναύλον, σκολάτες ναύλον, καρμέλλες ναύλον, καφές ναύλον, ψαλιδιέρ ναύλον, φάρια ναύλον, σηκτάκια ναύλον, δα ναύλον, σκυλιά ναύλον, γάτες ναύλον, ποτικία ναύλον, κατσαρίδες ναύλον, μύγες ναύλον, νεύ ναύλον, κορίτσια ναύλον, κυρίες ναύλον, όλα ναύλον. Πού να σας πάρη και να σας σηκώση! Τι θέλετε να παραστήσετε, έρε; 'Επ' τέλους τι είνε αυτό το περιβόητο ναύλον πού σας έχει κολλήσει και μες τυραννίζει είκοσι τέσσερις ώρες, το είκοσιτέτρωρο; Μήπως είνε καμ-μιά έκκεκτη ύλη; 'Ενα παλιόπαραμ είνε, πού εγώ, τουλάχιστον δεν το θεωρώ αξία να τημψη ούτε τον τενεκέ των σκουπιδιών μου. Κι' έπ' τέλους καλά οι τσάντες και οι κάλτσες ναύλον. Άλλά έσύ, έρε πα-ληγοσυρτά, δεν μου κάνεις τη χάρη να μου εξηγήσης τι σχέση έχει το ναύλον με το θρωμογιούστρι σου; Πώς; 'Αστέια σου... Καί σαν να μην έφτανε δη-λαδή η φοβερή Ιστορία, ίολμά ένας ήλι-θιος προχθές, πού τού έκανα την παρατή-ρησι, να μου πη:

—Κύριε Πελοπίδα! 'Εχεις νεύρα ναύ-λον!...

—'Ο Θεός τον φύλαξε και μόλις το έπτε έσπεισε να γίνη κανένας και να γαθί από τα μάτια μου, γιατί άλλωστε αυτός θα ή-ταν σήμερα σε κανένα νοσοκομείο κι' εγώ σε καμιά φυλακή. Άκου πράματα! Νά πάω φυλακή για λόγους ναύλον!... Ού να μου χαήπει!...

Άλλά θα πάω, έρε! Κι' εγώ θα πάω φυλακή και όλοι ένεσι οι ναυλοπαθείς θα πάτε στο νοσοκομείο, άν όχι και κάπου μακρότερα, εάν δεν σταματήσετε αυτές τις άπείες. Άλλά τι να σας κάνω. Δεν φταίτε εσείς. Φταίει η Άστυνομία πού δεν θάσσει μια διαταγή ν' άπαγορεύση τη λέ-ξη «ναύλον» και να όριση ότι οι παραβάται θα παραπέμψονται στο 'Εκτεκτο Στρατοδι-κείο. Έγώ όμως σας είδοποψ έπισήμως από τη σήλη αυτή και παρακαλώ να ση-ματώθ και στα πρακτικά. Άν δεν στα-ματήσετε το ναύλον, θα πάτε μαγνηούρα πού θα τρανιάξη η πλάσι. Και η μαγνηού-ρα μου — έχετε το υπ' όψι σας — δεν είνε ναύλον. Μία δοκιμή θα σας πείση.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Ένας διάδομος ψεύτης διπνεύται τα κατορθώματά του, όταν ήταν στην 'Α-θήναυα.

—Λοιπόν, πού λέτε, δέκα χιλιόμετρα έξω από την 'Αθήνα 'Αμπεύμα, σκατώ-σα τρεις τίνιρες.

—'Αστα τού λέει κάποιος από την παρέα. Στην 'Αθήνα 'Αμπεύμα δεν υ-πάρχουν τίνιρες!

Κι' ο ψεύτης άτάραχος:

—Τέ ζέρω πως δεν υπάρχουν. Τις σκατώσα όλες ενώ!

Δυο τύποι συνήθως άπένταροι βγαί-νουν από κάποιο θέατρο.

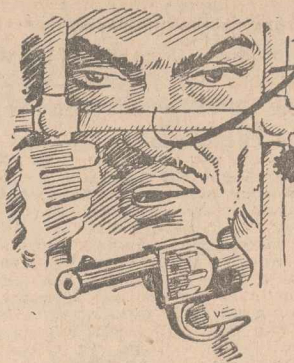
Στη γκαρνταρόμπα ο ένας δίνει έ-να όλοκληρο είκοσιχίλιορο στην κα-πέλα, πού τού δίνει το καπέλλο του. Ο άλλος παρασηνεύεται:

—Τι κάνεις εκεί χροϊτιανέ μου; Τό-σα πολλά της έδωσες;

—Δεν κούταξ τί πληρώσι παλτό και καπέλλο μου έδωσα κάπο λάθος;

Σ. Ρ.

63

Αδυνάτομο Διήγημα

Ένα «τέλειο» έγκλημα

Πριν να βγεί από το σπίτι του, ο Ροζέ Μαρσάν κυττά, χτπκε στον καθρέφτη για μία στιγμή. Ήταν νέος, ως 30 ετών, γεροδεμένος, με συμπαθητικό πρόσωπο και κομψό ντύσιμο. Ώστόσο η φυσιογνωμία του διατηρούσε τα σημάδια μιας έντονης ζωής. Είχε μείνει όρθιος από πολύ νέος κι είχε περάσει μερικά χρόνια μέσα στο γλέντι και στην πολυτέλεια, ως ότου εξαντλήθηκε η περιουσία που είχε κληρονομήσει απ' τον πατέρα του. Έπειτα είχε πάρει σιγά σιγά τον καθήκον... Τώρα δεν άφηνε πια τίποτε απ' τον παππού Ροζέ, τον τίμιο και ειλικρινή εκείνο νέο... Δεν τον συγκρατούσαν πια τύψεις και προκαταλήψεις, δεν έδινε σταθερά εμπρός σε τίποτε... Θάγαν έτοιμος ακόμη και να έγκληματιζε, αν είχε εξασφαλίσει την ατιμωρησία...

Ναί, ήταν αποφασισμένος να φτάσει ως εκεί! Ήταν, η μόνη λύση που του άφηνε — γιατί δεν χωρούσε στο μυαλό του η σκέψη να εργασθεί για να ζήσει, να γνωρίσει από κοντά την ανέχεια, τη στενότητα ζωής τσών ανθρώπων... Είχε άλλωστε κανονίσει περίφνηια τη «δουλειά»! Θάταν, άνοπισα να χόρη τέτοια ευκαιρία!

Ένα βράδυ, πριν από λίγους μήνες σ' ένα μπαρ, η συντροφία του κουβεντιάζε για τη δολοφονία μιας νέας γυναικας. Ο δράστης είχε συλληφθεί, έπείτα από δυο μηνών άκαρπες έρευνες γιατί είχε κάμει ένα μικρό λάθος: Ένώ είχε διαπράξει το έγκλημά του με σπάνια μαεστρία, είχε αμείλψει να καταστρέψει ένα μπλιέτο του θυμάτος του και μιά μέρα είχε χάσει το πορτοφόλι του μέσα στο οποίο το είχε...

Ένας φίλος του Μαρσάν είχε υποστηρίξει τότε ότι το

Ο βωδός δρόμος για τις αγροές σας

μου πήτε αν μπορώ να γίνω τύπος;

—Ναί, ναι, τον θυμάμαι πολύ καλά! άπάντησε ο γέρος. Περιμένα μία στιγμή...

Σπκώθηκε και πλησίασε στο χριστοκιβώτιο. Ο Ροζέ παρακολούθησε κάθε κίνησή του, άμυλτος. Τόν άφισε να κινονίση το μυστικό συνδυασμό της κλειδαριάς και ν' άνοιξη τη θερεία άσταλένια πόρτα. Κατόπιν ο Τισσιέ πήρε ένα κουτί με άτομικά δελτία μήφερες στο τραπέζι, έσκυψε κι' άρχισε να σκαλίζει τα χαρτόνακια εκείνα, ζητώντας το όνομα θρυμαίρ.

Ήταν η κατάλληλη στιγμή! Ο Μαρσάν τόν είχε πλησιάσει σιγά-σιγά και ψύχραιμα κι' είχε σταθεί πίσω του. Σαφηνά, με μιά άστραπισία κίνηση, τόν άρπαξε απ' το λαιμό κι' έσφιξε μ' όλη του τη δύναμη... Ο γέρος δεν έδινε ούτε μιά φωνή, δεν μπορούσε να κάνει ούτε μιά κίνηση για ν' άμυνεί.

Ήταν, τόσο δυνατό τα χέρια του Μαρσάν!

Ο δολοφόνος εξακολούθησε να σφίγγει νοιώθοντας το νεκρικό σώμα να θραίνει όλο και πιο πολύ καθώς έφηνε η ζωή του... Τέλος, ξεορίξε τα δάχτυλά του και το θύμα του σωριάστηκε στο πάτωμα, μ' ένα υπόκυφο κρότο.

Ο Μαρσάν κύτταξε το νεκρό. Δεν ένοιωθε καθόλου φόβο ή φόκη. Διατηρούσε μιά άπιστευτη ψυχραιμία σκληρού έγκληματιού. Βεβαιώθηκε ότι η καρδιά δέ, χτυπούσε πιά, ότι δεν έθόλωσε καθόλου ένα κατρεπτάκι ποί' κράτσει εμπρός στα μελανιασμένα χείλη του θυμάτος του. Έπειτα πλησίασε στο χρηματοκιβώτιο και

...

ΑΣΤΗΡ

ΑΘΗΝΑΙ: ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 25
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣΙΛ. ΚΟΝ/ΝΤΙΝΟΣ 51

Οι μεγαλύτεροι ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΟΙ

Τά κόλπα και οι περιπέτειες του Λάστερ

Όποιος δώσει μιά πληροφορία για την τύχη του αυτοκινήτου του κ. Πέτερ Μπράουτ, που χάθηκε εμπρός απ' την πόρτα ενός ραδιοφωνικού σταθμού του Λονδίνου, θα εισπράξει μιά γενναία άμοιβή. Γιατί ο κ. Μπράουτ είναι άπαρηγόρητος, όχι τόσο για την κλοπή του αυτοκινήτου του, όσο για την εξαφάνισι ενός άσυνήθιστου επιβάτου που βρισκόταν μέσα σ' αυτό.

«Είμαι χαμένος δίχως τον Άρτσι μου!» λέει με σπαράγμό. «Δεν θα μπορώ πιά να κερδίζω το ψωμί μου!»

Πράγματι, ο Πέτερ Μπράουτ είναι ένας απ' τους διασημότερους έπαγγελματίες έγγαστριμύθους της εποχής μας, κι' ο επιβάτης του αυτοκινήτου που χάθηκε ήταν... η κόουκλα του, ο πασίγνωστος Άρτσι Άντριους, ένα κομψοτυμένο άνδρικό-κελο με φυσικό μέγεθος.

Οι κούκλες των έγγαστριμύθων άποτελούν πράγματι το... έπαγγελματικό εργαλείο τους. Πολλές φορές μάλιστα, ο κόσμος ξέριε περισσότερο την κούκλα, παρά τόν έγγαστριμύθο. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα του περίφημου Τσάουλυ Μακ Κάρτι, του άψυχου «άστρου» τών μιούζικ, γάλλ και του ραδιοφώνου, που έχει γίνει δημοφιλέστατος

Από τα ύψη της κομψότητας...
φθάνουν τα Μοντέσια
Ευφρηνε και Φοιτο
Μοντεχχάκια μας

ΟΙ ΜΟΝΤΕΣΙΑ ΚΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ ΑΠΟ 150

ΝΕΟ Μηνιόν

σ' όλη την Άμερική. Έχει τούς φανατικούς θαυμαστές του, που του στέλνουν άμέτρητα γράμματα, έχει γίνει δεκτός στο Λευκό Οίκο κι' έχει φωτογραφηθεί επανειλημμένως με τούς άστρες του Χόλλυγουντ.

Οι Άμερικανοί, που άκούμε τ' άστεία του στο ραδιόφωνο, έχουν κατ'ήλθει να τόν θεωρούν σαν πλάσμα ζωντανό, με δική του προσωπικότητα...

Όταν ο Τσάουλυ βρέθηκε για πρώτη φορά εμπρός στην κυρία Ρούζβελτ, τη χαιρέτησε μ' ένα ήχηρότατο: «Τί κάνετε, καλά;» Κι' η εξαιρετική αυτή γυναίκα, με την τόσο αντίληψη και δυναμικότητα, δεν έδισσας να τού δώσει το χέρι της!

Ο... άνεκτικός του Τσάουλυ είναι ο Σουηδός έγγαστριμύθος Έντγκαρ Μπέρνγκεν. Έφτασε την κούκλα αυτήν στο Σικάγο, για 35 δολάρια, και της έδωσε την όψη ενός άμγκα έφημεριδοπώλη. Σήμερα έχει γίνει πλούσιος, χωρίς στον Τσάουλυ. Δεν είναι άσώτσο άχάριστος. Προσφέρει κι' αυτές στον Τσάουλυ του μιά ζωή πολυτελή: Ιδιαίτερη κρεββατοκάμαρα, λουτρό, δόκλωση συλλογή άρωμάτων και άωνων κοστυμιών και 18 ζευγάρια παπούτσιου!...

Όπως όλοι οι καλοί έγγαστριμύθοι, ο Μπέρνγκεν είχε από μικρός έξαιρετικό ταλέντο και κλίσι σ' αυτό το στάδιο. Στα 11 χρόνια του, διασκεδάσε μιμούμενος τη φωνή άνυπρακτων έπισκεπτών και κάνοντας έτσι τη μπετα του να πρέξη να τούς άνοίξη την πόρτα!... Άργότερα τελειοποιήθηκε κι' άπόκτησε το αστυρικό πνεύμα του.

Ο Βασιλεύς όμως των έγγαστριμύθων είναι ένας γέρος 70 ετών, ο Χάρρυ Λάστερ. Υπήρξε καθηγητής του Μπέρνγκεν και άλλων έγγαστριμύθων, έπαγγελματιών ή έρασιτεχνών. Είναι Πολωνός και λέγεται πραγματικά Μάρκαν Τσαϊκόφσκι.

Αυτός μόνον μπορεί να κρατήσει μιά κούκλα στα γόνατά του, να την κάνει να μιλή και συγχρόνως να τίνη ο ίδιος νερό!

Μιά μέρα, τόν σταμάτησε ένας άστυρής πόλιςμαν, στο δρόμο του Λονγκ Άιλαντ, έξω απ' τη Ν. Υόρκη, για μιά αυτοκινητική παράβασι. Ένώ ο άστυνομικός τού έκανε δριμύτατες παρατηρήσεις, άκουσε μιά άπελπισμένη φωνή μέσα απ' τούς πυκνούς θάμνους δίπλα στο δρόμο:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

—Περιμένα με εδώ! είπε ο πόλιςμαν σ' ένα άγνωστο που κινούνταν. Ένοείται ότι ο Λάστερ δεν περιμενε την έπιστροφή του... έφ' όσον μάλιστα η δάθεν άγνωστής φωνή ήταν δική του κόπλι!

Άλλοτε πάλι, σταμάτησε ολόκληρο ύπερωκεάνιο στη μέση του άκεανού, κάνοντας ν' άκουσθή μιά φωνή μέσα απ' τα κύματα! Εύτυχός ο πλοίαρχος ήταν καλόκαρδος και τόν συγγώρησε, επιβάλλοντας τού μόνον να δώσει μιά έκτακτη παράστασι δωρεάν για τούς επιβάτες.

Διασκεδαστικότερη όμως απ' όλες ήταν η έξης τελευταία περιπέτεια τού: Τελείωσε μ' ένα λεωφορείο, με την κούκλα του πάνω στα γόνατά του, τυλιγμένη με μιά κουβέρτα. Δυο γρήες κυρίες τού έκομαν άστυρής παρατηρήσεις:

—Ετσι κρατάνε τα μωρά! τού είπαν. Δεν βλέπετε ότι θα σκάσει το καυμένο το παιδί, όπως τόχτε κουκουλωμένο;

Ο Λάστερ έσκέπασε τότε το κεφάλι της κούκλας και την έκανε να φωνάξη βοαχνά:

—Δεν κυττάτε τη δουλειά σας, λέω γώ!...

Φαντασθήτε την κατάπληξη και τόν τρόμο που ένοιωσαν οι γρηές, όταν άκουσαν το «μωρό» να μιλά μ' αυτό τόν τρόπο!...

Ο «δρόμος τών διαμαντιών»

Ο «Κοκινούρ» κι' η ιστορία του

Σ' ένα έτος περίπου, η Άγγλία θα έγκραλειψη τας 'Ινδίας κι' ο βασιλεύς Γεώργιος Στ' θα χάσει τόν τίτλο του «άυτοκράτορος τών 'Ινδιών κι' όλα τα 'Ινδικά παράσημα και θα πάψη να φορή το στέμμα με τα 6.170 διαμάντια, που πρωτοφόρεσε ο πατέρας του στην πόλι Δελχί το έτος 1912.

Εν τώ μεταξύ, η προσωρινή 'Ινδική Κυβέρνησις έδήλωσε προκαταβολικά ότι σκοπεύει ν' άπατήρη απ' τη Μεγ. Βρετανία την έπιστροφή όλων τών 'Ινδικών άρχαιοτήτων που θρίσκονται στην κατοχή της καθώς και τού περίφημου διαμαντιού Κοκινούρ που πρόσφερε στη βασίλισσα Βικτωρία η 'Εταιρεία τών Άνατολικών 'Ινδιών και για το όποιο άλλοτε γράφαμε. Μ' άλλα λόγια, πριν άκόμη... απ' το διαζύγιο, η νύφη ζητεί να πάρη πίσω τα κομμάτια της!

Ο Κοκινούρ άνήκει, κατά το θρύλο, στον μυθολογικό ήρωα Κάρνα, που τα κατορθώματά του έυμνούνται στο παλιό έπικό ποίημα (Μαχαβαράτα). Πάντως, ο πρώτος ιστορικά εξακριβωμένος κάτοχος του ήταν ο σουλτάνος Μπεντνιούρ (1526). Το 1739, άπόκτησε το διαμάντι αυτό ο Νατίρ Σάχ, υπό τις έξες περιέργες συνθήκες: Ο τότε 'Ιδιοκτίτης τού Μυχαμέτ Σάχ τόκρυψε μέσα στο σαρκί του. Σε μιά μεγάλη λοιπόν γιορτή, στην, όποια οι δυο αυτοί ηγεμόνες αντίπαλοι άρκους αιώνας φίλους, ο Νατίρ Σάχ — που ήξερε την κρύπτη — πρόσφερε στον άλλον το σαρκί του, στολισμένο με πολύτιμες πέτρες και χήτησε εις ανάταλμα τού δικού του. Ο Μυχαμέτ δεν μπορούσε ν' άρννηθή, εμπρός σε τσους έπίσημους προσκεκλημένους. Κι' έτσι η έθιμοτυπία έγινε αίτια να χάσει το διαμάντι του.

Άργότερα ο Κοκινούρ βρισκόταν στο Κασιμίρ, στην κατοχή τού σάχη Σκούζας, ο όποιος όμως το 1813, άναγκάσθηκε να τόν παραδώρη στον κατακτητή Ρουνταϊ Σινγκ. Κατόπιν το έξαιρετικό αυτό διαμάντι πέρασε στην κατοχή τών Άγγλων. Καί το 1850, η 'Εταιρεία τών 'Ινδιών το πρόσφερε στη βασίλισσα Βικτωρία η όποια όμως δεν θέλωσε να τό φορέρη ποτέ, γιατί ύπήρχε η πρόληψις ότι έφερνε δυστυχία. Ώστόσο η κακή αυτή φήμη τού Κοκινούρ διεφύσθη άφ' ότου στάλισε το στέμμα της βασίλισσας Άλεξάνδρας της συζύγου τού Έδουάρδου Η'.

Άφού φιγουράρισε στην Έκθεσι τού Λονδίνου τού 1851 τόν παρέλαβε ένας χαράκτης πολυτίμων λίθων, γιατί ύπήρχε κάποιο έλάττωμα στο σκήμα του. Τό βάρος του ήταν τότε 186 καράτια κι' η αξία του 3 έκατομύρια ρούπιες. Η νέα κατεργασία τού χρειάσθηκε ένα δόκληρο μήνα. Τώρα κανένα άλλο διαμάντι δεν μπορεί να συγκριθή στο σκήμα, στην καθαρότητα και στη λάμψη με τόν Κοκινούρ. Ζυγίζει όμως μόνον 106 καράτια, λιγώτερο δηλαδή από άλλα περίφημα διαμάντια.

Ο Κούλλιναν έζυγισε 3.024 καράτια πριν τόν κόψουν σε πέντε κομμάτια. Τα άριστέρα και άκριβτερα διαμάντια περνούν συνήθως απ' το είδικό «κρηστιστήριο», που βρίσκειται στην καρδιά τού Λονδίνου, στο Χάπτον Γκάρντεν σ' ένα μελινχολικό δρόμο με χαμηλά στήλια. Εκεί συγκεντρώνονται τα πολύτιμα πετράδια απ' όλα τα μέρη τού κόσμου: διαμάντια απ' τη Νότιο Άφρική, σμαράγδια απ' την Κολομβία, ζαφείρια απ' την Αυστραλία, τουρκουάζ απ' την Περσία, άμέτρητοι απ' την Ουρσουλιά, ρουμπίνια απ' την Βιρμανία... Εκεί βρίσκει κανείς διαμάντια έξοικρατικά, άσυναγώνιστα με σπανιώτατες άποκρώσεις πράσινα κίτρινα ρόζ, χαλκόχρωμα κ.ά...

Απ' το Χάπτον Γκάρντεν εφοδιάζονται τα μεγάλα κοσμηματοπωλεία τού Λονδίνου, τών Παρισίων, της Νέας Υόρκης. Άλλα κι' οι συλλέκται αναζητούν εκεί τα καλύτερα «κομμάτια» για τις συλλογές τους. Ο Άμερικανός «πρίγκιψ» τών διαμαντιών Πάλλ ντε Γουίτ άγόρασε ένα διαμάντι βάρους 770 καροτιών και αξίας 500.000 λιρών. Τα κομμάτια τών Ρωμιάνω πωληθέντων απ' τούς Μπλεσέβιους στο Χάπτον Γκάρντεν. Στόν φαινομενικά άσημαντό αυτό δρόμο ύπάρχουν πάντα πετράδια που θυμίζουν τα πετρώματα της Χολιδας...

Οι έμποροι τού Χάπτον Γκάρντεν συγκεντρώνονται κάθε μέρα στη λέσχη τους, που είναι η πλουσιώτερη τού κόσμου. Κι' εκεί κυκλοφορούν από χέρι σε χέρι τα ακριβώτερα διαμάντια και σκροπίζονται πάνω στα τραπέζια έξες καμιά προσφορά, σαν νάταν κοινά γυναικία. Κλείνονται επίσης «δουλειές» έκατομυριών λιρών, χωρίς συμβόλωση και ύπογραψές με μιά άπλη χειροφίλη. Ώστόσο δεν άνοσφεται ούτε μιά περίπτωση παραβάσεως άνωμηνίας. Καί, στο δρόμο αυτό με τούς άνεκτίμητους θησαυρούς, δεν έχουν γίνει παρά μόνο 5 κλοπές μέσα σε 75 χρόνια.

Τα σφάλματα τών ύπαλλήλων

Η έρευνα πούκανε μιά έμπορική σχολή τών Η.νωμ. Πολιτειών άποκάλυψε τα κυριώτερα παράπονα τών διευθυντών τών άμερικανικών έπιχειρήσεων έναντι τών θηλικών ύπαλλήλων τών. Είναι λοιπόν τα έξες, κατά σειράν: 1) Ότι άπατούν πολλή ώρα φλεσάροντας με τούς συνδεδεμένους των. 2) Ότι κάνουν πάρα πολλά τηλεφώνηματα. 3) Ότι τα φορέματά τους είναι πολλά υπεκοτά. 4) Ότι τις έπισκεπτόνται πολλοί φίλοι στο γραφείο. 5) Ότι χρησιμοποιοούν έκφορές πολύ «κοντρές».

ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Δογματικό διήγημα

Όταν ο Τζών Μάκλαν πρωτοείδε τη Μυριέλ, ένοιωσε να τον συγκλονίσει ένας εσωτερικός σεισμός που το επίκεντρό του ανέβαινε σιγά σιγά απ' τα σπλάχνα του προς την καρδιά του. Και μία ώρα αργότερα, μιλούσε στη νέα αυτή γυναίκα για την αγάπη του, αλλά και για τη πλοή του. Την παύση τρέλα.

Η Μυριέλ όμως, με το χαμόγελο στα χείλη του έδωσε μια απάντησι που τον αποστόμωσε:

— Πιστεύω πως είστε πον. τρεμένος, μίστερ Μάκλαν.

Ο Τζών γούρλωσε τα μάτια του απ' την κατάπληξι. Συνήθως τα τρυφερά πλάσματα που πλευρίζε, ενδιαφέρονταν μόνο για το περιεχόμενο του πορτοφολιού του κι όχι για την οικονομική του κατάσταση...

— Ναι, είμαι παντρεμένος, παρ'ότι, αλλά...

— Δεν υπάρχει αλλά! τον έκλεψε η Μυριέλ χωρίς να διακατέλυνε το χαμόγελο της.

Η Μαρία του Μάκλαν έκανε γρήγορα το γύρο της λυγερής σιλουέτας της ως γυναίκας. Πόσο ήταν ωραία... Μπορούσε να θυσιάσει τα πάντα και τη γυναίκα του ακόμα κι αυτήν. Και της ψιθύρισε, με αφιμμένο το στόμα:

— Πώς σας φαίνονται οι χήροι...

Τώρα ήταν η σειρά της Μυριέλ να δείξει κάποια έκπληξι.

— Άρεκα! ενδιαφέροντες! του απάντησε σαρκινικά.

Επειτα από λίγο, ο Μάκλαν...

Κάτι που ενδιαφέρει τις Κυρίες

Ο πόλεμος έφερε με γάλες καταστροφές στενοχώριες, θλίψεις, αποτέλεσμα αυτών σιγά σιγά να ζο, βρίσκον προώρισε τα μολύδια Το Renaissance όμως τα δυναμώνει και σιγά σιγά τα επαναφέρει στο το δοκικόν χρώμα, μιας κορτα νό ή ξανό ήταν

Αντιπροσωπεία : Όδος Βερνάρδου 13 (Στοά Θέ. Ζη) Α' δημοφ. άριθ 56, υστίου 108

Αντικη πόλεις: Φάρμα, κοποθήκη Βάκη Καννίνος 11 και Φαρμακοποθήκη Φαρμα, Καννίνος 15

Αντιπροσωπεία εν Ζακύνθω: Φαρμακείον Εύανν. Μα, κοπ

Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ
ΟΤΟΠΟΛΙΤΑΡΧΟΛΟΓΟΣ
και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Βαλαωρίτου 12. Τ. 33 039

πιν, είπε. Καθώς βλέπεις, δεν παζαρεύω. Μ' αυτά τα λεπτά θα υπορέσει ν' αγοράσης ένα περίφημο μαγαζί... Αν όμως με προδώσεις, όπως πρόδωσες τον άντρα μου...

— Δεν έχω να κερδίσω τίποτα αφού έσεις πληρώνετε καλύτερα, απάντησε ο Τζάνγκ με το αιώσιο χαμόγελό του.

Το ίδιο βράδυ, όταν ο Τζών Μάκλαν μπήκε στην κλινική του δέχθηκε στην πλατή του το μαχαίρι του Τζάνγκ και πέρασε στον άλλο κόσμο χωρίς να καλοκαταλάβει τί του συνέβαινε.

Η Γκλέντυ είχε παρικο-λουθήσει την έκτέλεσι, κρυμμένη πίσω από μία κουρτίνα. Επειτα ηλώσας, σε ήσυχον τον Κινέζο και του τινάζε τα μυαλά με το ρεβόλβερ της.

— Τι φρικτό δράμα, κύριε! έδηγούσε λίγο αργότερα στους αστυνομικούς. Τον τελευταίο καιρό ο δυστυχισμένος ο άντρας μου υποφέρονταν από καμωριέρα που ό,τι τον έκλεβε, φαινόταν λοιπόν πως τον έπιασε κι αυτόφωρος — όπως δείχνουν τα τόσα χαρτονομίσματα, τα σκεπασμένα στο χαλί — κι έκρινος τον σκότωσε για να ξεφύγει. Άκουσα το θόρυβο της πάλας κι έτρεξα, αλλά έφτασα πολύ αργά. Όταν πυροβόλησα αυτόν τον άθλιο, είχα πια μαχαίρωσει τον άντρα, πνιμένο μου Τζών!

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

Όπως στα παρκαμύδια

Η περίπτωση της Γκρέτας Γκάρμπο που κληρονόμησε 20.000 δολάρια από ένα βασιλιά της, δεν είναι μοναδική.

Μία άλλη περίπτωση, όχι λιγότερο αξιοσημείωτη, παρουσιάστηκε τελευταία.

Πριν από μερικές εβδομάδες πέρασε στη Μαδρίτη ένας παμπλουτος Ισπανός ευπατριδής ο κύριος Μα. νουέλ ντε Λουζαρράγκα. Όταν ανοίχθηκε η διαθήκη του οι συγγενείς του που περιμένον να τον κληρονομήσουν, έμειναν μ' ανοικτό το στόμα. Άφηνε όλη του την περιουσία: σε μία γυναίκα, την Λαϊόη Διάνα Ντάμ Κούπερ, σύζυγο του γνωστού Άγγλου πολιτικού.

Η Λαϊόη είχε κόρη του δούκως του Ρουτλαντ. Προτού να παντρευτεί ήταν γνωστή με το όνομα της Λαϊόης Διάνας Μάντερς και έθεωρείτο ως η ωραιότερη νεά του Λονδίνου.

Ο Ισπανός θαυμαστής της τής την είχε συναντήσει μία φορά σ' ένα χορό, όταν η Λαϊόη Διάνα ήταν 20 χρονών κι αισθάνθηκε από την πρώτη στιγμή ένα παράφορο ερώτημα. Γι' αυτή Μα κράτησε ζήλο, πού το μυστικό του και δεν της μίλησε ποτέ για το θαύμασμά και τη λατρεία του.

Μία δεύτερη φορά, ο κύριος ντε Λουζαρράγκα συνάντησε τη Διάνα σ' ένα δρόμο. Ήταν πια παντρεμένη κι αντιλάζαν μερικώς τυπικές λέξεις.

Στο διαστήμα αυτό ο Ισπανός ντάλγκο δεν έπαυε να στέλνει στο αντικείμενο του θαυμασμού και της αγάπης του θερμά ερωτικά γράμματα που ήταν πλημμυρισμένα από ευγενικά αισθήματα.

Τα γράμματα αυτά ήταν όλα ανώνυμα. Έτσι η Λαϊόη Διάνα δεν έμαθε ποτέ πόσο ήταν ο άνθρωπος που την αγαπούσε σάν θεά. Το πληροφορήθηκε μόνον τώρα με το άνοιγμα της διαθήκης του.

Τα χέρια της κ. Μάκλαν έτρεμαν νευρικά, καθώς μετρούσε ένα καινούριο πακέτο χορτονομίσματα.

— Θά πάρω 5 χιλιάδες μπροστά και τ' άλλα κατά...

Η Σκωτλαντ Γουάρδ ΣΥΝΕΡΓΑΖΕΤΑΙ με τον υπόκοσμο

Για να εξοντωθούν οι «φονιάδες»

Ο σερ Χάρολντ Σκωτ, ο διευθυντής της Σκωτλαντ Γουάρδ, έχει κάθε πρωί, συμβούλιο με τους υπαρχηγούς του. Κατανοεί μαζί τους την τακτική μιας μάχης, που η εξέλιξι της απασχολεί ζωηρότατα τους Άγγλους.

Ο σερ Χάρολντ Σκωτ άρχισε το στάδιο του ως υπάλληλος του υπουργείου Εσωτερικών, όπου έδειξε τα εξαιρετικά οργανωτικά του χαρίσματα. Σιγά σιγά, η Κυβέρνησις του ανέθετε αποστολές που χροαζόντουσαν εξαιρετικά προσόντα. Μετά τον πρώτο πόλεμο, διηύθυνε τις υπηρεσίες στεγάσεως. Αργότερα, το 1939, ανέλαβε το δύσκολο ρόλο του διευθυντού της παθητικής αεραμύνης. Ήταν ακόμη δυσκολότερος ρόλος αυτός, γιατί κανείς δεν έπαιρνε στα σοβαρά την παθητική αεραμύνη. Ωστόσο επέτυνε άπτευστα αποτελέσματα.

Ο σερ Χάρολντ έχει τη γνώμη ότι η αστυνομία πρέπει να συνεργάζεται με τους εξ επαγγελματός κακοποιούς του Λονδίνου: τους λαποδύτες, τους διαρρηκτές, τους τακτικούς δηλαδή πελάτες των υπόπτον καπηλειών της συνοικίας Σόχο. Όλοι αυτοί οι «έκτός νόμου» παίζουν ανέκαθεν με τους αστυνομικούς ένα παιχνίδι «τίμιος». Κάνουν τη δουλειά τους με τέχνη, ώστε να μείνουν ασύλληπτοι. Προβλέποντας ωστόσο ότι μπορεί κάποτε να τους πιάσει η τσιμπίδα και ξέροντας ότι κατά το νόμο επιβαρύνεται τρυμερά η θέσι τους αν βρεθούν δίπλα επάνω τους φροντίζουν να μην δλοφορούν ποτέ — όπως άλλωστε δεν δλοφορούσε ποτέ κι η αστυνομία.

Τον τελευταίο καιρό λοιπόν, οι κακοποιοί αυτοί έχουν γίνει έξω φρενών κατά των «σαμπωτό» του επαγγελματός, διαφόρων δηλαδή κακοποιών στοιχείων, που τροιοκορούν τις συνοικίες του Λονδίνου με τα άγρια αίματηρά τους έγκληματα.

Επωφελοούμενος απ' αυτές τις διαθέσεις των, ο σερ Χάρολντ ζήτησε τους άπληθους μια έκκλησι και ζήτησε τη συνεργασία τους για την εξόντωσι της τρυμερής συμμορίας των «φονιάδων»!

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο κόσμος των κακοποιών του Λονδίνου θα συνεργαστεί με τη Σκωτλαντ Γουάρδ. Πού 26 έτών, παρουσιάστηκε μία δμοια περίπτωση. Κάποιος έροσιστής κακούργος, αφού σκότωσε ένα θωροκό, κατέφθη μερικές βδομάδες στην έπαρχια και ξαναγύρισε κατόπιν αγνώριστος. Ωστόσο, το εξασκημένο μάτι των «επαγγελματιών» του υποκόσμου τον ανέκάλυψε. Και, χάρις της βοήθειάς τους, η αστυνομία τον έπιασε.

Ο σερ Σκωτ προτείνει τώρα το άπτελεσμα της έκκλησείας του προς τους «έκτός νόμου». Και, όπως όλοι οι προκάτοχοί του, αποκλείει κι' αυτός την ιδέα να εξοπλιστεί η αστυνομία. Άν τώρα οι άνδρες του, έχουν όλοι ρεβόλβερ, ο ίδιος δήλωσε ότι πρόκειται για ένα προσωρινό μέτρον, που πολύ σύντομα θα το καταργήσει και θα ξαναγυρίσει στις παλιές παραδόσεις, στη σωτηρή συμφωνία με τα «κακά παιδιά» να μη χρησιμοποιούνται δίπλα ούτε απ' το ένα ούτε απ' το άλλο μέρος...

Μακάβρια ταχυδρομικά δέματα

Ο διοικητής της Ρανγκούν, πρωτεύουσας της Βιρμανίας, απηγόρευσε τελευταία στους Ιθαγενείς να χρησιμοποιούν το ταχυδρομείο για την αποστολή δεμάτων που περιέχουν κρανία νεκρών. Η ανταλλαγή παρομαών ενδυμίων ήταν πολύ συνηθισμένη μεταξύ των Ιθαγενών της Βιρμανίας.

Από το σκοτάδι στο φως

— Θα το λούσω... Θα το χτενίσω... Θα τ' αλλάξω... Θα το κοσμομορψώ το μωρό μου...

Δύο αντρες που καθόντουσαν σ' ένα μισοσκοτεινό γραφείο κι ο ένας κοίταζε την γυναίκα κι ο άλλος την κοίταζε την γυναίκα κι ο άλλος την κοίταζε την γυναίκα...

— Νάνι, νάνι... κοιμήσου, αγάπη μου γλυκεία κι' ενώ σε ναυουρίζω. Άκούστηκαν πάλι από τη διπλανή κλινική οι σιγανή φωνή της τρελλής μαννούλας.

Οι δύο αντρες ταραχτήκαν. Ο Γιώργος Οικονόμου, ο πραγματικός πατέρας σωστό ράκος ξεπασσε σ' ένα θάλαμο κλινική.

— Ησυχάσε, του είπε ο γιατρός χτυπώντας τον στον ώμο. Κάνε κουράνιο... Δεν χάρηκε κάθε έλπιδα. Ίσως κάποια μεγάλη συγκίνησι κάνει το έργο της.

— Τι θα ήταν γιατρέ, εκείνο που θα γιάτρευε τη γυναίκα μου; Πές μου. Είμαι έτοιμος να κάνω το πάν για να ξαναβρω ή Μερόπη μου τα λογικά της.

— Άκουσε, λοιπόν παιδί μου. Άν μπορούσες να βρούμε εν' αγοράκι στην ηλικία του παιδιού σου για να αντικαταστήσουμε το πνιμο μωρό, τότε ίσως...

Ο Γιώργος τον κτύπησε σαστισμένος.

— Πολλές φορές έχουν γίνει τέτοια θαύματα από μια μεγάλη συγκίνησι, συνεχίζει ο γιατρός. Δεν ξανόνομη τίποτα να δοκιμάσουμε...

Μ' αυτή την έλπιδα στην καρδιά, ξεκίνησαν την μέρα το πρωί για το βρεφκομείο.

Η διευθύντρια άκουσε με προσοχή το γιατρό και τους άφισε να διαλέξουν ένα μωρό που να μοιάζει με το χαμένο αγοράκι του Γιώργου.

Το πλγαν, άμέσως απίτη. Και κρυμμένοι τώρα πίσω από την κουρτίνα, παρακολουθούν με κρατημένη την αναπνοή να δουν τι θα γίνει.

Είχε η ώρα που η άμοιρη γυναίκα θα σηκωθεί από το κρεβάτι της και θα τρέξει στο κρεβάτι του παιδιού της.

Το μωρό κλαίει και κουνάει τα χεράκια του.

Η Μερόπη σάν μέρα από ένα όνειρο, ανοίγει διάπλατα τα μάτια της και κινείται με συγκίνησι προς το κρεβάτακι. Μία αμοιβολία την κάνει να διαστάρ. Και ερωτικά πετάγεται πάνω γέρνει προς το κρεβάτακι, αρπάζει στα χέρια της το μωρό και το σφίγγει στο στήθος της.

Κάθισε κατόπιν, στην πολυθρόνα κι έριξε μία ματιά γύρω της σάν κάτι να προσπαθούσε να θυμηθεί και δεν το κατάφερε.

Έξω από το ποσόστο της φωτισμένο από ένα ορβάνιο κλαυέλο.

— Το θαύμα έγινε, ψιθύρισε ο γιατρός στο Γιώργο. Πήγαινε μέσα.

Ο Γιώργος μπήκε στο δωμάτιο.

— Όλη τη νύχτα δεν μ' άφισε να κοιμηθώ με το κλάμα του το άγγελουδί μας, παραπονέθηκε τρυφερά στη Μερόπη.

Εκείνη τον κτύπησε, του χαμογέλασε και του ψιθύρισε:

— Μοιάζει το μωρό μου! Όταν θα μεγαλώσει όμως θα γίνει ήσυχος και καλός...

— Θα μοιάσει στην ομορφιά και στην καλωσύνη εσένα, αγάπη μου... Και θα είναι συγκινημένος ο Γιώργος, έσκυψε και φίλησε τη γυναίκα του που είχε ξαναβρεί από το σκοτάδι της τρελλιάς στο φως της λογικής.

Ση. ΠΡΙΣΤΟΥΡΙΣ

το πλήθος που δεν μπόρεσε να τη συγκρατήσει, φωνάζοντας μ' απελπισία κι' αναζητώντας το παιδί της.

Τα μάτια της αντίκρουσαν το καρότσι κομματοσπασμένο και το λατρευτο μωρό της νεκρό στα χέρια μιας γυναίκας. Τ' άρπασε στην αγκαλιά της έσφιξε πάνω της το άψυχο κορμμάκι του κι άρχισε να φιλή, να φιλή, το ματωμένο πρόσωπό του.

Όλοι δάκρυσαν μπροστά στη σπαρτακτική αυτή σκηνή. Κι' έβλεπαν το κλάμα της άτυχης μάνας, στυμμένη σε κι' ένα έξωλλο νελίο ακούστηκε που τους έκανε όλους ν' ανατριχιάσουν.

— Σε βρήκα μωρό μου, παρηγοριά μου, άγγελοιδί μου!... ούο-λίστες γελώντας άγρια τρελλά.

Η δυστυχισμένη μαννούλα είχε τρελασθεί!

Δύο μήνες τώρα κλεισμένη στην κλινική της κάθεται δίπλα στο γαλάζιο κρεβάτακι και ναυουρίζει νύχτα με μία κούκλα ένα μωρό κρυμμένο από πνιμο και ντυμένο με τα ρουχαλάκια του παιδιού της.

— Νάνι, νάνι... κοιμήσου, αγάπη μου γλυκεία κι' ενώ σε ναυουρίζω. Άκούστηκαν πάλι από τη διπλανή κλινική οι σιγανή φωνή της τρελλής μαννούλας.

Οι δύο αντρες ταραχτήκαν. Ο Γιώργος Οικονόμου, ο πραγματικός πατέρας σωστό ράκος ξεπασσε σ' ένα θάλαμο κλινική.

— Ησυχάσε, του είπε ο γιατρός χτυπώντας τον στον ώμο. Κάνε κουράνιο... Δεν χάρηκε κάθε έλπιδα. Ίσως κάποια μεγάλη συγκίνησι κάνει το έργο της.

— Τι θα ήταν γιατρέ, εκείνο που θα γιάτρευε τη γυναίκα μου; Πές μου. Είμαι έτοιμος να κάνω το πάν για να ξαναβρω ή Μερόπη μου τα λογικά της.

— Άκουσε, λοιπόν παιδί μου. Άν μπορούσες να βρούμε εν' αγοράκι στην ηλικία του παιδιού σου για να αντικαταστήσουμε το πνιμο μωρό, τότε ίσως...

Ο Γιώργος τον κτύπησε σαστισμένος.

— Πολλές φορές έχουν γίνει τέτοια θαύματα από μια μεγάλη συγκίνησι, συνεχίζει ο γιατρός. Δεν ξανόνομη τίποτα να δοκιμάσουμε...

Μ' αυτή την έλπιδα στην καρδιά, ξεκίνησαν την μέρα το πρωί για το βρεφκομείο.

Η διευθύντρια άκουσε με προσοχή το γιατρό και τους άφισε να διαλέξουν ένα μωρό που να μοιάζει με το χαμένο αγοράκι του Γιώργου.

Το πλγαν, άμέσως απίτη. Και κρυμμένοι τώρα πίσω από την κουρτίνα, παρακολουθούν με κρατημένη την αναπνοή να δουν τι θα γίνει.

Είχε η ώρα που η άμοιρη γυναίκα θα σηκωθεί από το κρεβάτι της και θα τρέξει στο κρεβάτι του παιδιού της.

Το μωρό κλαίει και κουνάει τα χεράκια του.

Η Μερόπη σάν μέρα από ένα όνειρο, ανοίγει διάπλατα τα μάτια της και κινείται με συγκίνησι προς το κρεβάτακι. Μία αμοιβολία την κάνει να διαστάρ. Και ερωτικά πετάγεται πάνω γέρνει προς το κρεβάτακι, αρπάζει στα χέρια της το μωρό και το σφίγγει στο στήθος της.

Κάθισε κατόπιν, στην πολυθρόνα κι έριξε μία ματιά γύρω της σάν κάτι να προσπαθούσε να θυμηθεί και δεν το κατάφερε.

Έξω από το ποσόστο της φωτισμένο από ένα ορβάνιο κλαυέλο.

— Το θαύμα έγινε, ψιθύρισε ο γιατρός στο Γιώργο. Πήγαινε μέσα.

Ο Γιώργος μπήκε στο δωμάτιο.

— Όλη τη νύχτα δεν μ' άφισε να κοιμηθώ με το κλάμα του το άγγελουδί μας, παραπονέθηκε τρυφερά στη Μερόπη.

Εκείνη τον κτύπησε, του χαμογέλασε και του ψιθύρισε:

— Μοιάζει το μωρό μου! Όταν θα μεγαλώσει όμως θα γίνει ήσυχος και καλός...

— Θα μοιάσει στην ομορφιά και στην καλωσύνη εσένα, αγάπη μου... Και θα είναι συγκινημένος ο Γιώργος, έσκυψε και φίλησε τη γυναίκα του που είχε ξαναβρεί από το σκοτάδι της τρελλιάς στο φως της λογικής.

Ση. ΠΡΙΣΤΟΥΡΙΣ

ΟΙ ΠΑΡΙΑΙ Έγιναν άνθρωποι

Η ψήφισις ενός ανθρωπιστικού νόμου

Χάρη στις ακούρατες προσπάθειες που κατέβαλε ο Γκάντι, επί 30 ολόκληρα χρόνια, οι αίθουσες των Ινδικών κινηματογράφων θ' αποκτήσουν, μερικές δεκάδες εκατομμυρίων πελάτες παραπάνω.

Πράγματι, η Συντακτική Συνέλευσι των 'Ινδιών καθήργνησε πρό όλίγων εβδομάδων την κοινωνική τάξι των «παριών» κι' έδωσε επιτέλους σ' αυτούς τους δυστυχισμένους τα ανθρωπιά δικαιώματα που τα είχαν στερήσει πάντα. Ένα απ' τα δικαιώματα αυτά λοιπόν είναι και η έλευθερά είσοδος στους κινηματογράφους και στα θέατρα.

Έξ άλλου, τα παιδιά των παριών, θα μπορούν στο εξής να κάθονται στα σχολικά θρόνια, ενώ ως τώρα ήταν αναγκασμένα να παρακολουθούν τα μαθήματα απ' το κατώφλι, δίχως καν να μπαίνουν στην τάξι.

Θα έχουν επίσης το δικαίωμα οι παρίες να παίρνουν νερό απ' τις δημόσιες βρύσες Προηγούμενες, επειδή η έπαρσή τους έθεωρείτο «ακάθαρτη», ήταν αναγκασμένοι να παίρνουν νερό μόνον απ' τους ποταμούς ή να σκάδουν πνγνάδια για τις ανάγκες τους.

Στο εξής αν έχουν χρήματα, θα μπορούν να νοικιάσουν δωμάτια στα ξενοδοχεία, να καθίσουν στα ρεστοράν, κλπ. Τέλος θα παίρνουν μερίδιο απ' τις φιλανθρωπικές δωρεές των πλουσίων, ενώ ως τώρα όσο παράξενο κι' αν φαίνεται αυτό — μολονότι άποτελούσαν το πιο δυστυχισμένο λαϊκό στρώμα, ήταν τελείως άποκαλεισμένοι απ' τα ευεργετήματα της φιλανθρωπίας!

Οι παρίαί των 'Ινδιών 50.000.000 εν όλω δεν αποτελούσαν πραγματική κοινωνική τάξι. Ήσαν οι «έκτός τάξεως» οι περιφρονημένοι «τσαντάλας», οι ποδιαιρούντο σε κατορησμένες «δυναμίες», οι καταρριμένοι, οι αφορισμένοι, οι αποδιωγμένοι, κλπ. Για καθεμιά απ' τις κατηγορίες αυτές ίσχυον σύστημα απαγορεύσεως. Η δυννηότερη απ' όλες ήταν ότι δεν μπορούσαν να μπουν στους ναούς της θρησκείας τους, ούτε να προσφέρουν θυσιά στους θεούς των.

Ός ότου ψηφίστηκε ο νέος κι' επαναστατικός νόμος, η κοινωνία των 'Ινδιών χωριζόταν σε τέσσερες τάξεις και στους παρίες. Οι τέσσερες τάξεις πάλι υποδιαιρούντο σε εκατοντάδες υπο-τάξεις. Κατά το έθνος, ο πρόγονος της πρώτης τάξεως, των «βραχμάνων», είχε βγν' απ' το στήμα του Δημιουργού της δευτέρας των «πολεμιστών», είχε βγν' απ' τους ψίλους του, της τρίτης, των «άστών», απ' τους μπρούς του, της τέταρτης των «τεχνιτών», απ' τα πόδια του. Όσο για τους παρίες... δεν είχαν βγν' από πουθενά, κι' επομένως ήταν παραπεταγμένοι στο περιθώριο της κοινωνίας.

Τα παιδιά τους ήταν επίσης παρίες. Μπορούσε όμως να γίνει παρίας κι' ένας άνθρωπος που άνηκε πριν σ' εμιά απ' τις τέσσερες τάξεις, αν τον έδιωχναν απ' αυτήν. Ένας απ' τους συχνότερους λόγους αυτού του διωγμού ήταν ο γάμος μεταξύ μελών δυο διαφορετικών τάξεων, π.χ. ενός τεχνίτη με μια άσπ. Ο γάμος ενός τέτοιου αταίριαστού γάμου γινόταν αυτόματως παράσις. Το ίδιο ίσχυε για τα παιδιά μιας παντρεμένης χήρας ή μιας συζύγου που άπώτεσε τον άντρα της.

Οι περισσότεροι παρίαί κατοικούσαν, στα νότια κράτη των 'Ινδιών, όπου ζούσαν αξιοσημείωτα. Κατοικούσαν έξω απ' τις πόλεις κι' έξεσκουσαν επαγγελματίες που έθεωρούντο «ατιμωτικά» για τις τέσσερες μεγάλες τάξεις. Τα έθλια τους επεδόλλαν να κάνουν τις δουλειές που δεν, θα δεχόντουσαν να κάνουν τα μέλη των τάξεων, άκόμη και με την απειλή ενός ραβδιού 3 μέτρων!

Ωστόσο, μερικοί παρίαί αποκτούσαν μία καλή πειουσία με το επάγγελμα που διάλεγαν.

Πώς οι παρίαί δεχόντουσαν επί τόσους αιώνες μοιραστικά την άθλια κατάσταση τους; Άπλουστα γιατί σύμφωνα με τη θρησκεία τους αν υποτάσσονταν άδικομάρτυρη στην τύχη τους, θα άνηκαν, στην επομένη τους μετεμωρκήσι, σε μια απ' τις ευτυχισμένες κοινωνικές τάξεις και θ' αποκτούσαν επιτέλους ανθρωπιά δικαιώματα.

Μολονότι ο ίδιος άνήκει στην ανωτάτη τάξι των βραχμάνων, ο Γκάντι θεωρούσε πάντοτε την κατάστασή του παρίαί ως το μεγαλύτερο αίσχος του 'Ινδουισμού — που δεν είχε μόνον θρησκεία, αλλά κι' ένα ολόκληρο κοινωνικό σύστημα. Τον περασμένο Οκτώβριο λοιπόν η Συνέλευσι της Βομβάνης ψήφισε τα πρώτα μέτρα για την κάτηρησι της φοβερής αυτής άδικίας. Και το πρώτο αυτό χτύπημα κατά του προκινύου θεομυ συμπληρώθηκε από την καινούρ. για άπόφασι, που κάνει πια τους παρίες ισότιμους με τους άλλους 'Ινδούς.

Μένει τώρα να ίδουμε αν, σε μία χώρα τόσο άφωτισμένη από θρησκεία και στις παραδόσεις ένας νόμος θάχει τη δύναμι να καταργήσει ένα πανάρχαιο θρησκευτικό θεσμό.

ΜΙΡΑΝΤΑ

